Fiul lui Dumnezeu

Capitolul I

"Singurul Fiu, care este în sânul Tatălui". Ioan 1:18

Existenţa Sa veşnică şi divinitatea Sa

Cu siguranţă mă tem de argumente acolo unde afecţiunile ar trebui să fie cele care să ne însufleţească, ca şi de retragerea din locul puterii vii înspre domeniul noţiunilor şi al teoriei. Însă tainele lui Dumnezeu sunt toate de cea mai mare importanţă practică, fie în a ne întări pentru slujire, fie pentru a ne mângâia în încercări, sau pentru a lărgi părtăşia de care se bucură sufletele noastre.

Apostolul vorbeşte despre sine şi despre alţii ca fiind "slujitori ai lui Hristos" şi "administratori ai tainelor lui Dumnezeu". La fel şi noi, în măsura noastră, trebuie să fim slujitori cu tot devotamentul şi entuziasmul practic şi personal; să fim răbdători, perseverenţi şi dedicaţi în lucrare; iar în toate acestea unii dintre noi poate că ştim cât de mici suntem în comparaţie cu alţii.

Trebuie însă să fim şi "administratori ai tainelor", păstrând curate şi intacte caracteristicile revelaţiei divine. Raţionaliştii poate că nu le primesc. Crucea înseamnă nebunie pentru unii ca aceştia; iar "mai-marii veacului acestuia", adepţi ai filozofiei, care se pretind înţelepţi, nu au cunoscut "înţelepciunea lui Dumnezeu care este în taină". Însă această taină nu trebuie nicidecum cedată lor. Acesta este scopul administrării noastre, iar ceea ce se cere de la administratori este ca fiecare să fie găsit credincios (1Corinteni 4:1,2).

Apărarea şi mărturisirea slavei personale a Fiului lui Dumnezeu constituie o parte esenţială a acestei administrări înalte şi sfinte. Îl văd pe Ioan protejând această slavă cu o gelozie caracteristică lui. Există, de exemplu, diverse măsuri şi metode recomandate atunci când am avea de a face cu tendinţe iudaizante sau cu alte lucruri asemănătoare. În epistola către Galateni, unde este apărată simplitatea evangheliei, există o stăruinţă şi o dorinţă arzătoare care străbat discuţia sobră şi absolut necesară a argumentelor. Însă în epistolele lui Ioan totul este categoric şi definitiv. Ele reprezintă o expunere concisă care alungă ori ţine la distanţă tot ceea ce nu aparţine ungerii Celui Sfânt, care propovăduieşte pe Fiul în aceeaşi măsură ca pe Tatăl, care nu admite nici o minciună ca făcând parte din adevăr şi care afirmă distinct că "Oricine tăgăduieşte pe Fiul, n-are nici pe Tatăl" (1Ioan 2:23).

Această varietate de stiluri, în înţelepciunea Duhului, îşi are valoarea ei particulară; iar noi trebuie să luăm seama la ea. Ţinerea zilelor sau mâncatul verdeţurilor sunt lucruri care depreciază într-adevăr slava şi libertatea deplină ale evangheliei. Totuşi astfel de lucruri trebuie îngăduite, (Romani 14). Însă desconsiderarea persoanei Fiului lui Dumnezeu nu trebuie îngăduită astfel, nici nu se bucură de circumstanţe atenuante de acest fel.

Simplul voiaj din Egipt spre Canaan nu ar fi putut constitui adevărata călătorie prin pustie. Mulţi merseseră pe acel drum fără să fie străini şi călători cu Dumnezeu. Ba mai mult, chiar dacă un astfel de voiaj ar fi fost însoţit de toate încercările şi neplăcerile provocate de pustia aridă şi sălbatică, nu ar fi reprezentat totuşi pentru acest simplu motiv o călătorie divină sau cerească. Esenţială nu este o viaţă de eforturi şi de lepădare de sine, chiar îndurată cu acel curaj moral care se potriveşte străinilor lui Dumnezeu pe acest pământ; ci pentru ca acea călătorie să fie călătoria Israelului lui Dumnezeu, chivotul trebuia să fie în mijlocul lor, purtat de un popor răscumpărat prin sânge din Egipt, care năzuia, prin credinţa lui în făgăduinţă, către Canaan.

Aceasta a fost preocuparea lui Israel în pustie. Ei trebuiau să conducă chivotul, să-l însoţească şi să-l venereze. Ei şi-ar fi putut trăda slăbiciunea, ar fi putut suferi pedeapsa şi disciplinarea în multe feluri şi în multe ocazii; însă dacă preocuparea lor fundamentală ar fi fost abandonată, totul era pierdut. Şi lucrul acesta s-a întâmplat cu adevărat. Au purtat cortul lui Moloh şi steaua zeului Remfan; şi asta în detrimentul chivotului Domnului. Ca urmare taberei i s-a schimbat drumul către Babilon şi Damasc (Amos 5:25 - 27; Fapte 7:42, 43).

Şi care este chivotul acum în mijlocul celor credincioşi, pentru o călătorie sigură, corectă şi sfântă prin pustia acestei lumi, dacă nu numele Fiului lui Dumnezeu? Ce taină este încredinţată administrării şi mărturiei noastre, dacă nu aceasta? "Cine rămâne în învăţătura lui Hristos, acela are şi pe Tatăl şi pe Fiul. Dacă cineva vine la voi şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-l salutaţi" (2Ioan 9,10). Dacă este să mai fie un zid de despărţire, acesta trebuie ridicat de către cei credincioşi între ei şi necinstirea adusă lui Hristos.

Am pe inimă să gândim întrucâtva la Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu; şi, dacă El va da ajutorul necesar, acest subiect va fi o binecuvântare pentru noi.

Suntem botezaţi "în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt" (Matei 28:19). Această formulă poartă în sine declararea oficială a tainei Dumnezeirii; iar Fiul este aici o Persoană divină (aşa cum formula declară), tot aşa cum sunt Tatăl şi Duhul Sfânt.

Există şi alte locuri în Scriptură care ne pun în lumină aceeaşi taină, anume că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei Persoane aflate într-o singură slavă divină, sau Dumnezeire. Aceste alte texte tratează subiectul în mod diferit, punând accentul pe aspectul moral, înfăţişând taina în harul şi în puterea ei, ca şi în aplicaţia pe care ea o are la nevoile, trăirea şi zidirea noastră. În special evanghelia după Ioan face acest lucru, scoţând taina din forma ei oficială, cum apare în formula botezului, şi oferind-o afecţiunilor, conştiinţei şi înţelegerii noastre ca sfinţi, făcând-o parte integrantă a credinţei şi a comuniunii noastre.

În această ordine de idei voi face observaţia că, în capitolul 1:14, glasurile sfinţilor se fac auzite întrerupând, ca să zicem aşa, enunţarea gloriilor lui Isus şi pecetluind, prin mărturia lor, marele adevăr despre "Cuvântul devenit trup". Şi, în înflăcărarea care li se potriveşte într-un asemenea moment, ei îşi întrerup firul spuselor în acest verset. Căci ei încep să vorbească despre Cuvântul făcut trup, însă, până să termine această idee, proclamă (într-o paranteză) slava Lui personală, despre care afirmă că o văzuseră, acea slavă "ca a unicului Fiu din partea Tatălui". Iar despre Singurul de la Tatăl se spune, foarte curând după aceasta, că este "în sânul Tatălui" – cuvinte ce trebuie păstrate cu grijă în adâncul sufletelor noastre. Nu mă îndoiesc că Domnul este numit "Fiul lui Dumnezeu" sub diferite aspecte. Este numit aşa ca născut din fecioară (Luca 1:35), şi prin hotărâre divină, (Psalm 2:7; Fapte 13:33). Aceste aspecte sunt adevărate, şi rămân adevărate, chiar dacă ne sunt făcute şi alte descoperiri cu privire la filiaţia Lui divină. El este Fiul, şi totuşi a căpătat numele de Fiu, (Evrei 1:1-3). Matei şi Marcu Îl prezintă

pentru prima dată ca Fiu al lui Dumnezeu la botezul Său. Luca merge mai înapoi şi Îl prezintă astfel de la naşterea Sa. Însă Ioan merge şi mai în urmă, până la punctul nemăsurat al veşniciei, şi Îi declară poziţia de Fiu "în sânul Tatălui".

Au existat, fără îndoială, în aceia care au avut de a face cu El, diferite nivele de înţelegere a Lui, felurite măsuri de credinţă vizavi de persoana Sa. El Însuşi recunoaşte, de exemplu, credinţa centurionului, care Îi deslușise slava personală, ca fiind mai presus de tot ceea ce găsise în Israel. Dar asta nu afectează nicidecum ceea ce auzim despre El, anume că era Fiul "în sânul Tatălui", sau "viaţa veşnică, care era cu Tatăl şi care ne-a fost arătată".

Preaiubiţilor, nu trebuie să ne atingem în vreun fel de această taină preţioasă. Ar trebui să ne temem ca nu cumva să întunecăm lumina acelei iubiri în care sufletele noastre sunt invitate să umble în călătoria lor către cer. Şi – ceea ce constituie un gând încă şi mai adânc şi delicat, dacă îmi este îngăduit să-l rostesc – trebuie să ne temem să admitem vreo mărturisire de credinţă (mai degrabă, de fapt, de necredinţă) care ar văduvi sânul divin de plăcerea lui eternă şi inefabilă şi care ar declara că Dumnezeu n-a simţit bucuria de Tată atunci când Şi l-a deschis, sau că Domnul n-a cunoscut bucuria de Fiu, fiind aflat în acel sân din veşnicie.

Nu mă pot uni cu această gândire. Dacă există Persoane în Dumnezeire, aşa cum ştim că există, nu trebuie oare să ştim şi că există relaţii între ele? Ne putem cumva lipsi de un asemenea gând? Nu sunt descoperiţi credinţei şi Tatăl, şi Fiul, şi Duhul Sfânt? Fiul este născut din Tatăl, Duhul iese de la Tatăl. Persoanele din această slavă a Dumnezeirii nu sunt independente, ci în relaţie. Nici nu este deasupra măsurii noastre să afirmăm că simbolul perfect al dragostei, modelul binecuvântat sau exemplul de căpătâi al oricărei afecţiuni, se găseşte în această relaţie.

Poate oare să mă mulţumească gândul necredinţei că nu există Persoane în Dumnezeire, şi că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt numai diferite aspecte în care este prezentată o singură Persoană? Esenţa evangheliei ar fi distrusă de un asemenea gând. Sau m-ar putea mulţumi gândul că aceste Persoane nu sunt în relaţie? Prin asta dragostea cuprinsă în evanghelie ar fi întunecată. Am fost odată întrebat: N-a existat sânul Tatălui până ce Pruncul n-a fost născut în Betleem? Sunt sigur, după cum şi întrebarea sugerează, că el a existat din veşnicie. Sânul Tatălui a fost o locuinţă veşnică de care Fiul S-a bucurat, înconjurat de plăcerea negrăită a Tatălui – "refugiul secret al dragostei", aşa cum l-a numit cineva, "al unei dragoste inexprimabile care este mai presus de slavă; căci slava poate fi revelată, acesta însă nu".

S-ar putea ca sufletul să fie neatins de gânduri ca acestea, însă credincioşii nu pot admite ca ele să fie tăgăduite. Să nu cedăm o astfel de taină gândirii omeneşti. Credinţa se va lupta pentru asta împotriva filozofiei şi înşelăciunii deşarte. Chiar iudeii îi pot mustra pe cei care sunt sceptici în a accepta astfel de adevăruri. Ei, iudeii, au simţit că afirmaţia Domnului de a fi Fiu era echivalentă cu a Se face pe Sine egal cu Dumnezeu. Astfel că în loc ca filiaţia să implice o Persoană secundară sau inferioară, în gândurile lor ea însemna egalitate. Şi, într-un mod asemănător, cu o altă ocazie, ei L-au tratat pe Isus ca blasfemiator, fiindcă El Se făcea pe Sine Dumnezeu, într-un discurs în care vorbise despre relaţia dintre un fiu şi un tată (Ioan 5 şi 10). Iată că iudeii, în multe rânduri, au dat dovadă că resping acest jalnic scepticism sugerat de mintea omului. Ei au fost îndeajuns de înţelepţi ca să nu pretindă că pot cerceta, prin prisma raţionamentelor omeneşti, lumina în care locuieşte Dumnezeu.

"Nimeni nu cunoaşte pe Fiul, afară de Tatăl" (Luca 10:22), este o afirmaţie care poate pune frâu cu succes raţionamentelor noastre. Iar declaraţia că viaţa veşnică ne-a fost arătată, pentru a ne pune în părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul (1Ioan 1:2), prezintă lămurit taina nepreţuită că Fiul este parte din Dumnezeire. Şi de asemenea, după cum bine ştim, este scris: "Singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut". Întreb: Poate cineva, care nu este Dumnezeu, să-L facă cunoscut pe Dumnezeu? Într-un anumit sens, Dumnezeu poate fi descris. Însă Adunarea nu poate fi satisfăcută cu descrieri ale lui Dumnezeu, măcar că înţelepciunea lumii nu cunoaşte nimic altceva decât descrieri. Adunarea are nevoie de o descoperire a Lui, care nu poate fi decât prin El Însuşi. Prin urmare, nu este Fiul din sânul Tatălui o Persoană divină?

Nimic nu poate explica pe deplin tot ceea ce Scriptura ne spune despre această taină măreaţă, decât credinţa într-un lucru: că Tatăl şi Fiul se află deopotrivă în slava Dumnezeirii, şi că se află acolo în această relaţie de tată şi fiu, deşi sunt egali în această glorie. "Cel care era cu Dumnezeu la început, la fel de veşnic ca şi Dumnezeu, fiind Dumnezeu Însuşi, era de asemenea Fiul lui Dumnezeu" – aşa cum cineva a exprimat acest lucru; şi apoi el adaugă: "Dumnezeu lasă ca multe lucruri să rămână taine, unul din motive fiind, cred, punerea la încercare a ascultării minţilor noastre; căci El cere ascultare a minţii de la noi la fel de mult cum cere ascultare în ceea ce facem. Supunerea minţii faţă de Dumnezeu constituie o parte a sfinţeniei şi numai Duhul Sfânt o poate oferi. El singur este capabil să tempereze şi să smerească acele puteri interioare ale minţii, care înălţându-se se aventurează să judece lucrurile lui Dumnezeu, refuzând să primească ceea ce nu poate fi înţeles şi dând astfel dovadă de o neascultare şi o mândrie care nu-şi găseşte corespondent decât în neascultarea şi mândria lui Satan".

Sfântă şi oportună avertizare pentru sufletele noastre! "Cine este mincinosul", întreabă apostolul, "dacă nu cel care tăgăduieşte că Isus este Hristosul?". Apoi el adaugă imediat: "Acela este Antihristul: care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul". Şi iarăşi: "Oricine neagă pe Fiul, nu are nici pe Tatăl" (1Ioan 2:22,23). Aceste afirmaţii sunt privite de Duhul Sfânt ca foarte serioase. Şi cum altfel poate fi cunoscut Tatăl, decât prin Fiul, şi în Fiul? De aceea este scris: "Oricine tăgăduieşte pe Fiul, nu are nici pe Tatăl". Pot spune: "Ava, Tată", în duhul înfierii; un poet poate spune: "Căci vlăstarii Lui suntem"; însă Dumnezeu nu este cunoscut ca Tatăl dacă Fiul din slava Dumnezeirii nu este recunoscut (Rom.8 şi Fapte 17). Avem asigurarea, prin autoritatea divină, că dacă ungerea pe care am primit-o rămâne în noi, şi noi vom rămâne în Fiul şi în Tatăl. Poate fi Fiul onorat aşa cum este Tatăl, dacă nu este recunoscut ca făcând parte din Dumnezeire? (Ioan 5:23.) Ceea ce credem despre El nu este credinţa că El este un Fiu al lui Dumnezeu, sau Fiu al lui Dumnezeu ca născut din fecioară, sau ca înviat dintre cei morţi, măcar că toate acestea sunt adevărate cu privire la El, cu siguranţă. Ci credinţa cu privire la El este credinţa în esenţa Persoanei Sale. Nu ştiu cum L-aş putea numi pe Isus "Fiul lui Dumnezeu" altfel decât prin credinţa în calitatea Lui divină de Fiu. Priceperea care ne-a fost dată, ne-a fost dată ca să-L cunoaştem pe "Cel care este adevărat", ca aflându-ne în "Cel adevărat, adică în Fiul Său Isus Hristos"; iar la asta se adaugă: "El este Dumnezeul adevărat şi viaţa veşnică" (1Ioan 5).

Nu reprezintă oare "adevărul", în sensul care îi este dat în cea de-a doua epistolă a lui Ioan, "învăţătura lui Hristos", adică învăţătura pe care o avem în Scriptură cu privire la persoana lui Hristos? Şi nu este cuprins în această învăţătură adevărul despre calitatea de Fiu a lui Hristos în Dumnezeire? Căci ce se spune aici? "Cine rămâne în învăţătura lui Hristos, acela are şi pe Tatăl şi pe Fiul". Şi ni se cere să închidem uşa în faţa celor care nu aduc această învăţătură, chiar aceeaşi epistolă vorbind despre El ca despre "Fiul Tatălui", limbaj care nu I se potriveşte ca născut din fecioară prin umbrirea Duhului Sfânt.

Să pătrundem însă şi mai adânc. Poate fi dragostea lui Dumnezeu înţeleasă conform Scripturii, dacă această filiaţie nu este recunoscută? Oare această dragoste nu-şi împrumută caracterul din chiar învăţătura de care vorbim? Nu sunt inimile noastre mişcate pe temeiul ei? "Aşa de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică". Şi iarăşi: "În

aceasta este iubirea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre". Apoi din nou: "Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El". Şi iarăşi: "Noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii" (Ioan 3 şi 1Ioan 4).

Nu-şi pierde oare o astfel de iubire strălucirea neasemuită de îndată ce se pune la îndoială acest adevăr? Cum ar răspunde sufletele noastre celui care ne-ar spune că acela pe care Dumnezeu nu L-a cruţat, ci L-a dat pentru noi, nu era propriul Său Fiu? Cum ni s-ar veşteji inima să auzim că El n-a fost Fiul lui Dumnezeu decât ca născut din fecioară, şi că aceste cuvinte: "El, care n-a cruţat pe însuşi Fiul Său", fac referire la filiaţia Lui omenească, nu divină! (Romani 8:32)

Trebuie să luăm bine seama ca nu cumva să diluăm cuvântul lui Dumnezeu pentru a face faţă prejudecăţilor oamenilor. Cu slujitorul său, sau cu vreun străin, ori cu unul doar născut în casa lui, a urcat Avraam muntele Moria? Cu un fiu adoptiv, sau cu propriul său fiu, cu singurul său fiu, pe care-l iubea? Ştim cum să răspundem la astfel de întrebări. Nu ştiu însă cum aş putea să vorbesc despre Fiul care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine (Galateni 2:20), dacă nu-L recunosc prin credinţă ca Fiu în sânul Tatălui, ca Fiu în slava Dumnezeirii.

Fiul este Hristosul. Dumnezeu, în persoana Fiului, a întreprins toată lucrarea mesianică pentru noi, toată acea lucrare pentru care ungerea era necesară. Şi a făcut acest lucru în persoana lui Isus. De aceea spunem: "Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu". Singurul Născut, Hristosul, Isus din Nazaret, reprezintă una şi aceeaşi Persoană. Dar aceste nume reprezintă diferite aspecte: personal, al slavei esenţiale, al slujbei, şi al umanităţii asumate.

Să urmărim drumul Său de o frumuseţe rară de la slavă până la moştenirea tuturor lucrurilor. Preaiubiţilor, ce descoperiri ne sunt făcute cu privire la El! Citiţi despre El în Proverbe 8:22-31; Ioan 1:1-3; Efeseni 1:10; Coloseni 1:13-22; Evrei 1:1-3; 1Ioan 1:2; Apocalipsa 3:14. Meditaţi la El, aşa cum vă este prezentat în aceste locuri glorioase din Scriptură. Ele vă vor dărui felurite lumini în care să-L priviţi pe Acela în care credeţi, Acela care a renunţat la orice pentru voi, Acela care a mers, şi încă merge, pe un asemenea drum. Apoi spuneţi-mi: "Vă puteţi oare despărţi fie de El, fie de drumul Lui?

El se afla în sânul Tatălui. El era acolo viaţa veşnică împreună cu Tatăl; Dumnezeu, şi totuşi cu Dumnezeu. A fost aşezat ca Sfătuitor înainte ca pământul să fi fost creat. Apoi, El a fost Creatorul tuturor lucrurilor în rânduiala şi frumuseţea lor de la început; iar după aceea, în starea lor confuză şi ruinată, Reconciliatorul tuturor lucrurilor; şi în cele din urmă, când ele sunt strânse la un loc, El va fi Moştenitorul tuturor lucrurilor. Prin credinţă Îl vedem aşa şi vorbim astfel despre El. S-a aflat în sfaturile veşnice, în pântecele Mariei, în mijlocul suferinţelor din această lume, în învierea dintre cei morţi, în slava şi cinstea unei cununi în ceruri, şi înconjurat cu toată autoritatea şi lauda ca moştenitor şi Domn peste toate lucrurile.

Presupuneţi că El nu S-a aflat în sânul Tatălui din veşnicie şi apoi întrebaţi-vă sufletul dacă n-a pierdut nimic din înţelegerea şi bucuria produse de această taină preţioasă, înfăţişată astfel din veşnicie către veşnicie. Nu pot înţelege cum un credincios poate susţine aşa ceva. Nici nu mă pot alătura vreunui crez care afirmă că ceea ce Tatăl meu ceresc a dat pentru mine n-a fost propriul Său Fiu.

Cât de binecuvântaţi am fi doar dacă am putea să-L urmărim pe Domnul, cu un gând plin de afecţiune, de-a lungul acestui drum până la tronul din glorie.

În fiecare stadiu al călătoriei Sale, Îl vedem cum produce o deplină şi egală desfătare a lui Dumnezeu; plăcere completă şi identică, la sfârşitul călătoriei ca şi la începutul ei; doar că la sfârşit va fi însoţită de un privilegiu slăvit, anume că El o va fi produs într-o diversitate sublimă şi negrăită. Scriptura ne ajută să urmărim şi acest gând binecuvântat. Nu este nevoie să vorbim – fiindcă nu putem – despre bucuria stârnită de El fiind în sânul Tatălui din veşnicie. Acel sân este "refugiul secret al dragostei"; iar bucuria care însoţea acea dragoste este la fel de inexprimabilă ca dragostea însăşi. Dar şi când Preaiubitul Său a fost aşezat ca centru al tuturor lucrărilor divine, sau ca temelie a oricărui plan al lui Dumnezeu, El a rămas în continuare plăcerea Sa. Într-un asemenea loc şi caracter Îl vedem înfăţişat în Proverbe 8:22-31. În acest loc minunat din Scriptură, Înţelepciunea, adică Fiul, este prezentată ca fiind Creatorul, Proiectantul şi Susţinătorul tuturor lucrărilor şi planurilor divine, aşezată ca Sfătuitor înainte de a fi lumea; iar câteva locuri din Noul Testament ni-L arată la fel: Ioan 1:3; Efeseni 1:9,10; Coloseni 1:15-17. În toate acestea El a putut spune despre Sine: "Atunci Eu eram maestrul Lui, la lucru lângă El, şi în toate zilele eram desfătarea Lui, bucurându-Mă neîncetat înaintea Lui".

Apoi, când a venit împlinirea timpului, Fiul lui Dumnezeu Şi-a luat locul în pântecele fecioarei. Cine poate lămuri un asemenea mister? Dar aşa a fost. Iar asta n-a constituit decât un alt moment, o nouă ocazie, a bucuriei; şi îngerii au venit s-o anunţe şi să vorbească despre ea păstorilor de pe câmpurile Betleemului.

După aceea, într-o formă nouă, Fiul dragostei Sale avea să parcurgă un alt drum. Îl vedem pe pământ, trecând prin dureri şi osteneli ca Fiu al Omului; însă peste tot, şi la fel de limpede, El produce aceeaşi plăcere neasemuită ca odinioară în vremurile ascunse ale veşniciei. "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea"; "Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Îşi găseşte plăcere sufletul Meu", sunt grăiri ale Tatălui, care vorbesc despre această bucurie neschimbată, în timp ce privirea Lui urmărea drumul lui Isus de-a lungul acestui pământ întinat (Matei 3, Isaia 42).

Şi aceeaşi voce: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc desfătarea", se face auzită pentru a doua oară; răsună pe muntele cel sfânt, la fel ca pe malul Iordanului; în ziua transfigurării, ca şi la botez (Matei 17). Iar transfigurarea a fost arvuna şi preînchipuirea împărăţiei, aşa cum botezul a fost intrarea Sa în slujbă şi în mărturie. Însă aceeaşi plăcere este trezită în sânul Tatălui unde Se află Fiul, fie că ochiul lui Dumnezeu Îl urmărea de-a lungul drumului Său solitar de Slujitor într-o lume pângărită, sau în grandoarea poziţiei Sale în mileniu ca Împărat al slavei.

Peste tot, de-a lungul drumului din veşnicie către veşnicie, El produce plăcerea, o desfătare egală şi deplină. Nu există întrerupere, nici pauză, în desfătarea lui Dumnezeu în El, deşi bucuria provocată de ea a fost variată. Totuşi a rămas aceeaşi ca plinătate şi profunzime, oricât de felurite şi de complexe au fost ocaziile care au generat-o. Cel care o provoacă este Acelaşi peste tot, şi la fel şi bucuria în sine. Ea nu poate cunoaşte diferite măsuri, deşi poate purcede din izvoare felurite.

Iar El a rămas la fel de imaculat prin tot acest drum din veşnicie către veşnicie. La fel de sfânt în pântecele Mariei ca în sânul Tatălui; la fel de nepătat la sfârşitul călătoriei ca atunci când a început-o; la fel de perfect ca Slujitor, ca şi Împărat. Totul este marcat de o perfecţiune infinită, şi o plăcere la fel de infinită se odihneşte peste tot.

Dacă sufletul ar fi fost pătruns de gândul că Cel binecuvântat (văzut oriunde, sau în orice caracter) este chiar Acela care Se află din veşnicie în sânul dumnezeiesc; dacă un astfel de gând ar fi fost păstrat viu în suflet prin Duhul Sfânt, el ar fi pus frâu multor porniri ale minţii care acum o întinează. Cel care era în pântecele fecioarei era acelaşi care era în sânul Tatălui! Ce gând! Iehova de pe tron văzut de Isaia, Căruia serafimii înaripaţi I se închinau, era Isus din Galileea! Ce gând! La fel de nepătat ca Om, cum era ca Dumnezeu; la fel de neîntinat în trupul de carne ca în sânul veşnic; la fel de imaculat în mijlocul necurăţiilor acestei lumi, ca atunci când era zi de zi plăcerea Tatălui înainte de a fi lumea!

Sufletul să fie impregnat cu această taină şi multe gânduri care se iscă în minte îşi vor găsi răspunsul de îndată. Cine, aflat în prezenţa unei astfel de taine, ar vorbi aşa cum au vorbit unii? Numai lăsaţi ca această slavă să fie descoperită sufletului, şi atunci aripa va acoperi iarăşi faţa, iar încălţămintea va fi din nou scoasă din picioare.

Cred că argumentele divine din epistola întâi a lui Ioan ne sugerează că părtăşia de care se bucură sufletul nostru este direct afectată de concepţia pe care o avem despre Fiul lui Dumnezeu. Şi asta pentru că în această epistolă dragostea este manifestată prin faptul că Fiul ne-a fost dăruit, şi ea constituie acum locuinţa noastră. Dacă, deci, concepţia mea despre Cel pe care Dumnezeu L-a dăruit este că El nu a fost decât sămânţa fecioarei, atunci atmosfera în care locuiesc este degradată. Dar dacă înţeleg că acest dar este Fiul care Se află în sânul Tatălui din veşnicie, atunci orice simţământ al dragostei se înalţă şi, în consecinţă, aşa se va întâmpla şi cu caracterul locuinţei mele. Vedem deci felul cum părtăşia sufletului este afectată.

Ştiu într-adevăr, din discuţiile cu credincioşii, că multe suflete, datorită unei credinţe simple, se bucură de o măsură scăzută de adevăr mai mult decât se bucură alţii de măsuri mai bogate. Însă lucrul acesta nu poate anula gândurile şi argumentele Duhului din această epistolă. Rămâne la fel de adevărat că dragostea este locuinţa noastră şi că părtăşia noastră îşi va deriva caracterul din acea iubire pe care noi o pricepem. Şi oricum, de ce am căuta să reducem puterea părtăşiei, şi astfel să punem în pericol bucuria pe care o avem în Dumnezeu? Durerea stă în faptul că (dacă mi se permite să vorbesc pentru alţii), nu prea ne pasă de lucrurile preţioase pe care le avem în El.

Fiul, singurul Fiu născut, Fiul Tatălui, S-a golit pe Sine ca să poată împlini buna plăcere divină, slujind sărmanilor păcătoşi. Dar va îngădui oare Tatăl ca aceşti păcătoşi, pentru care toată această umilinţă a fost îndurată, să o întrebuinţeze ca pe o ocazie prin care să-L deprecieze pe Fiul? Nu se poate aşa ceva, după cum Ioan 5:23 ne spune. Isus declarase că Dumnezeu era Tatăl Său, "făcându-Se pe Sine egal cu Dumnezeu". Urmează întrebarea: Îi va sprijini Dumnezeu această afirmaţie? Şi totuşi El cu greu este justificat în ea de către gândul acelora care Îi tăgăduiesc calitatea de Fiu în Dumnezeire. Însă Tatăl nu vrea să primească cinste de la nimeni dacă ea nu Îi este adusă Fiului, aşa cum citim: "Cine nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl, care L-a trimis".

Duhul a fost dat, a fost suflat, de către Isus înviat (Ioan 20). Duhul Sfânt a ieşit de la El şi în acest fel a devenit ceea ce noi cunoaşem ca Duhul. Dar poate oare crede cineva că El nu a fost "Duhul" în Dumnezeire şi înainte? Nimeni, cel puţin nici un credincios. La fel stau lucrurile şi cu Fiul. El a fost născut prin umbrirea Duhului Sfânt şi astfel a devenit Fiul lui Dumnezeu; însă, urmând acelaşi raţionament, va afecta acest lucru faptul că El era "Fiul" în Dumnezeire şi mai înainte?

Priviţi din nou la prima epistolă a lui Ioan. Acolo el le vorbeşte "părinţilor", "tinerilor" şi "copilaşilor" (cap.2). Şi iată cum îi deosebeşte: "Părinţii" sunt cei care L-au cunoscut "pe Cel care era de la început". Ei rămân în "învăţătura lui Hristos", având "şi pe Tatăl şi pe Fiul". Ungerea se manifestă cu putere în ei, dacă pot să mă exprim aşa. Ei au luat bine aminte, după câte se pare, la felul cum Fiul ni L-a făcut cunoscut pe Tatăl (Ioan 1:18). Văzându-L pe Fiul, ei Îl văzuseră pe Tatăl (Ioan 14:7-11). Ei păzesc cuvintele Fiului şi pe ale Tatălui şi ştiu că Fiul este în Tatăl, ei în Fiul şi Fiul în ei (Ioan 14:21-23). Nu sunt orfani (Ioan 14:18-20).

"Tinerii" sunt cei care l-au "biruit pe Cel Rău", pe acel nelegiuit care stârneşte această lume pentru a tăgădui taina lui Hristos. Însă ei nu se află încă în puterea deplină a acestei taine, aşa cum e cazul "părinţilor", de aceea au nevoie de îndemnuri. Aşa că apostolul îi pune în gardă cu privire la tot ce aparţine acestei lumi, după ce ei fuseseră deja biruitori asupra duhului care o însufleţeşte şi care se opune lui Hristos.

"Copilaşii" sunt cei care L-au "cunoscut pe Tatăl". Însă ei nu sunt decât nişte prunci, şi au nevoie de atenţionare, de învăţătură şi de îndemn. Cunoaşterea lor despre Tatăl era întrucâtva imatură; nu era aşa de mult legată de cunoaşterea Fiului, a Celui "care este de la început", aşa cum stăteau lucrurile în cazul "părinţilor". Prin urmare apostolul îi avertizează cu privire la antihrişti, descriindu-i ca pe unii care sunt împotriva "adevărului" sau a "învăţăturii lui Hristos". Îi învaţă că "oricine tăgăduieşte pe Fiul, n-are nici pe Tatăl"; că dacă ceea ce auziseră de la început rămâne în ei, vor rămâne şi ei cu siguranţă în Fiul şi în Tatăl; şi că locuinţa lui Dumnezeu era de aşa natură că nimeni care nu beneficia de o asemenea ungere nu putea rămâne înăuntrul ei. Apoi le reaminteşte că făgăduinţa pe care Fiul ne-a făcut-o este viaţa veşnică. Iar, în final, îi îndeamnă să rămână în ceea ce îi învăţa "ungerea", ca astfel ei, apostolii, să nu rămână de ruşine în ziua arătării Fiului. Vedem deci că peste tot epistola se ocupă de persoana Fiului, sau de "învăţătura lui Hristos". Măsura progresului lor în acest adevăr, poziţia lor vizavi de el, şi nu caracterul lor general de creştin, constituie lucrul care-i deosebeşte ca părinţi, tineri şi copilaşi. Prin urmare aceste adresări au în vedere cu gelozie marele obiect al întregii epistole: anume, Fiul lui Dumnezeu. El este menţionat peste tot de la început până la sfârşit. Sângele Fiului este cel care curăţă. Avem un Mijlocitor la Tatăl, iar acest Mijlocitor este Fiul. Ungerea ne face să rămânem în Fiul. Fiul S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. În numele Fiului ni se porunceşte să credem. Fiul a fost trimis să ne descopere ce înseamnă dragostea. Credinţa în Fiul ne dă biruinţa asupra lumii, iar mărturia Tatălui este despre Fiul. În Fiul avem viaţa şi Fiul este cel care a venit să ne dea pricepere. Suntem în Fiul, şi Fiul este Dumnezeu adevărat şi viaţa veşnică.

Toate acestea ne sunt declarate în această epistolă care vorbeşte despre Fiul lui Dumnezeu; astfel că Fiul reprezintă marele ei subiect peste tot. Iar părinţii, tinerii şi copilaşii sunt clasificaţi de către apostol conform relaţiei lor cu acest subiect, mai precis, conform măsurii în care era perceput de sufletele lor. Totul este caracterizat, în felul acesta, de o consecvenţă dumnezeiască şi scumpă.

În aceeaşi epistolă Ioan vorbeşte mult despre dragoste şi despre dreptate, ca fiind constituente necesare sau mărturii ale naşterii noastre din Dumnezeu. Însă, în mijlocul unei astfel de învăţături, el pomeneşte despre mărturisirea lui Hristos, greşită sau adevărată. Întreb: Tratează el primul aspect ca pe o chestiune vie şi practică, iar pe cel de-al doilea ca pe una speculativă? Ioan nu aminteşte nimic care să ne îndreptăţească să credem aşa ceva. Nu, deloc. Toate sunt tratate ca având acelaşi caracter, şi el ne dă de ştire că exercitarea dragostei şi practicarea dreptăţii nu vor fi suficiente în alcătuirea mărturiei că un suflet este născut din Dumnezeu, fără cunoaşterea şi mărturisirea Fiului.

Dacă ochiul deschis al lui Isaia ar fi urmărit drumul lui Isus prin cetăţile şi satele ţării sale natale, o!, cum ar fi fost ţinut el într-o continuă adorare! El, căruia i se dăduse o viziune a slavei, care văzuse scaunul de domnie, măreţ şi înălţat, care văzuse poalele mantiei Lui umplând templul, şi pe serafimii care îşi acopereau feţele în timp ce-L recunoşteau pe Isus ca fiind în slava Dumnezeirii. Isaia "a văzut slava Lui şi a

vorbit despre El” (Isaia 6; Ioan 12). De aceeaşi viziune avem şi noi nevoie, prin credinţă – credinţa în Fiul, credinţa în Isus, credinţa în numele Său; avem nevoie de înţelegerea persoanei Lui, de deslușirea slavei care stă ascunsă sub un văl mai gros ca o aripă de serafim, în spatele imaginii unui Galilean smerit şi lepădat de această lume.

Îngăduiţi-mi, în încheiere, să reamintesc ceea ce Domnul spune despre hrana dată celor din casă la timpul potrivit (Matei 24; Luca 12). Trebuie să avem grijă să nu stricăm această hrană. “Păstoriţi (hrăniţi) biserica lui Dumnezeu, pe care a câştigat-o cu sângele propriului Său Fiu”, spune unul dintre apostoli. “Păstoriţi (hrăniţi) turma lui Dumnezeu care este între voi”, spune altul. Iar Biserica lui Dumnezeu sau turma Lui trebuie să crească cu “creşterea de la Dumnezeu”. Minunate cuvinte! Să veghem, preaiubiţilor, împotriva încercării vrăjmaşului de a strica hrana casei. Dezvăluirile lui Ioan cu privire la Fiul lui Dumnezeu şi cele ale lui Pavel cu privire la Biserica lui Dumnezeu constituie hrana potrivită pentru timpul de acum, iar noi nu trebuie să potrivim această hrană, păstrată de Dumnezeu pentru sfinţii Săi, gusturilor sau raţionamentelor omului. Mana trebuie adunată aşa cum vine ea din cer, apoi adusă acasă pentru a-i hrăni pe călători cu pâinea îngerilor (Ps. 78:25). “Vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu”, spune cineva prin Duhul Sfânt, “şi a cuvântului harului Său, care vă poate zidi şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi” (Fapte 20:32).

Capitolul II

“Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre noi” Ioan 1:14

Umanitatea Sa

De-a lungul istoriei cărnii şi sângelui care ne este oferită în Scriptură învăţăm că moartea a intrat în lume prin păcat. Pentru toţi cei reprezentaţi ca fiind în Adam, sentinţa a fost aceasta: “În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit”. Cu privire la Sămânţa promisă a femeii, care nu era astfel reprezentată, a fost spus şarpelui: “Tu Îi vei zdrobi călcâiul”. Vedem deci că moartea acestei Seminţe avea să fie la fel de neobişnuită ca şi naşterea Sa. Prin naştere, El urma să fie Sămânţa femeii; în moarte, urma să aibă călcâiul zdrobit. La împlinirea timpului El, Cel făgăduit, a fost “născut din femeie”. Fiul lui Dumnezeu, Cel care sfinţeşte, a luat parte la carne şi sânge; El a devenit “Sfântul” sau “lucrul sfânt” (Luca 1:35).

A avut moartea vreun drept asupra Lui? Nici unul. Conform legământului veşnic, călcâiul Lui a trebuit să fie zdrobit, însă moartea n-a avut nici un drept asupra cărnii şi sângelui Său. În El, Cel binecuvântat, a existat capacitatea de a împlini planul divin, pentru ca astfel călcâiul să trebuiască să-I fie zdrobit; altfel însă El n-a fost nicidecum expus morţii în vreun fel.

Sub legământ, pentru a împlini planul dumnezeiesc, El S-a predat pe Sine, de bună plăcere, spunând: “Iată-Mă, vin”. Pentru slava lui Dumnezeu şi pentru pacea celui păcătos, El a luat “un chip de rob”. Şi, prin urmare, la timpul potrivit a fost făcut “asemenea oamenilor”, şi fiind găsit astfel la “înfăţişare”, El a mers pe drumul smeririi de sine, chiar până la “moartea de cruce” (Filipeni 2).

Astfel a fost cursul vieţii Lui. El Şi-a ascuns slava, Şi-a ascuns chipul de Dumnezeu sub cel de rob. N-a căutat cinste de la oameni. L-a cinstit pe Tatăl care-L trimisese, nu pe Sine Însuşi. Nu a vrut să Se facă cunoscut şi nu a dorit să Se arate lumii. Aşa citim despre El. Iar toate acestea au ţinut de “forma” pe care El o luase şi sunt desăvârşit ilustrate în istoria din evanghelii.

El Şi-a ascuns forma de Domn a tot ceea ce este pe pământ şi în mare sub cea a unui plătitor de taxă. I s-a cerut să plătească taxa, sau cel puţin Petru a fost întrebat dacă Învăţătorul lui nu o plăteşte. Domnul arată că era scutit, însă, ca să-i nu facă să se poticnească, plăteşte taxa pentru Petru şi pentru El. Dar cine era Cel ce făcea asta, în tot acest timp? Nimeni altul decât Cel despre care se scrisese: “Pământul este al Domnului, împreună cu tot ce cuprinde el”. Căci El porunceşte unui peşte să-I aducă acea monedă de care avea nevoie, pe care apoi o dă celor ce strângeau darea (Matei 17).

Ce ilustrare a tainei scumpe că El care avea “chipul lui Dumnezeu” şi care “n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu”, – folosind astfel comorile adâncului şi poruncind creaturilor mâinii lui Dumnezeu ca fiind toate ale Sale – a luat “chipul unui rob”! Ce rază de slavă străbate norul cu ocazia acestei împrejurări atât de banale! Totul s-a întâmplat între Domnul şi Petru, însă a constituit arătarea “chipului lui Dumnezeu” de sub “chipul robului” sau al celui supus autorităţilor (Romani 13:1). Tot ce cuprindea pământul era tributar Lui în momentul când El a consimţit să plătească tribut către alţii. La fel s-a întâmplat cu o altă ocazie, când invitatul neobservat la sărbătoarea de nuntă a îngrijit de vin, nu ca şi cum El ar fi fost “Mirele”, ci chiar ca Creatorul tuturor lucrurilor. Acolo El Şi-a arătat din nou slava şi ucenicii Lui au crezut în El (Ioan 2).

Citim de asemenea că El nu S-a luat la ceartă, nici nu a strigat, şi nici nu Şi-a ridicat glasul pe străzi. N-a vrut să frângă trestia ruptă, ci mai degrabă S-a ţinut pe Sine în umbră. Şi toate acestea, din nou, fiindcă El luase “chip de rob”. Prin urmare, în chiar această ocazie, este citat locul din Scriptură care spune: “Iată Robul Meu pe care L-am ales” (Matei 12).

Toate aceste întâmplări arată într-un fel foarte semnificativ cum a fost drumul Lui. “Arată-ne un semn din cer” a fost o altă ispită de a-L face să Se înalţe pe Sine (Matei 16). Atunci L-au pus la încercare fariseii, aşa cum diavolul făcuse atunci când Îi ceruse să Se arunce de pe marginea templului; sau rudele Sale, îndemnându-L să se arate lumii (Ioan 7). Dar cum a răspuns Slujitorul perfect? Nici un semn nu le va fi dat decât cel al lui Iona – un semn al umilinţei, un semn că lumea şi prinţul ei vor câştiga o aparentă biruinţă asupra Lui, în locul unui semn care ar fi putut uimi lumea, aducând-o la picioarele Sale.

Cu adevărat excelente sunt aceste urme ale Slujitorului perfect al lui Dumnezeu. David şi Pavel, care stau de o parte şi de cealaltă a Lui, precum Moise şi Ilie pe muntele sfânt, reflectă ceva din slava Lui manifestată prin a Se ţine pe Sine ascuns. David a omorât leul şi ursul, iar Pavel a fost răpit în al treilea cer; însă nici unul din ei nu s-a grăbit să vorbească despre aceste lucruri. Asemenea atitudine reprezintă o frumoasă imagine a Slujitorului desăvârşit. Totuşi ei, şi toţi cei ca ei pe care-i găsim pe paginile Scripturii, ori printre sfinţi, se află faţă de marele Original la distanţe mult mai mari decât avem noi măsuri să măsurăm. El Şi-a ascuns “chipul de Dumnezeu” sub “chipul de rob”. Isus a fost tăria lui David atunci când acesta a ucis leul şi ursul; şi El era Domnul acelui cer la care a fost răpit Pavel. Însă aici El a fost ca unul care nu avea “unde să-Şi plece capul”.

La fel pe vârful “muntelui sfânt” şi apoi la poalele lui. Sus pe munte, înaintea privirilor aleşilor Săi, pentru un moment pasager, El a fost “Domnul slavei”; la poalele lui, a fost “Isus singur”, poruncindu-le să nu spună nimănui despre viziunea pe care o avuseseră până când Fiul

Omului avea să învie dintre cei morţi (Matei 17).

Priviţi-L din nou în corabie pe mare, în timpul furtunii. Se afla acolo ca un lucrător cu ziua ostenit, al cărui somn este dulce. Acesta era chipul în care El S-a manifestat ochilor oamenilor. Dedesubt însă se afla “chipul lui Dumnezeu”. S-a trezit şi, fiind Domnul care adună vântul în pumnii Lui şi adună apele în haina Lui, a certat marea şi a liniştit-o (Proverbe 30:4; Marcu 4).

Isus ni Se înfăţişează adesea în slăvile depline şi felurite ale lui Iehova, Dumnezeul lui Israel. Odinioară acesta poruncise făpturilor din adâncuri şi “un peşte mare” a fost pregătit pentru a-l înghiţi pe Iona, oferindu-i un mormânt pentru o vreme hotărâtă. La fel, în zilele Sale, Isus a dovedit că El Însuşi este Domnul “mării celei întinse şi largi” poruncind “vietăţilor mici” din ea să intre în năvodul lui Petru (Psalm 104:25; Luca 5). “Vietăţile mari şi mici” au recunoscut şi acum, precum odinioară, vocea lui Iehova-Isus.

Tot aşa, Dumnezeul lui Israel, Domnul a tot ce cuprinde pământul şi marea, S-a folosit de o măgăriţă necuvântătoare pentru a mustra pe proroc în nebunia lui. Avem un alt exemplu al acestui lucru atunci când chivotul a trebuit să fie adus acasă din ţara filistenilor. Dumnezeul lui Israel a dirijat atunci natura, forţând vacile înjugate la carul pe care fusese aşezat chivotul, să apuce pe drumul bun către Bet-Şemeş, măcar că ele au luat acest drum în totală opoziţie cu instinctul lor natural (1Samuel 6).

Domnul Isus a acţionat mai târziu demonstrând aceeaşi slavă şi putere a Dumnezeului lui Israel. Fiindcă în zilele vieţii Sale pământeşti, El, adevăratul Chivot, a trebuit să fie purtat către casă. A fost un moment când El a avut nevoie, precum chivotul din zilele lui Samuel, să fie purtat din locul în care Se afla. Trebuia să viziteze Ierusalimul în slava Sa. Era necesar ca El, fiind Împăratul Sionului, să intre în cetatea împărătească. Şi Se foloseşte pentru asta de o măgăriţă şi de mânzul ei, însă Se comportă cu toată demnitatea şi autoritatea pe care le are ca Domn a tot ce cuprinde pământul. Proprietarii animalelor au trebuit să asculte de cuvintele: “Domnul are trebuinţă de el”, şi, contrar firii, contrar oricărui sentiment al inimii omeneşti într-o astfel de ocazie, ei l-au trimis “îndată” (Marcu 11; Luca 19).

Astfel a strălucit Isus din nou în slava proprie Dumnezeului lui Israel. Vălul poate că era foarte gros, şi aşa a şi fost. Era constituit din Isus din Nazaret, tâmplarul, fiul tâmplarului (Matei 13:55; Marcu 6:3). Norul care acoperea totul era opac într-adevăr, însă slava de sub el era infinită. Era slava deplină a lui Iehova, şi nici o rază din întreaga strălucire divină n-ar fi refuzat să o exprime şi să o afirme. El “n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu” ci “S-a dezbrăcat pe Sine Însuşi”. Credinţa pricepe această slavă acoperită, iar afecţiunea o protejează ca şi cu un zid de foc. “Cine S-a suit în ceruri şi cine S-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii Lui? Cine a strâns apele în haina Lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numeşte El şi care este numele Fiului Său? Ştii tu lucrul acesta?” (Proverbe 30). Nu vom încerca să răspundem, ci, precum Moise odinioară, vom învăţa şi noi, atunci când trece Isus, să ne plecăm capetele şi să ne închinăm (Exod 34).

Cât de minunate sunt locurile din Scriptură care ne învaţă să observăm cum “chipul de rob” ascundea “chipul lui Dumnezeu”. Însă la fel de minunate, îndrăznesc să spun, sunt acele cazuri în care El pare că a încercat să Se pună la adăpost de pericol, sau să-Şi scape viaţa. A descoperi şi în astfel de situaţii frumuseţea şi slava Lui, care sunt ascunse de ochiul omului, ar trebui să fie o îndeletnicire nespus de plăcută pentru sufletul nostru. Însă mulţi dintre noi, deşi pentru nimic în lume nu am păta această slavă, putem fi încă incapabili de a o pricepe, şi adesea îi înţelegem greşit căile sau forma pe care o ia. Fiul lui Dumnezeu a venit în lume într-o perfectă contradicţie cu cel care urmează să vină şi despre care citim că toată lumea îl va admira. Aşa cum Domnul Însuşi spune: “Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi” (Ioan 5:43). Potrivit cu asta, dacă viaţa Lui este ameninţată, El nu face imediat o minune care să uimească lumea, ci dimpotrivă, Se dezbracă pe Sine Însuşi şi vrea să fie nimeni şi nimic. El refuză cu desăvârşire să facă ceva de care oamenii să se minuneze – mare şi slăvită contradicţie cu cel a cărui rană de moarte va fi vindecată, aşa încât întreaga lume se va minuna şi se va închina înaintea aceluia a cărui icoană va avea viaţă şi va vorbi, astfel ca toţi, mici şi mari, să-i poarte numele pe frunţile lor (Apoc.13).

Fiul lui Dumnezeu S-a aflat în totală contradicţie cu toate acestea. El a venit în numele Tatălui Său, nu în al Lui Însuşi. El avea viaţa în Sine. Era egal cu Cel despre care este scris: “Care singur are nemurirea”; însă El a ascuns această strălucire a slavei divine sub chipul unuia care a părut că-şi apără viaţa prin cele mai obişnuite şi mai de dispreţuit metode. Acest gând ne-ar fi preţios dacă am avea inimi gata de închinare. Cel care trebuie să vină “în propriu său nume” va primi o rană de moarte, şi totuşi va trăi, pentru ca lumea să se minuneze; însă Fiul lui Dumnezeu fuge în Egipt.

Suntem oare atât de lipsiţi de pricepere spirituală încât să nu înţelegem acest lucru? Ar trebui oare să fim forţaţi pentru a înţelege viziunea slavei astfel ascunsă? Chiar şi aşa dacă ar sta lucrurile, Domnul tot ne va îngădui şi ne va da viziunea acestei glorii. Fiindcă sub văl se află o slavă care, dacă ar vrea, ar putea, precum cuptorul caldean, să-şi nimicească vrăjmaşii pe loc. Căci atunci când venise momentul, când era ceasul puterii întunericului, slujitorii acestei puteri, în prezenţa slavei, “s-au dat înapoi şi au căzut la pământ”, lucru care ne învaţă că Isus a fost atunci în întregime un prizonier de bună voie, aşa cum mai târziu a fost victimă de bună voie.

În legătură cu asta, priviţi-L în împrejurarea despre care am pomenit deja, în Matei 12. S-a temut Domnul în acel moment de mânia fariseilor, simţindu-Se ca unul care trebuie să facă ceva pentru a-şi pune viaţa la adăpost? Nu pot întreţine un asemenea gând. El Şi-a început acolo încă o etapă în drumul Său minunat de slujitor, alegând nu un nume de cinste în această lume, ci unul (prin umilinţă şi moarte), în care neamurile să se poată încrede; şi prin credinţa în acest nume păcătoşii să fie mântuiţi.

Priviţi la El în alt moment, atunci când sabia unui Irod L-a ameninţat pentru a doua oară (Luca 13). Cum Se înalţă Domnul deasupra ei? Fiind conştient de aceasta: fie regele oricât de viclean, chiar dacă ar adăuga subtilitatea la forţă, El trebuie să-Şi termine călătoria, trebuie să-Şi încheie lucrarea încredinţată, iar a treia zi va sfârşi. Iar acest sfârşit avea să vină, aşa cum ştim, nu prin biruinţa lui Irod sau a iudeilor asupra Lui, ci prin predarea Sa de bună voie pentru a deveni Căpetenia mântuirii noastre, făcut desăvârşit prin suferinţă. Şi cu aceeaşi ocazie El recunoaşte următorul lucru: că, deşi ca Proroc avea să moară la Ierusalim, asta s-a întâmplat pentru ca cetatea să umple măsura păcatelor ei; căci El, în tot acest timp, era Dumnezeul Ierusalimului, care de-a lungul veacurilor Se purtase cu îngăduinţă faţă de cetate, o chemase la pocăinţă, iar acum în curând avea s-o lase pustie prin judecată (vers.31,35).

Spun din nou: Ce glorii sunt ascunse aici sub chipul smerit al Celui care era ameninţat cu mânia unui rege, şi care a trebuit să facă faţă dispreţului şi vrăjmăşiei propriului Său popor!

Voi face însă referire la încă unul sau două cazuri, chiar mai marcante decât acesta. Priviţi-L la începutul lucrării Lui, în cetatea Sa. Acelaşi principiu măreţ este ilustrat; căci muntele Nazaretului este, după părerea mea, nu un loc care punea în pericol viaţa lui Isus, ci exact ceea ce fusese mai înainte streaşina templului (Luca 4:9,29). Diavolul nu s-a gândit deloc că Domnul ar fi căzut în curtea templului şi ar fi murit. Nicidecum. El L-a ispitit – aşa cum o ispitise pe femeie în grădină – să Se mărească pe Sine, să Se facă, dacă pot spune astfel, aşa cum diavolul i-a spus Evei, Dumnezeu. A căutat să corupă izvoarele din Hristos, aşa cum le corupsese în Adam, şi să facă astfel ca "mândria vieţii" să devină cel mai important dintre ele. Însă Isus Şi-a păstrat "chipul de rob". N-a vrut să se arunce jos, ci a reamintit, ascultător, cuvintele: "Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău".

La fel s-a întâmplat şi pe sprânceana muntelui din Nazaret. Acel munte nu era mai înalt decât streaşina templului. Isus nu a fost mai în pericol într-un loc decât în celălalt. Ar fi rămas la fel de teafăr la poalele muntelui ca şi în curtea templului. Dar cum ar fi fost astfel împlinită Scriptura, care spunea că El n-a venit ca să Se înalţe pe Sine? De aceea, "trecând prin mijlocul lor, a plecat de acolo". S-a retras neştiut şi nebăgat în seamă, confirmându-Şi chipul de rob şi manifestându-Şi astfel harul în gândurile sfinţilor Săi.

Nu îndrăznim să spunem un asemenea lucru, cum că El a făcut asta ca să-Şi salveze viaţa. Numai gândul la aşa ceva este contrar slavei persoanei Sale, "Dumnezeu arătat în trup". Isus a fost iarăşi şi iarăşi, în zilele vieţii Sale pământeşti, răcorit în duh atunci când credinţa Îi descoperea slava ascunsă în spatele vălului. Când Fiul lui David, sau Fiul lui Dumnezeu, sau Iehova al lui Israel, ori Creatorul lumii, devenea cunoscut credinţei sub forma lui Isus din Nazaret, Isus Se bucura în duh. La fel şi astăzi, am putea spune, în vremea de acum, când chipul de rob este din nou prezentat gândurilor noastre, El Se va bucura ori de câte ori sfinţii Săi vor descoperi slava de dincolo de nor.

"Fuga", ca să o numim aşa, în Egipt, în vremea de la început, în zilele "Copilaşului" din Betleem, constituie un incident de o frumuseţe şi un caracter cu totul speciale. Ne aducem aminte că, în timpul lui Moise, Israel era în această ţară ca un rug în flăcări. Însă din pricina simpatiei şi prezenţei Dumnezeului părinţilor lor, rugul nu se mistuia. Iehova era deasupra lui faraon, iar când acesta din urmă a vrut să nimicească poporul, Iehova l-a păzit şi l-a făcut să se înmulţească chiar în inima ţării acestuia. Şi acest lucru nu s-a făcut "nici prin tărie, nici prin putere", căci Israel nu era acolo nimic mai mult decât un rug, un rug de mărăcini căruia i-ar fi fost îndeajuns o scânteie ca să fie mistuit. Însă Fiul lui Dumnezeu Se afla în rug. Acesta era secretul. El a fost cu Israel în Egipt, aşa cum apoi a fost în cuptor cu Şadrac, Meşac şi Abednego; iar mirosul de foc, măcar că rugul ardea iar cuptorul era încălzit de şapte ori mai tare, nu s-a lipit de ei.

O "privelişte minunată", aşa încât Moise s-a întors s-o privească. Putem şi noi astăzi, în duhul lui Moise, să ne întoarcem către acelaşi loc. Putem citi Exod 1-15, şi apoi să privim din nou la această privelişte neobişnuită, cum rugul ardea şi totuşi nu se consuma; cum sărmanul rug al lui Israel era păstrat teafăr în mijlocul cuptorului egiptean, din pricina prezenţei Fiului lui Dumnezeu.

Oricât de mare ar fi focul, el niciodată nu va birui. Şi cum părăseşte în cele din urmă Israel Egiptul? La fel cum cei trei tineri au ieşit din cuptorul pe care Nebucadneţar îl încinsese: în triumf, fără nimic altceva ars decât legăturile care-i ţineau. Faraon şi oastea egipteană pier în Marea Roşie, însă Israel porneşte mai înainte sub stindardul Domnului.

A fost însă Israel în Egipt, bucurându-se de simpatia Fiului lui Dumnezeu, mai în siguranţă decât a fost Isus, ca "Dumnezeu arătat în trup"? Va fi rugul israelit o dovadă împotriva tăriei focului egiptean, şi nu va fi trupul smerit al lui Isus, în ciuda vrăjmăşiei depline a omului, a urii regelui, a invidiei cărturarilor şi a furiei mulţimii, de nebiruit atunci când Dumnezeu Însuşi este manifestat în acest trup? Taina deplină a rugului care ardea şi nu se mistuia stă în acest lucru. Israel nu putea fi atins mai mult decât cerul stabilise, din pricina simpatiei Fiului lui Dumnezeu; iar Isus nu putea fi atins de nimeni mai mult decât El Însuşi vroia, din pricina întrupării Fiului lui Dumnezeu.

"Am chemat pe Fiul Meu din Egipt", a fost la fel de adevărat despre Isus ca şi despre Israel. Şi Isus şi Israel au fost, în zilele lor, ruguri în flăcări care nu se consumau; lucruri slabe, în ochii şi în gândurile oamenilor, însă invulnerabile. Amândoi au avut suferinţele lor în această lume a Egiptului, însă viaţa din ei nu putea fi atinsă; în cazul lui Israel, din pricina simpatiei (ajutorului) de care se bucura, iar în cazul lui Isus din pricina Persoanei care era El.

Prin urmare, pentru a-I fi salvată viaţa a fost dus "Copilaşul" în Egipt? Israelul din vechime a părăsit Egiptul pentru a-şi salva viaţa? Sau Şadrac şi tovarăşii lui au ieşit oare din cuptorul caldean pentru a-şi scăpa vieţile? Viaţa lui Israel era la fel de în siguranţă în Egipt ca şi afară din el. Tinerii iudei au fost la fel de puţin afectaţi de foc în cuptor ca şi în afara lui. Israel a părăsit Egiptul ca mărturie pentru slava lui Iehova, Mântuitorul lor; şi la fel au ieşit tinerii israeliţi din focul caldean. În aceeaşi manieră, şi cu acelaşi scop, a fost luat "Copilaşul" din Iudeea, dinaintea mâniei regelui Irod. Fiul lui Dumnezeu luase chipul de rob. El nu venise în numele Lui Însuşi, ci în cel al Tatălui Său. Se dezbrăcase pe Sine, luase un chip de rob, şi potrivit cu acest chip Şi-a început El drumul încă de pe vremea când era doar un "Copilaş"; iar El a fost, printre multe alte umilinţe, ascultător până acolo încât a fugit în Egipt, ca şi cum Şi-ar fi salvat viaţa de mânia regelui. Însă a făcut asta pentru slava Celui care-L trimisese.

Trebuie să veghem ca nu cumva să luăm aceste exemple în care s-a arătat chipul Său perfect de slujitor, şi să le folosim pentru a-I deprecia persoana. El a fost cu adevărat invulnerabil. Până nu I-ar fi venit ceasul, până n-ar fi fost gata să Se predea singur, căpeteniile şi cei cincizeci de oameni ai lor ar fi eşuat de fiecare dată să pună mâna pe El; însă, mai degrabă decât asta, El a preferat să Se smerească de fiecare dată, plecând în Egipt într-o ocazie, iar în alta într-un alt sat, El, Fiul Omului, batjocorit şi lepădat.

Vom trata oare această taină a supunerii, a supunerii de bună voie a Fiului lui Dumnezeu, cu nebăgare de seamă? Vom da vălul la o parte cu ireverenţă? Şi totuşi, dacă aceste exemple la care am făcut referire, precum şi altele asemănătoare cu ele, sunt citate ca să se dovedească faptul că starea cărnii şi sângelui la care Domnul S-a făcut părtaş era supusă morţii, atunci cu adevărat dăm vălul la o parte cu o mână nepriceputǎ şi lipsită de respect. Da, şi încă mai mult decât atât, Îl nedreptăţim de două ori. Îi degradăm fiinţa folosind acţiuni care de fapt manifestă harul şi dragostea Lui nemărginite pentru noi, precum şi supunerea Sa nestrămutată faţă de Dumnezeu.

Şi totuşi se aud azi voci care spun că scurgerea timpului, ori violenţa, ori accidentul ar fi putut birui carnea şi sângele Domnului Isus, cauzându-I moartea ca în cazul nostru. Întreb însă: Oare un gând ca acesta nu-L pune pe Domnul Isus Hristos în legătură cu păcatul? Se poate răspunde că nu asta se intenţionează. Probabil. Dar nu este totuşi aşa? Un astfel de gând nu-L leagă oare pe Domnul de păcat, de vreme ce în relatarea inspirată cu privire la carne şi sânge – iar înţelepciunea noastră trebuie să stea numai în ceea ce este scris – moartea este pusă în legătură cu ele numai prin păcat? Dacă sângele şi carnea din persoana Sa erau expuse morţii, sau dacă prin natura şi starea lor erau capabile de a muri (cu excepţia predării Sale de bunăvoie în har), nu se face prin asta legătura cu păcatul? Şi dacă e aşa, Se află Hristos cu adevărat înaintea sufletului care face o astfel de afirmaţie? Ea Îl prezintă ca pe unul expus morţii şi oferă o astfel de viziune asupra Lui ca şi cum ar fi

putut să moară într-un fel potrivit căruia El nu Şi-ar fi putut niciodată asuma chipul de rob, făcându-Se ascultător până la moarte. Şi în afară de ce Şi-a asumat prin acest caracter, El n-a fost expus la nimic mai mult.

Există în asemenea afirmaţii ceva care te face să te temi că "porţile Locuinţei Morţilor" atacă din nou "Stânca" Bisericii, persoana Fiului lui Dumnezeu. Iar dacă se argumentează că ele nu vor decât să ilustreze umanitatea adevărată a Domnului, chiar scopul în sine devine suspect. Fiindcă, întreb, este oare în persoana lui Hristos numai umanitate? Nu se află acolo şi ceva incomensurabil diferit, şi anume "Dumnezeu arătat în trup"? El n-ar fi putut fi Mântuitorul meu, al unui păcătos, dacă n-ar fi fost Însoţitorul lui Iahve. Fiecare creatură datorează tot ceea ce poate ea să aducă. Nimeni altcineva, decât Unul care nu socoteşte ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, nu poate lua "un chip de rob"; căci respectivul este deja rob, aşa cum am arătat mai devreme. Nici o creatură nu poate pretinde a fi mai mult decât o creatură; numai gândul la aşa ceva ar însemna răzvrătire. Nimeni nu se poate pune garant pentru om decât Acela care a putut fără nici o infatuare să Se pretindă egal cu Dumnezeu, fiind prin urmare independent.

Umanitatea adevărată era capabilă de a păcătui. Adam în grădină a fost în starea asta, pentru că a păcătuit. Putem spune mai simplu şi mai sigur că el era capabil de a păcătui, decât că era capabil de a muri. Istoria ne confirmă primul aspect, însă nu ne îngăduie să-l determinăm pe cel de-al doilea, de vreme ce tot ea ne spune că moartea a intervenit prin păcat. Exista deci în Adam putinţa de a păcătui, însă nu ni se spune că şi cea de a muri.

Dacă prin urmare cineva ar veni şi ar sugera, cu scopul de a ilustra adevărata umanitate a lui Hristos, că El era capabil să păcătuiască, ce i-am spune? Las ca cei care-L cunosc cu adevărat pe Hristos să răspundă la asta. Oricum, putem fi siguri de un lucru: că diavolul este în spatele tuturor acestor atacuri împotriva "Stâncii" Bisericii, care este persoana Fiului lui Dumnezeu (Matei 16:18). Căci lucrarea Lui, mărturia Lui, suferinţele, moartea însăşi, nu ar însemna absolut nimic pentru noi dacă El nu ar fi Dumnezeu. Persoana Lui este temelia sacrificiului Lui, şi în sensul acesta fiinţa Lui este Stânca noastră. Mărturia despre persoana Sa, adusă de către unul care în momentul acela nu ştia nimic despre lucrarea sau jertfa Lui, a fost cea care L-a condus să vorbească despre "Stânca" pe care Biserica avea să fie zidită, ilustrând astfel acel adevăr sau taină împotriva căreia "porţile iadului", puterea şi viclenia lui Satan, aveau să se năpustească mereu şi mereu.

De la început au tot atacat ele, iar astăzi se întâmplă la fel. Slava deplină a "Dumnezeului arătat în trup" a fost întunecată cu timp în urmă de către arieni şi socinieni. De curând, natura morală a Omului Isus Hristos, "Dumnezeul binecuvântat în veci", a fost atacată de irvingism, care a pătat-o şi a întinat-o atât cât poate reuşi un asemenea gând rău. Şi încă şi mai curând, relaţiile cu Dumnezeu în care Isus S-a aflat, precum şi experienţele sufletului Său, au constituit obiectul speculaţiilor intelectului omenesc. Iar acum, cel mai recent, carnea şi sângele Lui, "templul" trupului Său, au fost profanate.

În toate acestea se poate distinge un scop comun, anume degradarea Fiului lui Dumnezeu. De unde vine asta? Şi, de cealaltă parte, de unde izvorăşte energia contradictorie şi opusă încercărilor de acest fel? Cu ce este Tatăl ocupat, sau cu privire la ce este El gelos, dacă nu cu privire la slava Fiului Său, în opoziţie cu orice lucru care L-ar putea degrada, fie el mai mult sau mai puţin subtil? Citiţi, dragii mei, cuvântarea Domnului către iudei în Ioan 5. Aici este descoperit secretul, anume că deşi Fiul S-a smerit pe Sine şi, aşa cum El spune, "nu poate să facă nimic de la Sine", Tatăl va avea grijă ca El să nu fie dezonorat sau depreciat în vreun fel, veghind asupra drepturilor Lui, acelor drepturi divine depline, printr-o afirmaţie plină de atenţie şi de gelozie: "Cine nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl, care L-a trimis".

Răbdarea şi îngăduinţa faţă de cei neştiutori sunt cu siguranţă căi divine, căi ale Duhului în har. Domnul Însuşi le-a folosit: "De atâta timp sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filip?". Dar lipsa de îngăduinţă faţă de orice încercare de degradare a lui Hristos este de asemenea o cale dumnezeiască. Scrierile lui Ioan ne dovedesc acest lucru. Ele reprezintă cea mai copleşitoare parte din cuvântul lui Dumnezeu, fiind cu totul deosebite şi preţioase, tocmai din pricină că se ocupă atât de mult de slava personală a Fiului. Şi îmi pare că ele arată puţină îndurare, ba chiar deloc, faţă de cei tentaţi să păteze această slavă sau să o trateze cu uşurătate.

Daţi-mi voie să mai adaug că nici alte lucruri din viaţa binecuvântatului nostru Domn, precum foamea, setea sau oboseala, nu pot fi folosite în vreun fel pentru a dovedi că El era expus morţii. Fiul lui Dumnezeu în carne nu a fost expus la nimic. Nimic din afara grădinii Eden nu a fost partea Lui de drept. Îl vedem înfometat şi obosit la fântâna din Samaria. A adormit în corabie după o zi de slujbă obositoare. Însă tot ce El a cunoscut în acest loc al spinilor şi al frunţii asudate, a cunoscut şi a împărtăşit doar pentru a împlini ce se potrivea "chipului de rob" pe care Şi-l asumase în harul Lui nespus.

Acestui "Om al durerilor" I s-a spus odată că ar avea aproape cincizeci de ani (Ioan 8:57). Însă din acest lucru înţeleg numai cât de intim a purtat El durerile noastre şi cât de marcat a fost de truda pentru binecuvântarea noastră şi pentru slava Tatălui. Iată de ce s-a spus despre El că înfăţişarea I se deosebea mult de cea a oamenilor, din pricina a ceea ce îndura pentru noi şi a împotrivirii suferite din partea celor păcătoşi. În nici un caz din pricina tendinţelor naturale de degradare care intervin odată cu vârsta, căci astfel de tendinţe n-au fost nicidecum partea Lui.

Iudeii au fost mereu şi mereu acuzaţi că L-au omorât (Fapte 2:36; 3:15; 7:52). Acuzaţia a fost dreaptă, cu siguranţă. Cu toţii suntem vinovaţi de aşa ceva. Vina sângelui vărsat stă culcată la uşile noastre. În sensul juridic deplin, ei au fost "trădătorii şi ucigaşii" Lui. Dar, oricât de ciudat ar părea pentru raţiune, ceea ce citim în legătură cu asta este cu totul limpede în ochii credinţei: "Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu" (Ioan 10:18). El a fost liber, şi totuşi a acţionat la poruncă. Pare ciudat, sunt de acord, pentru raţiune şi necredinţă, însă pentru credinţă totul este limpede şi perfect.

Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce, unde mâinile nelegiuite ale omului L-au ţintuit, şi unde scopul etern şi harul lui Dumnezeu prevăzuseră să ajungă. Acolo a murit, şi a murit fiindcă a fost acolo. Mielul a fost înjunghiat. Cine s-ar încumeta să contrazică acest lucru? Mâini nelegiuite L-au ucis, iar Dumnezeu L-a oferit ca pe propriul Său Miel pentru altar. Cine ar îndrăzni să se atingă, fie şi numai pentru un moment, de o taină atât de indispensabilă şi de preţioasă? Şi totuşi Mielul Şi-a dat viaţa de bună voie. Nu epuizarea din pricina suferinţei, nici violenţa crucii, nu I-au provocat moartea, ci Şi-a dat viaţa de la Sine Însuşi. Ca dovadă că era deplin stăpân pe viaţa pe care urma să Şi-o dea, "El a strigat cu glas tare" iar apoi "Şi-a dat duhul". Felul cum s-au desfăşurat lucrurile în acele momente nu lasă loc vreunui alt gând, şi, aş adăuga eu, nici afecţiunile sfinţilor în închinare nu trebuie să facă altfel. Pilat s-a mirat că Domnul murise deja; nu putea să creadă una ca asta; a trebuit să se convingă de acest lucru. Nu trecuse suficient timp ca o viaţă să se sfârşească pe cruce, de aceea fluierele picioarelor celorlalţi au trebuit să fie zdrobite. Însă El era deja mort, iar Pilat trebuie să facă cercetări şi să se convingă printr-un martor înainte de a putea crede.

Astfel deci gândul pe care îl susţinem este singurul care explică derularea istorică literală a evenimentelor. Domnul să dea har sufletelor noastre pentru a-L binecuvânta pe Dumnezeu pentru o astfel de imagine a Mielului Său înjunghiat, a Mântuitorului nostru răstignit şi omorât. Prin faptul că spunem că El Şi-a dat viaţa de la Sine, ignorăm oare faptul că El a fost Mielul înjunghiat, sau facem să nu se mai audă cântarea din ceruri care sărbătoreşte această taină? Istoria Calvarului, pe care Duhul Sfânt a scris-o, susţine gândul nostru; şi din nou spunem: ceea ce susţinem este singura explicaţie pentru ce s-a întâmplat acolo. El a fost liber şi totuşi sub poruncă. Credinţa înţelege pe deplin asta. Şi potrivit cu această taină, când ceasul a sosit, citim că: "Plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul" (Ioan 19:30). A recunoscut porunca pe care o primise, şi totuşi Şi-a dat viaţa de la Sine. A fost ascultător până la moarte, însă Şi-a dat viaţa ca unul care era stăpân pe ea.

Credinţa înţelege toate acestea fără dificultate; ba mai mult, ea înţelege că numai aici se află adevărata şi desăvârşita taină. El a murit ca urmare a planurilor ce ţineau de legământul veşnic, cărora S-a supus de bunăvoie, fiind "Însoţitorul" Domnului Oştirilor.

Însă, cum deja am spus spre lauda Lui, Fiul lui Dumnezeu pe pământ Şi-a ascuns întotdeauna slava, "chipul de Dumnezeu", sub "chipul de rob". Slava Lui a fost recunoscută în toate locurile stăpânirii lui Dumnezeu. Demonii au recunoscut-o, trupurile şi sufletele oamenilor au recunoscut-o, moartea şi mormântul, fiarele câmpului şi peştii mării, vânturile şi valurile, grâul şi vinul. Aş putea spune că doar El a fost singurul care nu a recunoscut-o, sau nu Şi-a asumat-o; pentru că El căuta să o acopere. El era "Domnul secerişului", însă a părut ca unul dintre lucrători; El era Dumnezeul templului şi Domnul sabatului, însă S-a supus atacurilor şi acuzaţiilor unei lumi necredincioase (Matei 9:12).

Aşa a fost vălul, sau norul, sub care El mereu şi mereu Şi-a ascuns slava. Şi în perfectă potrivire cu acest lucru, aşa cum am spus deja, S-a comportat El în acele ocazii când viaţa I-a fost ameninţată. Şi-a ascuns din nou slava şi în astfel de cazuri, sub felurite chipuri de dispreţuit în ochii oamenilor. Uneori a fost ocrotit de favoarea unor oameni obişnuiţi (Marcu 11:32; 12:12; Luca 20:19); alteori S-a retras într-un fel mai mult sau mai puţin obişnuit (Luca 4:30; Ioan 8:59; 10:39); de multe ori vrăjmaşii au fost împiedicaţi să pună mâna pe El, din pricină că nu-I venise încă ceasul (Ioan 7:30; 8:20); iar într-o ocazie anume, aşa cum am văzut, fuga în Egipt Îl fereşte de mânia unui rege care vroia să-I ia viaţa.

În toate aceste cazuri, de la primul până la ultimul, văd un singur lucru – Domnul slavei ţinându-Se ascuns, ca Unul care venise în numele Altuia, nu în al Lui Însuşi. Însă El era "Domnul slavei" şi "Prinţul vieţii". A fost un prizonier de bună voie, lucru pe care l-am înfăţişat deja, şi aşa a ajuns să fie în cele din urmă o victimă de bună voie. "El Şi-a dat viaţa ca răscumpărare pentru mulţi" (Matei 20:28; Tit 2:14).

Într-o perioadă din vechime chivotul Domnului s-a aflat în mâinile vrăjmaşilor; căzuse în mâna filistenilor în bătălia de la Eben-Ezer. Atunci Dumnezeu "Şi-a dat slava pradă robiei şi măreţia Lui în mâinile vrăjmaşului"; chivotul însă a fost invulnerabil. El era în aparenţă un lucru fragil, un obiect din lemn şi aur. Prezenţa lui a tulburat toată ţara celor necircumcişi şi de asemenea pe dumnezeii lor. Se afla acolo lipsit de ajutor şi singur, în mijlocul vrăjmaşilor înfierbântaţi şi îngâmfaţi din pricina victoriei. De ce, prin urmare, nu l-au rupt ei în bucăţi? Aparent, a-l lovi de o stâncă ar fi însemnat să-l distrugi. Chivotul a stat mereu între ei şi a părut că supravieţuieşte numai din pricina îndurării lor. De ce atunci n-au scăpat ei de el distrugându-l? Nu puteau: acesta este răspunsul. Chivotul în mijlocul filistenilor a fost un alt rug care ardea şi nu se mistuia. Părea că se află la cheremul celor necircumcişi, însă era de fapt invulnerabil. Filistenii au putut să-l trimită de la Asdod la Gat, şi de la Gat la Ecron; însă nici o mână nu-l putea atinge ca să-i facă rău (1Samuel 4 şi 6).

La fel Adevăratul Chivot, Fiul lui Dumnezeu arătat în trup, a fost, pentru puţină vreme, la dispoziţia celor netăiaţi împrejur. Pilat poate să-L trimită la Irod, iar Ana la Caiafa; mulţimea Îl poate duce la Pilat, iar Pilat Îl poate da din nou mulţimii; viaţa Lui însă nu poate fi atinsă de ei. El era Fiul lui Dumnezeu, şi măcar că era manifestat în trup, era totuşi Fiul din veşnicie. Prin oricâte dureri a trecut, de oricâtă osteneală, foame şi sete a avut parte, toate făceau parte din chipul Său de rob pe care îl luase. Însă El era Fiul care avea viaţa în Sine Însuşi, Chivotul invulnerabil, Rugul care, chiar în mijlocul flăcărilor vii ale urii depline a lumii, nu se mistuia.

Aşa a fost taina, nu mă îndoiesc.

Însă în timp ce privesc la acest episod, nu este nimic de care m-aş bucura mai mult decât să simt ceea ce un israelit adevărat ar fi simţit în ziua când chivotul lui Dumnezeu a fost adus înapoi din ţara filistenilor. El s-ar fi bucurat şi s-ar fi închinat; ar fi fost foarte grijuliu să se asigure că acest mare eveniment a avut loc cu adevărat, chiar dacă ar fi trăit la mare distanţă. Ca israelit din oricare dintre seminţii, acest lucru îl privea în totul, anume că chivotul fusese recuperat şi că netăiaţii împrejur nu-l mai stăpâneau şi nu-l mai trimiteau în sus şi în jos între cetăţile lor. Odată convins însă, trebuia să fie atent ca nu cumva el însuşi să-l atingă sau să-l cerceteze, şi astfel să păcătuiască şi el ca unul dintre acei locuitori din Bet-Şemeş.

Suntem îndreptăţiţi deci, fără îndoială, să refuzăm acele gânduri cum că trupul binecuvântatului nostru Domn ar fi fost expus (supus) morţii. Astfel de cuvinte şi de speculaţii sunt ca şi cum am atinge chivotul cu mâini necircumcise. Trebuie să dăm pe faţă greşeala unui astfel de gând, ca şi lipsa lui de respect; cu alte cuvinte, nimic altceva n-ar trebui să ne mulţumească decât recuperarea chivotului din mâinile vrăjmaşilor. Apoi însă intervine o altă îndatorire: nu trebuie să-l atingem, sau să-l inspectăm, ca pe un lucru obişnuit. Cuvintele noastre trebuie să fie puţine, căci "cine vorbeşte mult", într-o astfel de chestiune, "nu se poate să nu păcătuiască". Consideraţiile de ordin fizic asupra acestui subiect nu trebuiesc îngăduite, chiar dacă par adevărate şi de netăgăduit; căci astfel de consideraţii nu sunt felul de a lucra al Duhului sau al înţelepciunii lui Dumnezeu. Trupul Domnului a fost un templu, şi este scris: "Să vă purtaţi cu respect faţă de locaşul Meu cel sfânt; Eu sunt Domnul".

Dacă cineva ar refuza să urmeze aceste speculaţii, şi în loc de a le da răspuns le-ar mustra, nu aş avea nimic de zis. Este posibil ca în multe suflete să existe un sfânt şi delicat sentiment de a refuza să se preocupe – într-un mod care depăşeşte propria măsură şi standardul Scripturii – cu ceea ce întotdeauna va fi mai presus de noi oamenii. Mi-aduc aminte de cuvintele: "Nu răspunde unui nebun după nebunia lui, ca să nu te asemeni şi tu cu el". Însă aceste speculaţii cu privire la persoana Fiului lui Dumnezeu îşi au originea în altă parte. Chivotul a ajuns în mâini necircumcise – iar aceste rânduri pe care le scriu constituie o încercare de a-l recupera de acolo – şi ceea ce doresc cu adevărat este să-l dau jos din "carul cel nou" cu respectul şi sfinţenia care se potrivesc sufletului ce face un asemenea lucru.

Voi mai adăuga că toată această dezbatere este făcută cu scopul ca sufletul să aibă un beneficiu. Trupul mort al unui leu (deşi trebuia privit ca o urâciune) a fost forţat să producă miere, bună la gust şi hrănitoare. Pavel a trebuit să facă lucrarea neatrăgătoare de a apăra învăţătura despre înviere ca răspuns la convingerile unora dintre corinteni; însă acest lucru s-a dovedit roditor, precum trupul mort al leului. Căci n-a ieşit în evidenţă doar învăţătura respectivă, ci glorii după glorii care aparţin tainei au fost trecute pe dinaintea ochilor noştri. Apostolului i s-a dat, prin Duhul, să vadă învierea în ordinea sau în etapele ei; apoi intervalul dintre aceste etape şi lucrarea de făcut în fiecare din ele, potrivit cu

dispensaţiile divine; la fel şi scena care va fi la sfârşitul tuturor acestor etape; şi de asemenea importantul moment al învierii celor sfinţi, în toată puterea şi măreţia lui, împreună cu strigătul de triumf care îl însoţeşte (1Corinteni 15). Iată mierea ieşită, pot spune, din trupul mort al leului, căci astfel este controversa între fraţi.

Dar aşa cum a fost scris odinioară, aşa este, prin harul îmbelşugat al lui Dumnezeu, şi acum: “Din cel care mănâncă a ieşit ce se mănâncă şi din cel tare a ieşit dulceaţă”.

“Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă, pentru bunătatea Ta, pentru adevărul Tău!”.

Capitolul III

“Îmi voi pune încrederea în El” (Evrei 2:13)

Dependenţa Sa

Ce moment trebuie să fi fost când Domnul a liniştit furtuna pe marea Galileii! Ce lucru minunat şi măreţ să fii martor la un astfel de moment; la fel cum ar fi şi acum când ne gândim la el, dacă am avea inimi sensibile la slava lui Hristos. Oamenii pot vorbi despre legea necesară a fenomenelor, despre legile naturii şi despre cursul lucrurilor. Cu siguranţă însă că prima lege a naturii este ca ea să asculte de Creatorul ei. Iar aici, într-o clipeală din ochi, marea Galileii a simţit prezenţa şi a ascultat cuvântul Celui care după buna Sa plăcere schimbă mersul lucrurilor, sau cu o simplă atingere face ca totul să se prăbuşească (Marcu 4).

Acesta era Isus-Iehova. Acesta era Dumnezeul de care, odinioară, Iordanul şi Marea Roşie au ascultat: “Ce-ai tu, mare, de fugi, şi tu, Iordanule, de te întorci înapoi? Ce aveţi voi, munţilor, de săltaţi ca nişte berbeci, şi voi, dealurilor, ca nişte miei? Cutremură-te, pământule, înaintea Domnului”. Aici se află răspunsul, fie că ascultăm glasul Mării Roşii în zilele Exodului, fie cel al mării Galileii în timpurile evangheliei. Prezenţa lui Dumnezeu constituie secretul. “El a vorbit şi s-a făcut”.

Citim că atunci când soarele şi luna s-au oprit în mijlocul cerului, Domnul ascultase de vocea unui om. Iosua vorbise Domnului atunci, iar Domnul a luptat pentru Israel. Evenimentul a fost cu totul extraordinar. Duhul Sfânt, care-l aminteşte, îi dă acest caracter. “Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Şi soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit să apună aproape o zi întreagă. N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel”. Însă Isus acţionează îndată, de la Sine Însuşi, fără ca acest lucru să fie consemnat de Duhul Sfânt ca ceva extraordinar. Toată uimirea vine din partea inimilor nepregătite şi necredincioase ale ucenicilor, care nu cunoşteau slava Dumnezeului lui Israel. Însă noi, preaiubiţilor, sub îndrumarea Celui care ia din lucrurile lui Hristos ca să ni le descopere, ar trebui să înţelegem şi să discernem mai bine cine este Acela care a despărţit Marea Roşie, sau care a făcut ca Iordanul să se tragă înapoi, ori care a liniştit apele mării Galileii.

Descoperim însă mai mult despre Isus la Marea Roşie, decât simpla împărţire a apelor ei. Norul care a apărut de îndată ce Israel fusese răscumpărat prin sânge din Egipt, şi care i-a însoţit prin pustie, a fost călăuza taberei. Însă el a fost şi vălul care acoperea slava. Taina minunată se afla în mijlocul lui Israel. De obicei slava rămânea ascunsă; se manifesta doar ocazional, însă se afla acolo; era călăuza şi însoţitorul lui Israel, dar şi Dumnezeul lor. Cel care locuia între heruvimi a mers prin pustie înaintea lui Efraim, Beniamin şi Manase (Psalm 80). Slava era în nor pentru folosul lui Israel, însă ea se afla şi în locul sfânt; şi astfel, în timp ce conducea tabăra în forma ei acoperită sau smerită, ea pretindea onorurile divine ale sanctuarului.

Aşa a fost şi Isus, “Dumnezeu arătat în trup”, în mod obişnuit ascuns în spatele “chipului de rob”, totdeauna egal cu Dumnezeu în credinţa şi în închinarea sfinţilor Săi, măcar că n-a socotit aşa ceva ca un lucru de apucat, însă descoperindu-Şi, în răstimpuri, strălucirea harului divin şi a autorităţii Sale.

Chiar când se afla aproape de Marea Roşie, Israel a trebuit să fie adăpostit. Norul a făcut asta pentru ei. El s-a aşezat între egipteni şi tabără, şi a fost întuneric pentru unii iar pentru ceilalţi lumină, aşa încât nu s-au apropiat unii de alţii toată noaptea; apoi, dimineaţa, Domnul a privit la armata egipteană prin stâlpul de nor şi a adus confuzia în mijlocul ei. La fel, într-o ocazie înrudită cu aceasta, Isus Se comportă ca nor şi ca slavă. El Se aşează între ucenicii Săi şi cei care-i urmăreau: “Dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă”. Îi adăposteşte cu prezenţa Sa ca în vechime. Şi priveşte prin nor şi din nou, ca odinioară, tulbură armata vrăjmaşului: “Isus le-a zis: ‘Eu sunt!’. Când le-a zis: ‘Eu sunt’, ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ”. Doar a privit şi s-a dovedit că braţul Lui nu se scurtase între timp. Cu aceeaşi uşurinţă şi autoritate, Dumnezeul lui Israel Îşi face lucrarea la Marea Roşie, ca şi Isus în grădina Gheţimani (Exod 14; Ioan 18). Dumnezeii Egiptului s-au plecat înaintea Lui la Marea Roşie şi cei ai Romei în Gheţimani, iar când va fi adus din nou în lume se va zice: “Toţi îngerii lui Dumnezeu să I se închine!”.

Să pătrundem însă şi mai adânc. De-a lungul istoriei sale, Israel a trebuit să fie mustrat, nu numai adăpostit; să fie şi disciplinat, aşa cum fusese răscumpărat. Vedem acest lucru pe măsură ce părăsim Marea Roşie şi intrăm în pustie. Aceeaşi slavă care era ascunsă în nor avea să facă şi această lucrare divină pentru ei, aşa cum o făcuse pe cealaltă. Cu ocazia manei, în chestiunea iscoadelor, la răscoala lui Core, la apele Meriba, Israel provoacă sfinţenia Domnului, iar razele slavei străpung norul mărturisind despre nemulţumirea divină (Exod 16; Numeri 14,16, 20).

La fel, din nou, au stat lucrurile şi cu Isus. Când a fost întristat – aşa cum fusese Slava din nor – de împietrirea de inimă şi de necredinţa ucenicilor, El a dat o dovadă, o expresie, a puterii Sale divine, în cuvinte de mustrare, precum în acea ocazie la care am făcut referire, pe lacul Tiberiadei; căci acolo a vorbit către ucenici: “Pentru ce sunteţi aşa de fricoşi?”, la fel cum tocmai vorbise mării: “Taci! Fii liniştită!”. Aşa s-a întâmplat, împrejurare după împrejurare, când ucenicii Săi trădau gânduri de neştiinţă sau de necredinţă cu privire la El. De exemplu, într-o ocazie specială, El vorbeşte lui Filip cu tristeţea şi nemulţumirea Slavei din nor: “De atâta timp sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filip? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: ‘Arată-ne pe Tatăl?’” (Ioan 14).

Cu siguranţă că avem de a face cu aceeaşi taină. Nu strălucea acelaşi Domn din nou din spatele vălului, înfruntând neascultarea sau necredinţa lui Israel? Aceasta era slava arătată din nor ca în împrejurarea despre mană, sau ca în cazurile asemănătoare deja pomenite. Asemănarea dintre cele două forme ale puterii divine este foarte exactă. Norul reprezenta lucrul obişnuit; slava din el era când şi când manifestată, însă era întotdeauna acolo. Călăuza şi însoţitorul taberei era Domnul taberei. Şi toate acestea nu reprezintă oare taina care este

Isus? Slava era Dumnezeul lui Israel (Ezechiel 43:4; 44:2), iar Isus din Nazaret era Dumnezeul lui Israel, sau slava (Isaia 6:1; Ioan 12:41). Nazarineanul a ţinut ascunsă o lumină, sau a manifestat o slavă în trup, de care, în plinătatea ei adevărată, “nici un om nu se poate apropia” (1Timotei 6:16).

Moise, într-un fel demn de apreciat, a refuzat slava, însă Isus Şi-a ascuns-o. “Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui faraon” Evrei 11:24). Iar asta a fost o biruinţă frumoasă asupra lumii. Nouă ne place să ne fluturăm onorurile, să arătăm cât mai mult din ceea ce suntem, chiar să ne arogăm ceea ce nu ni se cuvine, dacă oamenii ne-ar considera, din greşeală, mai mari decât suntem în realitate. Moise însă s-a smerit în palatul egiptean, iar asta a fost o frumoasă biruinţă a credinţei asupra mersului şi duhului lumii. Dar Isus a făcut mai mult. Este adevărat că El n-a avut servitori şi curteni pe care să-i înveţe, căci a fost un străin pentru palate. Însă sătenii Nazaretului L-au considerat între ei ca pe “fiul tâmplarului”, iar El a fost de acord cu asta. Slava slăvilor, Domnul îngerilor, Creatorul marginilor pământului, Dumnezeul cerurilor, a rămas ascuns sub această denumire obişnuită, şi a stat acolo fără să obiecteze vreodată ceva.

Duhul Sfânt, în slujba sa de har, ne dezvăluie în Evrei 2 izvoarele acestei taine mari. Harul lui Dumnezeu îşi găseşte plăcerea – ce gând preţios! – în a prezenta taina, iar lauda Celui “pentru care sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate lucrurile” impune prezentarea acestei taine (vers.9,10). Aici ne sunt dezvăluite aceste lucruri; aici vedem izvoarele îmbelşugate de unde curg marele plan şi lucrarea lui Dumnezeu, acea taină de negrăit a răscumpărării prin smerirea Fiului lui Dumnezeu, care avea să-i imprime caracterul pentru veşnicie. Harul divin a dorit să fie satisfăcut oferind totul, iar slava divină a vrut să se manifeste într-un chip desăvârşit. Totul curge din aceste izvoare. Cel care sfinţeşte a luat parte la carne şi sânge; El a străbătut moartea; a îndurat toate ispitele noastre, dar fără păcat; a cunoscut şi a trăit relaţiile cu Dumnezeu, experienţele de suflet şi suferinţele (simpatiile) împreună cu cei credincioşi. Viaţa de credinţă pe pământ, cu rugăciuni şi lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte; viaţa de mijlocire din cer; toată pregătirea împlinită pentru a fi jertfă şi preot; putinţa de a ajuta, vrednicia de a curăţi, ca şi învierea, înălţarea, aşteptarea prezentă şi împărăţia şi slăvile viitoare – toate acestea îşi găsesc originea şi izvorul aici, în harul şi în slava divină.

Fiul lui Dumnezeu Şi-a luat locul în directă legătură cu toate aceste lucruri. A fost dependent, ascultător, plin de încredere şi de nădejde; a avut parte de durere, a suferit, a fost dispreţuit, răstignit, îngropat; a trecut prin tot ceea ce planul veşnic socotise necesar pentru El. S-a dezbrăcat pe Sine în acest scop, însă tot ce a făcut a fost infinit vrednic de persoana Sa. Cuvântul de la început “Să fie lumină; şi a fost lumină”, n-a fost mai vrednic de El ca rugăciunile şi cererile “cu strigăte mari şi cu lacrimi”, în zilele vieţii Sale pământeşti. N-a fost cu putinţă ca în El să se afle vreodată ceva nevrednic de Dumnezeire, deşi S-a aflat, din belşug şi indiferent de preţul plătit, în stări şi împrejurări în care L-au aşezat vina noastră şi harul Lui manifestat în a o înlătura.

Persoana din iesle a fost aceeaşi cu cea de pe cruce. A fost “Dumnezeu arătat în trup”. Şi în sensul deplin al acestei slave putem spune despre El că S-a smerit de la începutul şi până la sfârşitul acestei călătorii uimitoare. Călăuziţi de Dumnezeu, magii din răsărit s-au închinat înaintea “Copilaşului” la Betleem. Simeon I s-a închinat mai devreme, în templu. Şi lucru curios – pe care nu-l poate explica decât faptul că Duhul Sfânt îl umpluse în acele momente – el o binecuvântează pe mamă, nu pe Copil. Avea Copilul în braţe şi urma ca, lucru firesc în astfel de ocazii, să-I dea binecuvântarea sa. Dar nu face asta. Căci el ţinea acel Copilaş în braţe nu ca pe un prunc neajutorat pe care să-l încredinţeze grijii divine, ci ca pe Mântuirea lui Dumnezeu. În acest caracter glorios, în ceasul slăbiciunii naturale celei mai perfecte, L-a ţinut el în braţe şi s-a lăudat în El. “Cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare”. Nu se putea ca Simeon să-L binecuvânteze pe Isus, deşi el a putut, fără a-şi depăşi măsura, s-o binecuvinteze pe Maria.

Ana, profetesa, L-a primit în acelaşi duh. Şi chiar mai devreme, pe când nu era încă născut, I s-a adus închinare prin bucuria pruncului din pântecele Elisabetei, care a săltat la salutul Mariei. Mai mult, încă înainte ca El să fie conceput, îngerul Gabriel Îl recunoaşte ca Dumnezeu al lui Israel, înaintea feţei Căruia avea să meargă fiul lui Zaharia. Apoi Zaharia, prin Duhul Sfânt, Îl proclamă ca Domnul căruia poporul Israel Îi aparţinea, şi ca “Soarele care răsare din înălţime”. Prin urmare, ascultarea însoţită de lepădare de Sine şi o supunere de un fel cu totul particular, aveau să fie văzute în fiecare stadiu şi acţiune a Lui. Şi care au fost etapele drumului slujirii în ochii Aceluia căruia Îi era adusă? Născut, circumcis, botezat şi uns, slujind, suferind, răstignit, apoi înviat. El a străbătut acest pământ sub ochiul atent al lui Dumnezeu. În locul tainic al pântecelui fecioarei, în singurătăţile Nazaretului, în activităţile şi slujba din toate cetăţile şi satele lui Israel, în sacrificiul suprem de la cruce, apoi în starea nouă de înviere, acest “Om minunat” a fost urmărit de Dumnezeu, a fost desfătarea Lui – perfect, nepătat – provocând desfătarea divină în om mai mult decât atunci când, în vechime, omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, şi făcând cu mult mai mult decât doar să anuleze părerea de rău a Lui că îl crease (Geneza 6).

Persoana Lui a imprimat o aşa slavă drumului Său de slujire şi de ascultare, încât l-a făcut de valoare inestimabilă. Nu numai că persoana Lui s-a supus la toată această slujire şi ascultare în mod voluntar. A existat mult mai mult în acest drum decât faptul că a fost parcurs de bună voie. Caracterul lui este dat de ceea ce a însemnat Persoana lui Isus (“Cel care-Mi este Tovarăş, zice Domnul Oştirilor”), şi cine poate cântări sau măsura aşa ceva? Cunoaştem foarte bine acest lucru din relaţiile dintre noi înşine. Mă refer doar la o asemănare. Cu cât cel care ne slujeşte este mai înalt în demnitate, în demnitatea personală, cu atât serviciile lui ocupă un loc mai înalt în gândurile noastre. Şi asta pe drept; pentru că ştim că el s-a angajat cu mult mai mult faţă de noi şi ni s-a devotat nespus mai mult, decât dacă ar fi fost un servitor inferior nouă. Inima noastră pricepe mai bine într-un astfel de caz că binele nostru este căutat cu adevărat şi că dorinţele şi nevoile noastre sunt ţintite de cel care slujeşte astfel. Slujirea nu ne poate face să uităm persoana care slujeşte. Asupra acestei taine dragi meditǎm acum. Slujirea şi ascultarea lui Isus au fost perfecte; infinit şi complet vrednice de toată acceptarea.

Însă mai presus de asta, mai presus de calitatea roadelor, a fost Persoana care le-a adus. Şi aceasta din urmă, aşa cum am spus, împrumută roadelor o valoare şi o slavă care nu se pot exprima. Aceeaşi valoare a caracterizat lucrările vieţii Lui, iar apoi a marcat moartea Sa. Persoana Lui a fost cea care a oferit toate virtuţile posibile jertfei Sale; aceeaşi Persoană care a marcat cu slava ei particulară tot parcursul Său de ascultare în umilinţă. Iar desfătarea lui Dumnezeu în Persoana Sa a fost la fel de perfectă ca acceptarea de către El din punct de vedere juridic a lucrării Domnului. Anumite simboluri (ca de pildă cel al perdelei sfâşiate dinăuntrul templului) sunt văzute de credinţă ca exprimând această desfătare. Simbolul perdelei arată deplina plăcere găsită de Dumnezeu în fiecare episod al vieţii lui Isus. O, dacă am avea ochi să vedem şi urechi să auzim când contemplăm căile lui Isus de la iesle la cruce! Totuşi aşa au stat lucrurile, fie că le vedem noi sau nu. Desfătarea lui Dumnezeu, într-o măsură mai mare decât tot ce poate fi conceput, s-a odihnit peste tot ce El a făcut şi a fost, de-a lungul vieţii Lui de ascultare. Cineva a spus: “Înţelepciunea divină este modul de recuperare a noastră de către Hristos, “Dumnezeu arătat în trup”, menit să glorifice starea de ascultare. Această stare a fost pentru Dumnezeu incomparabil mai plăcută, mai de dorit şi mai superbă decât ar fi fost ascultarea tuturor îngerilor în ceruri şi a tuturor oamenilor pe pământ, dacă ei ar fi continuat în ea. Această stare a fost cea în care a intrat propriul Său Fiu veşnic, care a luat asupra Lui chipul unui rob al lui Dumnezeu”.

Iată gânduri întăritoare despre căile lui Isus. Aceste căi ale slujirii şi ale supunerii faţă de Dumnezeu trebuie să-şi aibă un caracter propriu, deosebit, şi asta înaintea ochilor noştri. Ascultarea a fost proslăvită în persoana Lui şi arătată în toată frumuseţea şi oportunitatea ei; aşa că nu vom spune doar că desfătarea lui Dumnezeu în El a fost menţinută totdeauna la cota ei maximă, ci că ea depăşeşte putinţa de pricepere a unei minţi create. "Chipul de rob" a fost o realitate în El, la fel de mult ca "chipul lui Dumnezeu". Cel dintâi chip a fost la fel de adevărat o realitate asumată aşa cum celălalt a fost o realitate esenţială, intrinsecă. Şi El fiind astfel, căile Sale au fost cele ale unui rob; la fel cum, fiind Fiul, gloriile şi prerogativele Lui erau cele ale lui Dumnezeu. El S-a rugat; a petrecut nopţi întregi în rugăciune. A trăit prin credinţă şi a fost modelul perfect al celui credincios, aşa cum citim despre El: "Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre". În durere, refugiul Său a fost Dumnezeu. În prezenţa vrăjmaşilor, El S-a încredinţat în mâinile Celui care judecă drept. Nu Şi-a făcut propria voie, oricât de perfectă era ea, ci a făcut voia Celui care-L trimisese. În aceste împrejurări şi în toate cele asemănătoare lor, "chipul de rob" a fost găsit, dovedit, văzut şi cunoscut ca perfect; a fost o realitate vie şi importantă. Viaţa acestui Rob a fost o viaţă de credinţă de la început până la sfârşit.

În epistola către Evrei suntem învăţaţi să privim la Isus ca la "Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre"; şi de asemenea ca la "Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre" (cap.3:1; 12:2,3). În primul caz, El este aşezat înaintea noastră ca sursă de liniştire pentru conştiinţele noastre şi ca sprijin în vremuri de încercare; în cel de-al doilea, ca încurajare pentru inimile noastre într-o viaţă similară de credinţă. Ca "Apostol şi Mare Preot al mărturisirii noastre" El este singur; în rol de "Căpetenie şi Desăvârşire a credinţei noastre" este în legătură cu un nor mare de martori. În primul caz, El este pentru noi; în celălalt, El este înaintea noastră. Dar chiar atunci când este înaintea noastră, precum în lupta şi viaţa credinţei, există o anumită deosebire. Duhul Sfânt ne îndeamnă să privim la această "Căpetenie şi Desăvârşire a credinţei" într-un fel pe care nu-l foloseşte în alte cazuri. Ni se adresează ca fiind înconjuraţi de martori, însă ne invită să ne fixăm privirile asupra Lui.

Mai departe, "împotrivirea aşa de mare faţă de Sine din partea păcătoşilor" a fost cea care a făcut din viaţa lui Isus o viaţă de încercare şi de credinţă. Acestea sunt nişte cuvinte deosebite. Alţii, ca şi El, în lupta credinţei au suferit batjocuri şi cruzimi, au avut parte de tăişul săbiei, de peşterile şi de crăpăturile pământului, de tortură, de lanţuri şi de închisoare; toate generate de vrăjmăşia omului. Însă nu ni se vorbeşte la fel despre împotrivirea suferită de ei în astfel de împrejurări. Ea nu este numită "împotrivirea din partea păcătoşilor faţă de ei". Există o forţă şi o elevaţie în aceste cuvinte care le fac potrivite doar pentru viaţa de credinţă pe care Isus a dus-o şi în care S-a luptat.

Cât de desăvârşite sunt aceste detalii, chiar cele mai minuţioase, ale căilor înţelepciunii Duhului în cuvânt! Psalmul 16 ni-L oferă pe Isus văzut în această viaţă de credinţă. Acolo Fiul lui Dumnezeu este Unul în care "credinţa este siguranţă cu privire la cele nădăjduite, convingere cu privire la lucrurile care nu se văd", aflat în poziţia Lui din Evrei 12:2,3. Psalmul ni-L înfăţişează ca bucurându-Se de partea prezentă a unui preot. El Îl aşează pe Domnul necurmat înaintea Lui şi ştie că de vreme ce Acesta este la dreapta Lui, nu Se va clătina. De asemenea aşteaptă să vadă cărarea vieţii şi desfătările veşnice de la dreapta lui Dumnezeu într-o altă scenă decât cea a acestei lumi.

Psalmul 116 constituie încununarea vieţii Sale de credinţă, prin înviere, bucurie şi laudă; iar apostolul, în "acelaşi duh de credinţă", poate împărtăşi aceeaşi bucurie a învierii cu Domnul şi Înainte Mergătorul său (2Corinteni 4:13,14).

"Îmi voi pune încrederea în El" putem spune că a fost motoul vieţii lui Isus. Dar credinţa Lui a fost aur, aur curat şi nimic altceva decât aur. Când a fost încercat în cuptor, a ieşit aceeaşi cantitate care intrase, căci n-a existat zgură. Sfinţii, dimpotrivă, sunt curăţiţi prin cuptor. Nerăbdarea, egoismul sau cârtirea trebuiesc eliminate, aşa cum arată psalmii 73 şi 77. Iov a fost biruit: l-a atins necazul şi şi-a pierdut inima, măcar că adesea înainte el întărise mâinile slăbite şi susţinuse prin cuvânt pe cei care cădeau. "Cei mai tari", a spus un scriitor din vechime, "sunt adesea cei care se dovedesc cei mai slabi". Petru doarme în grădină, iar în curtea marelui preot spune minciuni, întărite cu jurământ; însă a fost Unul pe care cuptorul, încălzit de şapte ori, L-a dovedit a fi de o valoare care nu se poate exprima.

Citiţi Luca 22; urmăriţi-L în acest capitol măreţ; priviţi-L pe Isus acolo, în ceasul încercării credinţei. Mai întâi El Se află în compania durerii care-L aştepta, apoi în cea a ucenicilor, după aceea în cea a Tatălui, iar la urmă în compania vrăjmaşilor Săi. Remarcaţi cât de perfect este totul! Cât de desăvârşită este această credinţă, dovedită prin foc a fi neamestecată şi cu totul preţioasă! Însă toată viaţa lui Isus a fost o viaţă de ascultare şi de credinţă. Într-unul din aspectele ei, ea a fost cu siguranţă viaţa Fiului lui Dumnezeu, cu un "chip de rob", smerindu-Se până la moarte, măcar că avea "chipul lui Dumnezeu" şi fără să considere ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu El; însă într-un alt aspect, ea a fost o viaţă de credinţă: "Îmi voi pune încrederea în El". "Am necurmat pe Domnul înaintea Mea; pentru că El este la dreapta Mea, nu Mă voi clătina". Iată cuvintele prin care respira sufletul Său. Toată această viaţă scumpă a credinţei a fost trăită prin grija şi paza lui Dumnezeu. "Cel ce stă în locuinţa tainică a Celui Prea Înalt Se va odihni la umbra Celui Atotputernic".

Credinţa Celui care slujea pe pământ era desăvârşită, şi la fel a fost şi răspunsul Celui care locuia în ceruri (Ps.91). Grija care a vegheat asupra Lui a fost necurmată din pântece până la mormânt. Aşa fusese declarat din vechime de către Duhul Său prin profeţi: "De când eram în pântece am fost sub paza Ta; din pântecele mamei, Tu eşti Dumnezeul Meu". "M-ai făcut să Mă încred [sau, M-ai ţinut în siguranţă] de la sânul mamei mele". Peste tot grija n-a obosit vreodată să vegheze asupra Lui. "Tu Îmi asiguri sorţul ... Trupul Mi se odihneşte în siguranţă. Căci nu vei lăsa sufletul Meu Locuinţei Morţilor, nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea" (Ps.22 şi 16). Acest ajutor, această grijă şi veghere, într-un episod al vieţii Sale au fost totul pentru El, în acea noapte când îngerul l-a înştiinţat pe Iosif să fugă în Egipt. A fost bucuria nespusă a Tatălui să-Şi arate vegherea în acel ceas. Cel ce păzea pe acel Israel nu putea dormita atunci.

Însă toate acestea, în loc de a fi nepotrivite cu drepturile divine depline ale persoanei Sale, îşi împrumută caracterul din aceste drepturi. Slava acestei relaţii, precum şi a bucuriei şi a desfătării Tatălui care o însoţeau, este pierdută dacă Persoana care S-a aflat în ea nu este apărată şi onorată. Persoana a fost de un aşa fel încât intrarea ei în relaţie a reprezentat un act de dezbrăcare de sine. În loc de a-Şi începe drumul supunerii odată cu fuga în Egipt, sau la ieslea Betleemului, El luase "chipul de rob", în prisma planului lui Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii; şi ca roadă a acestui lucru, El "a fost găsit la înfăţişare ca un om". Toate faptele şi toată slujirea Sa, de la început şi până la sfârşit, au constituit căile dezbrăcării Sale de Sine. Căci El a fost la fel de adevărat "Dumnezeu arătat în trup" în braţele mamei Sale în drum spre Egipt, precum în Gheţimani, în slava şi puterea persoanei Sale, atunci când vrăjmaşii care veniseră să-I mănânce carnea s-au împiedicat şi au căzut (Psalmul 27). A fost acelaşi Emanuel ca prunc în Betleem, aşa cum este acum la dreapta Măririi în ceruri. Totul a fost umilinţă pentru El, din pântecele fecioarei până la cruce. Dacă mă îndoiesc de asta, uit persoana Lui sau cine era El. Privind însă această taină slăvită dintr-un alt unghi, vedem că în relaţia în care S-a aflat, El S-a bucurat întotdeauna de grija perfectă şi de ajutorul Tatălui. Dar aceste lucruri sunt ca feluritele lumini şi caractere sub care diverşii evanghelişti Îl prezintă pe Domnul, pe care le cunoaştem cu toţii în general. El a fost Obiectul purtării de grijă a Tatălui, însă în acelaşi timp Însoţitorul lui Iehova (Zaharia 13:7); iar noi putem privi drumul Lui, în lumina de care este marcat prin grija şi vegherea divină, la fel cum putem contempla acest drum în lumina strălucitoare şi în gloria nespusă care caracterizează

drepturile şi cinstea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Dacă El a avut o astfel de relaţie de dependenţă de grija lui Dumnezeu, asumată într-adevăr potrivit cu planurile veşnice, la fel şi toate creaturile, pământeşti şi cereşti, îngereşti şi omeneşti, peste tot în univers, au aceeaşi relaţie cu El.

Datorită unor astfel de adevăruri, El a putut spune: "Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica"; şi totuşi Duhul Sfânt a putut afirma despre El că Dumnezeul păcii L-a adus înapoi dintre cei morţi (Ioan 2:19; Evrei 13:20). Vrăjmaşii care-I căutau viaţa au căzut înaintea Lui la un singur cuvânt; şi totuşi, credinţa Lui perfectă a recunoscut grija desăvârşită şi protecţia lui Dumnezeu într-un aşa fel încât a putut spune: "Crezi că n-aş putea acum să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" (Ioan 18:5,6; Matei 26:53). A putut, cu o atingere, să vindece urechea slujitorului, ba chiar s-o pună la loc după ce fusese retezată, în timp ce foarte curând urma ca fruntea Lui să sângereze sub coroana de spini (Luca 22:51; Marcu 15:17,19). În perfecţiunea poziţiei Sale, ca Cel dezbrăcat de Sine, a căutat simpatie şi a spus: "Un ceas n-aţi putut veghea împreună cu Mine?", iar la scurt timp, într-un moment de şi mai mare întuneric, într-un anumit sens, El S-a putut situa deasupra compătimirii fiicelor Ierusalimului şi a onorat, cu promisiunea raiului, credinţa tâlharului pe moarte Matei 26:40; Luca 23:28, 42, 43). Căci El străluceşte cu putere chiar şi în cele mai adânci momente ale umilinţei Sale. Iar păcătoşii să ştie că crucea Lui caută nu compasiunea oamenilor, ci credinţa lor; că ea nu cere sensibilităţii lor omeneşti să simtă acele momente, ci ca prin credinţa inimilor lor şi spre pacea deplină a conştiinţelor lor să fie binecuvântaţi prin acele momente; nu să compătimească crucea, ci să se sprijine pe ea, şi să ştie că chiar dacă a fost împlinită în slăbiciune, ea este chiar stâlpul care va susţine creaţia lui Dumnezeu pentru totdeauna.

În aceste două forme, diferite dar consecvente, vedem viaţa Fiului lui Dumnezeu în trup. Este una mai puţin reală din pricină că cealaltă este adevărată? Lacrimile lui Isus cu privire la Ierusalim au fost la fel de reale ca şi cum nu ar fi existat altceva în inima Sa decât durerea unui Domn şi Mântuitor pentru poporul Său răzvrătit şi lipsit de credinţă care-L respingea. Şi totuşi bucuria Lui cu privire la scopul deplin al înţelepciunii şi harului divin a fost caracterizată de aceeaşi realitate neamestecată şi neîmpărţită. "Vai de tine, Horazin!" şi apoi "Te laud, Tată" au fost afecţiuni în aceeaşi măsură de vii şi de adevărate în sufletul lui Isus (Matei 11). O realitate deplină le-a caracterizat pe amândouă. În acelaşi fel, "chipul de rob" cu toate consecinţele lui perfecte şi "chipul lui Dumnezeu" în întreaga lui slavă, au fost taine reale şi vii într-o singură Persoană.

Să nu ne întoarcem noi oare, în răstimpuri, ca să privim mai îndeaproape la persoana Lui, în timp ce Îi urmărim fie acţiunile din viaţă, fie secretele dragostei şi adevărului Său? A face aşa ceva este parte din ascultarea credinţei. "Teama de Domnul este curată", însă există o teamă care nu este cu desăvârşire curată, având în ea ceva din duhul robiei şi al necredinţei. Refuzul de a ne întoarce şi a privi la privelişti măreţe ca acestea îşi poate găsi explicaţia într-o astfel de teamă. Este o "Taină" acolo, sunt de acord, şi ea este "mare". Însă tot aşa, a fost o privelişte măreaţă şi tainică cea spre care Moise s-a întors ca să privească; iar cu picioarele desculţe a putut-o privi şi asculta. Dacă n-ar fi făcut astfel, s-ar fi îndepărtat fără să fie binecuvântat. Dar a ascultat până când a descoperit că "EU SUNT" era în rug; ba mai mult, că Însuşi Dumnezeul lui Avraam Se afla acolo. Un loc ciudat pentru revelarea unei astfel de glorii! Totuşi aşa a fost. Într-un rug de mărăcini arzând Se găsea Domnul Dumnezeul Cel Atotputernic (Exod 3).

Iar acum presupunând că merg la Calvar şi privesc acolo pe "Păstorul" lovit, pe cine altul voi descoperi, dacă am ochii deschişi într-adevăr, decât pe Însoţitorul Domnului Oştirilor? (Zaharia 13.) Şi dacă merg în mijlocul gloatei care înconjura pretoriul lui Pilat în Ierusalim, pe cine voi găsi acolo, sub înfăţişarea Celui scuipat, lovit şi batjocorit, decât pe Acela care în vechime a secat Marea Roşie şi a învelit cerurile Egiptului cu un sac? (Isaia 50:3,6.)

Iar acum întreb: După ce am privit în felul acesta, şi prin lumina Duhului răspândită prin proroci am făcut asemenea descoperiri, voi fi grabnic să mă retrag? Dar unde voi găsi mai multă înviorare pentru duhul meu? Dacă credinţa mea descoperă în Isus Cel întristat şi insultat, în mijlocul oamenilor lui Irod şi al soldaţilor romani, pe Dumnezeul care a făcut minunile din ţara lui Ham, nu voi zăbovi oare la acel munte al lui Dumnezeu şi, precum Moise, nu mă voi întoarce să privesc mai atent şi să ascult? Nu pot trata o asemenea privelişte ca fiind prea măreaţă pentru mine. Nu cred că acesta ar fi gândul Duhului. Contemplând aceste mari lucruri, va trebui să reprim orice libertate de gândire care ar depăşi limitele – dar dacă voi zăbovi acolo în adorare, nicidecum nu voi greşi. Vorbesc, Domnul ştie asta, de principii, nu de experienţe. Exerciţiile de inimă sunt prea adesea amorţite şi reci; iar durerea este (dacă îmi este îngăduit încă o dată să vorbesc pentru alţii) nu că petrecem prea mult timp meditând asupra persoanei Fiului lui Dumnezeu, ci că ne retragem către alte lucruri prea curând.

Această Persoană va fi "minunea veşnică şi podoaba creaţiei lui Dumnezeu". Unii sunt gata să recunoască, în general, umanitatea şi Dumnezeirea din ea. Însă noi trebuie să recunoaştem şi deplina, nepătata slavă a fiecăreia dintre acestea două. Nici sufletul sau omul moral lăuntric, nici templul trupului nu trebuiesc profanate. Întregul Om trebuie apărat şi cinstit. Şi deşi relaţia în care Isus S-a aflat cu Dumnezeu, grija pe care aceasta a implicat-o şi ascultarea care a decurs din ea, pot constitui foarte bine o altă privelişte măreaţă la care să ne întoarcem şi să privim, totuşi nu vom fi în stare s-o desluşim cum trebuie şi s-o cântărim în slava ei, dacă uităm în vreun fel persoana Celui care o susţine.

Modul divin de argumentare din epistola către Evrei ilustrează acest lucru, anume că eficacitatea preoţiei lui Hristos depinde în întregime de persoana Lui. Citiţi primele şapte capitole: ce scriere avem aici! În Preotul nostru trebuie să găsim un om, unul capabil să vină în ajutorul fraţilor Săi, fiind ispitit la fel ca şi ei. Aşa că trebuie să-L vedem pe Marele nostru Preot intrând în ceruri din mijlocul suferinţelor şi durerilor de pe acest pământ. Însă în Preotul nostru trebuie să-L vedem şi pe Fiul, fiindcă în nici un alt părtaş la carne şi sânge nu putea exista "puterea unei vieţi nepieritoare". De aceea Melhisedec reprezintă atât persoana cât şi virtuţile, titlurile, drepturile şi autoritatea adevăratului Preot al lui Dumnezeu, aşa cum citim despre el: "Fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot pentru totdeauna" (Evrei 7:1-3).

Ce imagine ne oferă toate aceste lucruri despre "Marele Preot al mărturisirii noastre"! El S-a coborât pe pământ în slava deplină, personală, a Fiului, iar la timpul potrivit S-a suit înapoi la cer, purtând cu El virtutea jertfei Sale pentru păcat şi acele compasiuni prin care Se face de ajutor sfinţilor. Credinţa se familiarizează cu tot acest drum al lui Isus. Ea recunoaşte în El pe Fiul care Şi-a făcut cortul printre noi ; iar după ce parcursul Lui de umilinţă şi suferinţă a luat sfârşit, credinţa Îl recunoaşte pe Cel mai înainte lepădat şi răstignit ca Om slăvit în ceruri – o singură Persoană: Dumnezeu manifestat în trup aici, şi Om ascuns în slavă acolo. Aşa citim despre El şi despre calea Lui binecuvântată: "Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptăţit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă " (1Timotei 3:16).

Sub “chipul de Dumnezeu”, El a fost cu adevărat Dumnezeu; sub “chipul de rob”, a fost un Rob cu adevărat. N-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu; Şi-a exercitat toate drepturile dumnezeieşti şi S-a folosit de toate comorile şi resursele divine cu cea mai deplină autoritate, însă a făcut toate acestea dezbrăcându-Se pe Sine Însuşi şi ascultând. Acest lucru ne descoperă secretul. Tot ce vedem ca istorie se explică prin taină. Găsim din nou aici slava din nor. Norul ce însoţea tabăra şi suferea în toate suferinţele ei, era Domnul taberei. Slava care traversa pustia, întovărăşind pe Israel în toate pelerinajele lui, era Slava care Se odihnea între heruvimii din Sfânta Sfintelor.

Însă cuvintele care urmează celor citate anterior (Filipeni 2:5-11), mă determină să pătrund încă şi mai adânc. “De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus”, versetul 9. Citind asemenea cuvinte nu putem decât să ne minunăm din nou. Căci, întreb, ce putea să-L mai înalţe pe El? Până să-Şi înceapă drumul de suferinţe şi de slavă, El era în Sine Însuşi infinit de înălţat şi de binecuvântat. Nimic nu-L putea înălţa mai mult din punct de vedere personal, fiind, aşa cum era, “Fiul”. Slava lui era de natură dumnezeiască. Era infinită şi inexprimabilă. Nici o altă onoare nu-l putea vreodată mări gloria personală. Totuşi Îl vedem parcurgând un drum care Îl conduce către mai multă cinste şi slavă.

Ciudată taină şi de o neasemuită frumuseţe! Şi – încă şi mai ciudat şi mai frumos, ca să zicem aşa – aceste noi glorii dobândite sunt, într-un anumit sens, cele mai dragi Lui. Scriptura ne dă voie să vorbim astfel, aşa cum ne permite să vorbim despre feluritele aspecte ale harului Său, pe care inima omenească n-ar fi fost în stare niciodată să le conceapă de la ea însăşi. Cu toate acestea – dacă vom compara lucrurile divine cu cele din sfera omului, aşa cum procedează Duhul Sfânt când doreşte să ne dea învăţătură – ceea voi spune este cunoscut printre oameni. Dacă un om de rang înalt dintre noi, un prinţ, un fiu de împărat, porneşte şi-şi dobândeşte anumite demnităţi, acestea, deşi nu-l pot înălţa personal, vor fi pentru el cele mai dragi distincţii şi vor forma, în ochii celorlalţi, cele mai alese detalii ale istoriei lui. Un astfel de lucru este în mod instinctiv priceput printre noi. La fel stau lucrurile cu Fiul lui Dumnezeu. Potrivit cu planurile veşnice, El a plecat să dea o bătălie, iar onorurile pe care le-a dobândit, biruinţele pe care le-a câştigat, sau pe care încă trebuie să le câştige, vor constitui bucuria Lui pentru veşnicie. Ele formează lumina în care El va fi cunoscut, şi caracterele în care va fi celebrat pentru totdeauna; măcar că, personal, El locuieşte într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia. Iată ce preţuieşte El; Iehova-Iire, Iehova-Rafa, Iehova-Şalom, Iehova-Ţidkenu, Iehova-Nisi, toate sunt onoruri dobândite. Cât de importante sunt toate acestea pentru El în căile harului necuprins! În Exod 3, El îi dezvăluie lui Moise numele Său personal, vorbindu-i din rug, “EU SUNT CEL CE SUNT”. Însă după aceea îi comunică şi numele Său dobândit, numindu-Se pe Sine “Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov”; iar la acesta din urmă, la numele Său dobândit, El adaugă: “Acesta este Numele Meu pentru veşnicie, acesta este Numele Meu din generaţie în generaţie”, cuvinte care ne arată din belşug cât de mult preţuia El acea slavă pe care o dobândise în lucrările Lui faţă de cei păcătoşi. La fel şi în cortul întâlnirii, sau în templu, unde numele Lui era pomenit, era scris şi citit numele Lui dobândit, nu cel personal. Tainele acelei case nu vorbeau despre gloriile Sale esenţiale: atotputernicia, atotştiinţa, veşnicia, sau despre alte glorii asemănătoare, ci despre Unul în care îndurarea se slăvise faţă de judecată şi care găsise astfel o cale de a-i aduce pe cei înstrăinaţi înapoi la Sine.

Cu siguranţă că acestea sunt mărturii despre cât de scump este în ochii Lui numele Său dobândit în slujba făcută pentru noi. Însă “Dumnezeu este dragoste” ne explică totul şi în acelaşi timp ne spune şi secretul. Dacă manifestările sunt excelente şi uimitoare, izvoarele ascunse care sunt deschise în El ne dau soluţia tuturor lucrurilor.

Îl cunoaştem în continuare ca “născut sub lege”, la fel cum Îl cunoaştem în slava Sa personală, mai presus de orice lege. Toată viaţa Sa a fost viaţa Celui ascultător. Şi astfel, deşi Dumnezeu peste toate, Iehova al lui Israel şi Creatorul marginilor pământului, El a fost Omul Hristos Isus. A fost Isus din Nazaret, uns cu Duhul Sfânt, care umbla din loc în loc, făcând bine şi vindecând pe toţi cei care erau înrobiţi puterii Diavolului: căci Dumnezeu era cu El. În astfel de lumini Îl vedem şi citim istoria Sa minunată şi feluritã. El Însuşi a împărţit altora Duhul Sfânt suflând asupra lor şi totuşi a fost uns la rândul Lui cu Duhul Sfânt.

Fiul a venit să Se facă părtaş cărnii şi sângelui. Aşa prevăzuseră căile şi harul planului veşnic; aşa cereau nevoile noastre. A fost găsit la înfăţişare ca un om. A fost exersat într-o viaţă de totală dependenţă de Dumnezeu şi S-a supus unei morţi care (printre alte virtuţi) a fost suferită în deplină supunere faţă de El. Aceasta a fost poziţia Lui în ce priveşte legământul veşnic şi într-o astfel de poziţie a acţionat şi a suferit în chip desăvârşit; de aici au izvorât lucrările, necazurile, strigătele şi lacrimile, ostenelile şi durerile Fiului Omului pe pământ.

Mai mult încă, chiar acum când Se află în cer, El continuă, într-un sens important, aceeaşi viaţă. O făgăduinţă Îl aştepta acolo şi către împlinirea ei priveşte El acum. “Stai la dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut al picioarelor Tale”, I s-a spus după înălţare; şi în credinţa şi nădejdea acestui cuvânt, El Şi-a luat locul în cer “aşteptând ca vrăjmaşii Săi să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor” Evrei 1:10). Avem aici nădejdea ca răspuns la făgăduinţă, şi aceasta o găsim în inima lui Isus după ce S-a înălţat şi S-a aşezat în cer, tot aşa cum fusese Cel credincios, Cel plin de nădejde, Cel ascultător şi Cel care a slujit, atunci când S-a aflat pe acest pământ.

Iar dacă mergem şi mai departe: în căile Lui viitoare de slavă, nu va continua El să fie supus? Orice limbă Îl va mărturisi ca Domn, dar nu va fi asta “spre slava lui Dumnezeu şi Tatăl”? Iar când împărăţia se va sfârşi, nu este scris: “Atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi”? Şi aşa cum Se va supune Celui care I-a pus toate lucrurile sub picioare, tot aşa, în aceleaşi timpuri de slavă viitoare, va fi plăcerea Lui plină de har de a-i sluji pe sfinţii Săi; aşa cum citim: “El Se va încinge, îi va pune să stea la masă şi Se va apropia să-i servească”. Apoi din nou: “Cel care stă pe scaunul de domnie Îşi va întinde cortul peste ei. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo altă arşiţă, pentru că Mielul, care este în mijlocul scaunului de domnie, îi va păstori şi îi va duce la izvoarele apelor vieţii; şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor” (1Cor.15, Luca 12, Apoc.7).

Capitolul IV

“Primit în slavă” (1Timotei 3:16)

Înălţarea Sa

În zilele de odinioară, îngerii doriseră să privească în lucrurile privitoare la Hristos (1Petru 1:12). Când aceste lucruri au fost manifestate şi împlinite, dorinţa lor a fost satisfăcută; căci, aşa cum vedem din evanghelii, îngerii au fost martorii oculari a ceea ce doriseră atât de mult să vadă. Ei au avut privilegiul să-şi găsească locul şi plăcerea în istoria lui Hristos – în “taina evlaviei” – tot aşa cum şi le găsiseră în vremurile de demult, în sanctuarul lui Dumnezeu. Este adevărat că totul în acel sanctuar era pentru folosul şi binecuvântarea celor păcătoşi. Altarele, marea, capacul ispăşirii şi toate celelalte fuseseră toate poruncite în vederea noastră. Lucrarea de jertfire şi harul casei lui Dumnezeu erau pentru cei păcătoşi. Însă heruvimii priveau. Ei erau aşezaţi în acea casă ca să-şi afunde privirile în cele mai adânci taine ale ei. Şi la fel îi vom

găsi în ziua când simbolurile şi-au găsit împlinirea, în ziua lucrurilor cereşti, atunci când “Dumnezeu S-a arătat în trup”. Căci şi cu această ocazie totul a fost pentru slujirea şi mântuirea noastră, a celor păcătoşi; pentru ca Dumnezeu, astfel arătat, să poată fi “propovăduit între neamuri” şi “crezut în lume”; însă totul a avut, la fel de sigur, acest scop: ca El să poată fi “văzut de îngeri”.

Astfel că ei au ocupat acelaşi loc în templul din vechime şi în taina cea mare. Au privit, şi-au aţintit privirile, au fost martori oculari. Mai mult, ei au privit cu aceeaşi intensitate şi interes taina, aşa cum făcuseră în trecut în Sfânta Sfintelor. “Heruvimii erau cu aripile întinse deasupra, acoperind capacul ispăşirii cu aripile lor şi cu feţele lor erau unul spre altul. Heruvimii stăteau cu faţa întoarsă spre capacul ispăşirii” (Exod 37). În istoria vieţii lui Hristos, Adevăratul Chivot, vor fi din nou văzuţi privind astfel.

Îngerul Domnului vine, fiind trimis cu însărcinare din cer, să anunţe păstorilor din Betleem naşterea lui Isus. Însă de îndată ce şi-a sfârşit misiunea, “s-a unit cu el o mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând: ‘Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui!’” (Luca 2). Iar când a venit timpul unui alt mare eveniment şi “Dumnezeu arătat în trup” a fost înviat dintre cei morţi, urmând ca în curând să fie “primit în slavă”, îngerii sunt din nou prezenţi cu acelaşi interes. La mormânt, când Maria Magdalena a privit înăuntru, doi dintre ei stăteau “în locul unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap şi altul la picioare”. Iar în momentul solemn al înălţării, ei sunt din nou prezenţi, instruindu-i pe bărbaţii din Galileea cu privire la căile viitoare ale Celui care tocmai plecase la cer (Ioan 20, Fapte 1).

Întâlnim deci mereu şi mereu aceeaşi contemplare de deasupra capacului ispăşirii, aceeaşi privire plină de interes. Glăsuirea oştii cereşti pe câmpurile Betleemului nu a fost parte din slujirea lor pentru om, ci un act de închinare înaintea lui Dumnezeu. Ei nu-i instruiau atunci pe păstori, nici nu se adresau lor în mod oficial; ci exprimau încântarea pe care gândul la Cel de curând născut o produsese în duhurile lor. La fel a fost atitudinea lor în mormânt. Este adevărat că atunci când Maria a apărut, ei avut un cuvânt de mângâiere pentru ea; însă erau acolo în mormânt înainte ca ea să fi sosit, şi s-ar fi aflat acolo chiar dacă Maria n-ar fi venit niciodată. La fel cum heruvimii din cort stătuseră deasupra chivotului şi capacului ispăşirii, fiecare la câte un capăt, tot aşa acum în mormânt îngerii stăteau în locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap şi altul la picioare. Ce moduri de a-L vedea pe Isus! Aşa cum citim: “Dumnezeu a fost arătat în carne…a fost văzut de îngeri”. Fie ca şi noi, preaiubiţilor, să tânjim după harul de a privi şi a adora în acelaşi fel! Şi pe de altă parte să ne întristăm şi să ne smerim de lucrurile din inima noastră care ne lipsesc de aşa ceva! Cred că mulţi dintre noi avem nevoie să fim atraşi de aceste lucruri mai mult decât suntem dispuşi s-o facem. Mulţi dintre noi am fost tentaţi să beneficiem (dacă mă pot exprima în astfel de termeni) mai mult de lumina cunoştinţei dispensaţiilor divine, decât de căldura unor astfel de taine precum Betleemul, grădina şi Muntele Măslinilor, descoperite îngerilor în extaz. Dar astfel stând lucrurile n-am avut decât de pierdut, da, de pierdut acea comuniune care a marcat calea şi duhul multora în alte vremuri. Dorinţa mea este să întorc privirile către această privelişte măreaţă, determinat de starea de lucruri din jurul nostru şi dintre noi. Slăvită fără îndoială, nici nu mai e nevoie să spun, este Persoana pe care o privim, “Dumnezeu arătat în trup”, urmărit prin credinţă de la iesle până la cruce, apoi de la cruce la înviere, şi de aici în cerurile de acum şi în veacurile eterne de dincolo de ele.

Duhul Sfânt – într-o manieră de care ne vom ocupa pentru puţin timp – face slujba de har de a ne ajuta să privim această viziune a credinţei, prin faptul că formează cu grijă înaintea noastră legăturile dintre părţile sau stadiile acestei călătorii uimitoare. “Dumnezeu a fost arătat în trup…a fost primit în slavă”. Prin apostolul Ioan, aşa cum meditaţiile noastre anterioare ne-au arătat, Duhul revelează sau declară într-un chip foarte special legătura dintre “Dumnezeu” şi “trup” în persoana lui Isus. Citim acest lucru la începutul evangheliei şi epistolei sale. Nu mai este nevoie să-l repet. Bineînţeles că toate scrierile divine, nu doar cele ale lui Ioan, fie că lasă să se înţeleagă, fie afirmă direct acest adevăr, în felurite chipuri. Însă ceea ce ne preocupă acum în cursul acestor meditaţii este cealaltă legătură, acea dintre “Dumnezeu arătat în trup” şi slava sau ceruri; aşa că vom porni însoţiţi de evanghelişti şi de îngeri de la Betleem la grădina mormântului, iar de acolo la Muntele Măslinilor.

Evanghelia după Matei, într-un fel general, aduce mărturie despre înviere. Îngerii la mormânt declară învierea; femeile pe drumul înapoi către cetate cuprind picioarele Mântuitorului înviat, iar ucenicii Îl întâlnesc pe munte în Galileea. Marcu vorbeşte despre câteva apariţii ale Domnului, după învierea Sa, către cei ai Lui pe care-i alesese: către Maria Magdalena, către doi dintre ei pe când se duceau la ţară şi către cei unsprezece pe când stăteau la masă.

Luca totuşi analizează mai amănunţit dovezile pe care Isus le-a oferit ucenicilor Săi, cu privire la faptul că El Însuşi Se afla în mijlocul lor din nou, şi nu altul. Mănâncă înaintea lor şi le arată mâinile şi coasta Sa, apoi le spune că un duh nu are carne şi oase, aşa cum puteau vedea că El are, iar în cele din urmă le arată din Psalmi şi din proroci că aşa trebuia să se întâmple.

Ioan are stilul lui încă şi mai particular de a trata această mărturie comună. În evanghelia lui totul cu privire la Domnul este putere şi biruinţă. Aşa stau lucrurile la mormânt, ca şi în celelalte locuri. Când ucenicii vin, ei văd fâşiile de pânză jos şi ştergarul, care fusese pus pe capul lui Isus, împăturit şi pus într-alt loc singur. Nu era dezordine, nu exista nimic care să vorbească despre vreun efort sau despre vreo luptă, nici un semn că evenimentul care avusese loc acolo fusese marcat de vreo dificultate. Totul arăta ca un trofeu şi o mărturie a biruinţei, mai degrabă decât ca un câmp de bătălie. “Slavă, slavă Biruitorului care a fost mort”, este glasul care se aude din mormântul deschis înaintea noastră de către Ioan. Şi dacă locul vorbeşte aşa, la fel face şi Domnul Însuşi mai târziu. El nu Îşi dovedeşte învierea în acelaşi fel ca în Luca. Nu le oferă celor ai Lui semne palpabile că El Însuşi era în mijlocul lor din nou. Nu mănâncă şi nu bea cu ei aici, aşa cum făcuse acolo. Peştele fript şi fagurul de miere nu mai sunt luate ca dovezi. Adevărul învierii Sale este prezentat prin mijloace mai înalte care fac apel la inimile şi conştiinţele ucenicilor Săi. Glasul Lui care răsună în urechea Mariei Îl face cunoscut ei, fiindcă inima i se obişnuise să-şi audă numele de pe acele buze; iar mâinile şi coasta Lui străpunse au fost arătate ca să vestească pacea conştiinţelor celor ai Săi, prin siguranţa că jertfa fusese primită; da, ele chiar au iscat din adâncurile sufletului unuia dintre ei exclamaţia de deplină convingere: “Domnul meu şi Dumnezeul meu!”. Aşa ne conduc evangheliştii în grădina mormântului. Muntele Măslinilor îşi are şi el mărturiile lui: înălţarea, ca şi învierea lui Isus.

Nici Matei şi nici Ioan nu vorbesc despre înălţare. Domnul este încă pe muntele din Galileea când se încheie evanghelia după Matei. Ioan nu ne conduce nici el la Muntele Măslinilor. Într-o scenă cu caracter de parabolă, după ce ucenicii mâncaseră în prezenţa Lui pe ţărmul Mării Galileii, El lasă să se înţeleagă că urmează să se suie la locuinţa Tatălui Său şi că ei aveau să-L urmeze acolo; însă aceasta nu este înălţarea în sine, nu este scena din Betania, nu este mutarea în fapt a Domnului de pe pământ în cer (Ioan 21).

Marcu însă consemnează împrejurarea: după ce Domnul terminase de vorbit ucenicilor Săi, a fost înălţat la cer şi S-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu. Aici deci se declară faptul, momentul în sine, al înălţării. Însă doar atât. Este prezentată în mod simplu înălţarea Celui căruia Îi aparţineau toate drepturile şi onorurile, care-L aşteptau acolo sus; însă nu este arătată printre ucenici comuniunea, în duh, cu acest eveniment. Istoria din Marcu nu merge până acolo încât să ne spună dacă ucenicii au fost sau nu martori oculari ai înălţării.

Dar Luca ne oferă chiar mai mult decât atât. În evanghelia sa, înălţarea Domnului este urmărită de ochi şi inimi care aveau, şi simţeau că au, interesul lor personal şi imediat în ea: “El i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, a fost despărţit de ei şi a fost înălţat la cer. După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Şi erau mereu în templu şi lăudau şi binecuvântau pe Dumnezeu”.

Astfel deci, ca Om înviat, din mijlocul unei pleiade de mărturii că era cu adevărat acelaşi Isus, Domnul Se ridică spre ceruri. Şi cu toate că un nor L-a ascuns de privirile lor, ei ştiau El că este acolo, în locurile preaînalte, acelaşi Isus. Domnul, care mâncase cu ei în zilele călătoriei Sale, mâncase acum cu ei în zilele învierii Sale. Isus, care le dăruise pescuiri miraculoase în vremea când călătorea împreună cu ei, le dăruise acum încă o asemenea pescuire după învierea Sa. Isus, care binecuvântase hrana şi le-o dăduse atunci, procedase la fel acum: şi acesta era Cel care acum Se înălţase sub privirile lor. Cum sunt prezentate de clar de către evanghelişti pentru noi, prin acelaşi Duh, deşi în feluri diferite, toate stadiile acestei minunate călătorii! Avem înaintea ochilor pe acelaşi binecuvântat Domn la Betleem, în grădina învierii şi pe muntele înălţării. Manifestat în trup, Fiul a călătorit de la Betleem până la Calvar. Înviat din morţi, cu mâinile şi coasta Sa străpunse, El a mâncat şi a băut cu ucenicii Săi timp de patruzeci de zile; iar apoi, cu aceleaşi mâini şi aceeaşi coastă străpunsă, S-a înălţat la cer. Le-a dat sfaturi după ce a înviat, aşa cum făcuse şi înainte. Le-a încredinţat o misiune şi o lucrare după înviere, aşa cum făcuse înainte de ea. Îi cunoştea şi îi chema pe nume la fel ca înainte. Şi, în cele din urmă, pe când ei priveau după El ca şi cum Îl pierduseră pentru totdeauna, îngerul apare ca să le spună că “acest Isus”, acelaşi, avea încă alte lucruri de împlinit pentru ei: “Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus, care a fost înălţat la cer dintre voi, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer”.

Acesta este secretul sau principiul întregii religii divine. Este “taina evlaviei”. Nimic nu-l poate aduce pe om înapoi la cunoaşterea şi închinarea către Dumnezeu, decât înţelegerea şi credinţa în această taină, prin Duhul. Acesta este adevărul care formează şi umple casa lui Dumnezeu: “Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptăţit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă”.

Avem şi noi, dragii mei, această Persoană înaintea ochilor, într-un mod viu şi constant, de la început până la sfârşit? El a călătorit prin truda şi durerile acestei vieţi, a murit pe cruce, a înviat din inima pământului şi S-a înălţat în cel mai înalt loc din cer. Legăturile sunt formate ca niciodată să nu poată fi rupte, măcar că ele leagă la un loc lucrurile cele mai înalte şi cele mai de jos. Duhul le ţine în atenţia noastră, aşa cum El le-a format, şi le ţine cu o bucurie şi o plăcere divine. În locuri precum psalmii 23 şi 24, cât de repede Îşi duce El prorocul din sfera vieţii smerite de credinţă, de dependenţă şi de nădejde, pe care Isus a dus-o aici în zilele întrupării Sale, către zilele intrării Sale ca “Domnul cel viteaz în luptă”, ca “Domnul Oştirilor”, “Împăratul slavei”, pe “porţile veşnice” ale Ierusalimului Său din mileniu!

Ne aflăm şi noi, în duh, pe acelaşi drum cu El? Şi ca o altă întrebare pentru sufletele noastre, care ne poate smeri pe unii dintre noi din nou: Suntem noi, în virtutea unei puteri vii şi reale, împreună cu Domnul nostru în perioada prezentă a acestei călătorii tainice? Căci, în această lume, El este încă Hristosul lepădat. Oare cât de departe suntem noi în duh de El în această calitate? Îl înţelegem noi pe “acest sărac”; rămânem noi alături de El în toate încercările Lui? (Psalmul 41:1; Luca 22:28). “Suflete adultere, nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu?” (Iacov 4:4). Isus n-a fost cineva în lume după învierea Sa mai mult decât fusese înainte să moară. Învierea n-a schimbat nimic în această privinţă. Lumea n-a însemnat mai mult pentru El după ce a înviat decât însemnase în zilele de dinainte, atunci când, aşa cum ştim, nu avea unde să-Şi plece capul. El a părăsit lumea pentru a merge în cer, la fel cum mai înainte o părăsise ca să meargă la Calvar. Când S-a născut, ieslea din Betleem L-a primit; acum, înviat dintre morţi, cerul este cel care-L primeşte. Ca născut în această lume, El S-a prezentat pe Sine credinţei şi acceptării lui Israel; a fost însă refuzat. Ca înviat, Se prezintă din nou pe Sine Israelului prin apostoli; însă iarăşi este respins. De aceea Isus este încă un străin aici pe pământ. Vremea de acum este încă perioada lepădării Sale. A fost la fel de solitar pe drumul de la Ierusalim către Emaus, deşi era Omul Înviat, aşa cum fusese înainte pe drumul de la Betleem la Calvar. Dar, preaiubiţii mei, ne-am alăturat noi oare Lui pe acest drum, într-un astfel de caracter?

Multe dintre aceste gânduri ar însemna prea mult pentru noi dacă n-am fi exersaţi pentru aşa ceva după metoda înţelepciunii divine: “Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta”, ne spune Învăţătorul nostru divin, şi în felul acesta “bunătatea” Lui ne face “mari” (2Samuel 22:36). Suntem astfel pregătiţi pentru comunicări tot mai mari din partea Lui. Isus poate anula distanţele la fel de bine cum poate stăpâni împotrivirile. Pe lacul Tiberiadei a umblat pe valurile agitate, iar apoi, când a intrat în corabie, aceasta a sosit îndată la locul spre care mergeau (Ioan 6:18-21).

Cât de binevenite sunt razele slavei desluşită de după nor, în momentul când pătrund în suflet! Şi ce avem altceva de făcut decât să deschidem toate porţile sufletului şi să-L lăsăm pe Isus să intre? Credinţa ascultă. Domnul ar fi vrut ca sărmana femeie samariteană de la fântână să fie doar o ascultătoare, de la început până la sfârşit. Ea a putut să vorbească, şi a vorbit; dar ce reprezintă cuvintele ei decât mărturia acestui lucru: că înţelegerea, conştiinţa şi inima îi erau toate deschise la cuvintele Lui? Iar când tot vasul este deschis, Isus Se revarsă în el.

Această atitudine de ascultare a credinţei trebuie să ne preocupe, mai ales când avem de-a face cu subiecte aşa de sfinte şi de profunde.

Am privit pe scurt împreună cu evangheliştii la legăturile dintre părţile acestei taine mari, la momentele de tranziţie de pe drumul Domnului nostru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, am fost împreună cu îngerii şi cu ucenicii la Betleem, în grădina mormântului şi pe Muntele Măslinilor.

Dacă facem încă un pas şi intrăm în cartea Fapte vom fi izbiţi de un lucru, anume că ceea ce umple gândurile apostolilor şi totodată formează marea temă a întregii lor propovăduiri, este faptul că Isus, Isus din Nazaret, Omul lepădat şi răstignit aici pe pământ, era acum în ceruri. Cea dintâi şi constanta preocupare a lui Petru a fost să lege de actul înălţării tot harul şi puterea care erau atunci (în zilele mărturiei sale) oferite din ceruri în mijlocul poporului evreu. Cu ocazia coborârii Duhului Sfânt, profeţia lui Ioel devine (lucru normal, ba chiar necesar) textul predicii lui Petru. Însă dezvoltând acest text el Îl prezintă pe Isus din Nazaret, Cel răstignit. Îl înfăţişează pe Omul care fusese aprobat de Dumnezeu în mijlocul lor prin semne şi minuni, ca fiind acum în cer şi, aşa cum Dumnezeu spusese în acea profeţie, ca turnând Duhul făgăduit; şi, mai mult, el arată că Cel înălţat era Domnul de care vorbea profeţia, al Cărui nume dădea mântuirea acum, dar a Cărui zi va aduce judecata mai târziu.

Aceasta este predica şi îndemnul lui Petru bazate pe textul din Ioel. Pe Omul din ceruri Îl declară el de-a lungul acestei întregi cuvântări magnifice. Dacă Ioan a arătat acea slavă deplină, nepătată, în Isus aflat pe pământ, Petru ne îndreaptă acum privirile spre cer, spre locul oricărui har, al mântuirii şi al puterii, spre Fiul Omului, Nazarineanul, care fusese dispreţuit şi lepădat aici jos.

La fel, în capitolul următor, Petru vorbeşte şi acţionează în numele lui Isus din Nazaret (numele cel mai batjocorit şi dispreţuit între oameni cu puţin timp înainte), acum proslăvit în locurile preaînalte. Cerşetorul olog de la poarta Frumoasă a templului este vindecat prin credinţa în acest nume; apoi apostolul face lămurit mai departe că pe acelaşi Isus cerurile L-au primit, şi-L vor reţine acolo până la vremea când revenirea prezenţei Lui va aduce cu ea înviorare şi restabilire. Şi fiind acuzat de conducători, în capitolul următor, pe baza acestei vindecări miraculoase, Petru proclamă pe acelaşi dispreţuit Isus din Nazaret ca fiind Piatra lepădată de zidari, însă făcută "Cap al unghiului" în ceruri.

Acesta este numele şi aceasta este mărturia. Fie că-i vedem pe apostoli faţă în faţă cu puterea lumii, sau în mijlocul durerilor fiilor oamenilor, acesta este singurul lor gând; aici se găseşte toată măiestria, toată virtutea şi toată tăria lor. Şi imediat după asta, acelaşi nume al lui Isus este singurul lor drept şi temei de încredere înaintea lui Dumnezeu. Cel slab, aşa cum oamenii ar putea spune, "Robul sfânt Isus", căruia Israel şi neamurile, Irod şi Pilat, împăraţii pământului şi domnitorii, I se împotriviseră şi-L respinseseră, acesta era nădejdea lor înaintea lui Dumnezeu. Acum ei Îl cunosc în Sfânta Sfintelor, aşa cum mai înainte Îl cunoscuseră printre oameni. Şi remarcaţi stilul lor diferit în care folosesc acest nume. Remarcaţi siguranţa cu care ei îl prezintă celor în nevoie, îndrăzneala cu care se luptă pentru el înaintea lumii, precum şi delicateţea de inimă ("Robul Tău cel Sfânt Isus") cu care îl amintesc înaintea lui Dumnezeu. Cerşetorul de la poarta templului fusese vindecat prin el; iar locul unde pomeniseră astfel acel nume înaintea lui Dumnezeu, s-a cutremurat, iar ei au fost umpluţi cu Duhul Sfânt. Cerul arată că toată puterea acum aparţine acestui nume, aşa cum înainte toată puterea de sus se coborâse prin el pe pământ. Ba mai mult, lumea, iadul însuşi, sunt tulburate de acest nume, căci marele preot şi saducheii se umplu de mânie şi îi aruncă în temniţă pe cei care-l mărturisesc.

Cu toate acestea Petru, în modul cel mai deplin, prezintă desluşit slăbiciunea şi umilinţa acelui Isus pe care nu conteneşte, de altă parte, să-L arate ca înălţat acum în cel mai înalt loc în ceruri. Lucrul acesta este foarte izbitor în predicile lui de început. Isus fusese omorât, spune Petru, fusese desconsiderat, vândut, lepădat, luat, atârnat pe un lemn. Limbajul lui este fără restricţii în această privinţă şi, în acelaşi duh, el pare că se slăveşte cu numele dispreţuit de "Isus din Nazaret". Acest nume se găseşte necontenit pe buzele lui. Toate formele de durere şi de dispreţ pe care "Prinţul vieţii", "Cel Sfânt şi Drept", le-a suferit în inima, în trupul sau în împrejurările Sale printre oameni, sunt reamintite şi repetate de el în stilul lui viu şi plăcut, sub proaspăta ungere a Duhului Sfânt. Acesta este Cel cu care Petru se slăveşte de-a lungul acestor capitole ale slujbei sale timpurii printre iudei (Fapte 2-5). Iar pe El, care fusese tratat de o aşa manieră, apostolul Îl prezintă ca pe omul planurilor lui Dumnezeu: "Domn şi Hristos". Petru proclamă că Omul din ceruri era Domnul lui David; că Sămânţa lui Avraam a fost ridicată pentru binecuvântare; că Prorocul făgăduit odinioară prin Moise era acum în cerurile preaînalte. Iată cuvântul pe care el îl propovăduia cu îndrăzneală.

Şi precum această ungere a Duhului Sfânt l-a condus pe Petru să mărturisească despre Omul din ceruri, despre Isus din Nazaret, lepădat aici, însă înălţat acolo, tot aşa răpirea în viziune de către Duhul Sfânt, imediat după aceasta, face acelaşi lucru pentru Ştefan. Dacă Petru vorbeşte despre El în ceruri, Ştefan Îl vede în ceruri. Propovăduitorul Îl vesteşte fără teamă, iar martirul Îl vede fără piedică, cu cea mai mare limpezime: "Iată, văd cerurile deschise şi pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu" (Fapte 7).

Iată cum Duhul Sfânt Îl oferă pe Isus cel din ceruri buzelor şi ochilor feluriţilor Săi martori. Însă este un lucru binecuvântat să adăugăm că Isus în ceruri a reprezentat o realitate la fel de măreaţă pentru Petru ca şi pentru Ştefan, măcar că Petru a cunoscut această taină doar datorită ungerii, în timp ce Ştefan a cunoscut-o ca răpit într-o viziune prin Duhul Sfânt. Fie ca şi noi, dragii mei, s-o cunoaştem tot mai mult în sufletele noastre în aceeaşi putere. Fie ca să ne bucurăm de ea în lumina Duhului acum, aşa cum o vom savura, mai mult decât ca într-o viziune, pentru totdeauna.

Aşa se prezintă prima propovăduire în Fapte, după ce marea legătură fusese formată între "Dumnezeu" şi "trup", şi între "Dumnezeu arătat în trup" şi "cer". Dar ce privelişte vastă şi minunată se prezintă pentru credinţă de-a lungul acestui drum; şi toată pentru binecuvântarea, lumina şi bucuria noastră! Vedem legăturile dintre cer şi pământ, pe Dumnezeu şi pe cei păcătoşi, pe Tatăl şi ieslea din Betleem, crucea de la Calvar şi scaunul de domnie al Măririi în cele preaînalte. Putea oare vreodată gândul omenesc să conceapă sau să întocmească o privelişte ca asta? Dar iat-o înaintea noastră, o realitate măreaţă în timpul de acum şi pentru toată veşnicia. "Cel care S-a coborât este Acelaşi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate" (Efeseni 4). Duhul Îl revelase pe Dumnezeul slavei în Pruncul din Betleem, iar acum, când toată puterea şi harul sunt manifestate din ceruri, turnarea Duhului Sfânt, vindecarea durerilor fiilor oamenilor, mântuirea păcătoşilor, făgăduinţa zilelor de înviorare şi de restabilire, toate acestea sunt întemeiate şi declarate a fi în, şi de la, Omul glorificat din ceruri.

Ce taine divine sunt acestea, şi cât de mult se ridică deasupra oricărei imaginaţii a inimii! "Cine spun oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?" a fost întrebarea Domnului în zilele umilinţei Sale; iar singurul răspuns corect a fost acesta: "Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu". Iar acum, când apostolii sunt întrebaţi în zilele mărturisirii lor: "Cu ce putere sau în numele cui aţi făcut voi lucrul acesta?", răspunsul divin este: "În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, pe care voi L-aţi răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morţi; prin El stă omul acesta astăzi întreg înaintea voastră".

Acesta este Isus, mereu acelaşi, Unicul. Şi-a dus aducerea aminte în "părţile cele mai de jos ale pământului" şi a luat-o cu El "mai presus de toate cerurile". El umple toate lucrurile. Dumnezeu a fost aici jos; Omul este acolo sus. Că Dumnezeu a fost aici pe pământ în slavă deplină, Fiul printre fiii oamenilor, a fost arătat credinţei în zilele de atunci; că Omul este acum în ceruri, urcând acolo din mijlocul batjocurii şi dispreţului, slăbiciunii şi umilinţei, este arătat acum credinţei, în acelaşi fel, în aceste zile. Iar credinţa înţelege taina că este vorba de Unul şi acelaşi, de Unicul; că Cel care S-a înălţat este acelaşi care S-a coborât; că Cel care S-a coborât este acelaşi care S-a înălţat.

Cineva a spus: "Felul glorios în care El este făcut potrivit pentru toate lucrările şi îndatoririle slujbei Sale de mijlocire, îşi găseşte soluţia în unirea celor două naturi ale Lui în aceeaşi Persoană. Cel care a fost conceput şi născut din fecioară era Emanuel, adică 'Dumnezeu a fost arătat în trup': 'Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veşniciei, Prinţ al păcii' (Isaia 9). Cel care a vorbit iudeilor şi care, ca Om, era doar cu puţin trecut de treizeci de ani, era 'înainte de Avraam' (Ioan 8). Lucrarea perfectă şi completă a lui Hristos în fiecare aspect al slujirii Lui, în tot ce El a făcut, în tot ce El a suferit, în tot ce El continuă să facă, este lucrarea întregii Sale persoane".

Aceasta este taina. Credinţa o înţelege cu cea mai deplină siguranţă a sufletului. Iar ea pricepe mai mult din aceeaşi taină pe măsură ce ascultă cu atenţie şi desfătare la aceste cuvinte: "Îndreptăţit în Duh, ... propovăduit printre neamuri, crezut în lume". Dumnezeu, deşi arătat în trup, a fost îndreptăţit în Duhul. Totul în El a fost slavă morală perfectă; totul a fost, pentru gândul şi acceptarea divină, drept într-un chip infinit şi inexprimabil. Noi avem nevoie de o îndreptăţire dinafară sau venită prin altul. Nimic în noi nu poate fi îndreptăţit prin sine; El în totul a fost aşa. N-a existat la El nici un cuvânt, nici o suflare, nici o mişcare, care să nu fie o jertfă plăcută lui Dumnezeu, o mireasmă de cel mai

bun miros: “El a fost la fel de nepătat ca Om aşa cum era ca Dumnezeu; la fel de neîntinat în mijlocul impurităţilor lumii aşa cum fusese zilnic desfătarea Tatălui înainte de a fi lumea”. Credinţa cunoaşte asta, şi o cunoaşte bine, fără nici un gând care s-o umbrească. Şi, prin urmare, ea cunoaşte şi istoria Lui, truda şi durerile, moartea şi învierea Celui binecuvântat. “Dumnezeu arătat în trup, îndreptăţit în Duh”, n-a fost pentru El Însuşi, ci pentru cei păcătoşi, ca astfel El şi istoria scumpă a existenţei Lui să fie propovăduite “printre neamuri” şi crezute “în lume”. În jertfa pe care a împlinit-o, în dreptatea pe care a lucrat-o, El este prezentat celor păcătoşi, chiar celor mai îndepărtaţi, oricare ar fi ei, neamuri sau iudei, pentru ca astfel să-şi pună încrederea în El, deşi aflaţi încă în această lume, şi să aibă siguranţa îndreptăţirii prin El.

Timpul nu mi-ar îngădui să urmăresc această taină de-a lungul întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, însă voi mai adăuga că, dintre toate epistolele, aşa cum urmează ele Faptelor Apostolilor, cea către Evrei face cu precădere slujba privitoare la taină către sufletele noastre. “Înălţat în slavă”, este vocea care se aude de la începutul şi până la sfârşitul acestui oracol divin. O, dacă sufletul ar poseda în putere lucrurile de care mintea se bucură atunci când ascultă un astfel de glas! Nu poţi să scrii fără să simţi asta, şi nu trebuie să vrei să scrii fără să o mărturiseşti.

Fiecare capitol al acestei scrieri minunate, sau fiecare stadiu şi perioadă din linia ei de argumente, ne oferă o viziune a lui Isus înălţat. Epistola se deschide brusc şi imediat cu acest lucru. Pare că ea îl forţează cumva asupra noastră. Într-adevăr, aşa ceva este cu totul binevenit pentru sufletul nostru, însă acesta este stilul ei. Fiul, strălucirea slavei lui Dumnezeu şi reprezentarea exactă a Fiinţei Lui, este văzut – după ce a făcut prin Sine Însuşi curăţirea păcatelor – în locul Lui înălţat în ceruri, moştenind acolo un nume cu mult mai minunat decât al îngerilor, având dreptul la un scaun de domnie veşnic şi ocupând un loc în cea mai mare demnitate şi putere, până când vrăjmaşii Îi vor fi făcuţi aşternut al picioarelor Sale.

Capitolul al doilea ne oferă o altă vedere asupra aceluiaşi subiect. Sfinţitorul, după ce S-a coborât în ajutorul seminţei lui Avraam, este declarat apoi ca înălţat din nou în ceruri, în umanitatea pe care Şi-a asumat-o, pentru a îndeplini acolo pentru noi lucrarea de Mare Preot milos şi credincios. Iar acest loc din Scriptură, pot spune, este aşa de plin de acest gând încât acest capitol ne prezintă pentru a doua oară acelaşi subiect. El ne arată, citând psalmul 8, pe acel “Om minunat”, făcut pentru puţin timp mai prejos decât îngerii, acum însă încununat în ceruri cu slavă şi cu cinste.

Următoarele capitole (3 şi 4) sunt doar ca o paranteză, complementare învăţăturii precedente; totuşi această vedere asupra lui Hristos este încă păstrată înaintea ochilor noştri. Se afirmă despre El că a fost aici pe pământ, ispitit în toate felurile ca şi noi, însă fără păcat; dar că acum El S-a urcat la cer, El, Isus Fiul lui Dumnezeu, pentru a ne oferi har şi ajutor din acel sanctuar.

În următorul subiect, cel al preoţiei (capitolele 5, 6 şi 7), Îl avem înaintea ochilor pe acelaşi Domn înălţat. Fiul este declarat a fi făcut Preot, “înălţat mai presus de ceruri”. El Se coborâse pentru a descinde din seminţia lui Iuda şi pentru a fi făcut desăvârşit în zilele vieţii Sale pământeşti; dar acum a fost înălţat din nou, fiind Autorul mântuirii veşnice pentru toţi cei ce care Îl ascultă.

La fel, în următoarea chestiune importantă care este tratată, anume legămintele (capitolele 8 şi 9). Imediat ce ele se deschid înaintea noastră, Îl vedem pe Isus în cortul din ceruri; acel cort ridicat de Domnul, nu de om; şi de acolo El administrează legământul mai bun.

La fel, în următorul capitol (10), când gândul principal îl constituie victima, aşa cum preoţia şi legămintele îl constituiseră mai înainte, Îl avem înaintea noastră pe acelaşi Isus înălţat. Este Acela care a putut spune: “Iată-Mă, vin!”, adică revelat ca sfinţindu-i pe păcătoşi în trupul pregătit pentru El pe pământ. Însă apoi este prezentat ca Unul care a câştigat cerurile şi ne-a deschis o cale pe care să străbatem cu îndrăzneală acele curţi preaînalte, pure şi strălucitoare ale prezenţei lui Dumnezeu.

Aici se încheie, în mod oficial, partea de doctrină a epistolei; şi, privind astfel, vedem, în felurite lumini şi caractere, aceeaşi Persoană slăvită şi minunată, pe Fiul lui Dumnezeu cel înălţat. Şi, pot adăuga, atât de mult domină gândul acesta întreaga epistolă, atât de îndeaproape urmează ea acest subiect central, încât după ce se încheie partea de învăţătură, descoperim curând aceeaşi mare taină – Hristos în ceruri – în atenţionările practice care urmează. Isus, în rolul Său de “Iniţiator şi Desăvârşitor al credinţei noastre”, este văzut în ceruri la sfârşitul vieţii Sale de credinţă: “Privind ţintă la Isus, Iniţiator şi Desăvârşitor al credinţei noastre, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea şi stă la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (cap. 12:2). Astfel este văzut El în ceruri în acest caracter nou: viaţa de credinţă Îl conduce într-acolo aşa cum tot într-acolo Îl conduce tot ceea ce a făcut şi a suferit pentru noi în har divin. Şi acolo străluceşte El înaintea ochiului credinţei, iar dacă am avea simţuri gata să discearnă acest lucru, precum şi o inimă ca să ne bucurăm de el, am şti că cerul însuşi străluceşte de o frumuseţe şi o slavă necunoscute lui mai înainte ca Isus să Se suie acolo, în aceste caractere câştigate şi dobândite pe pământ, şi asta pentru noi păcătoşii.

Şi aceasta este taina: asumarea cărnii şi sângelui de către Fiul, aşa încât să vină în ajutorul seminţei lui Avraam, iar apoi înălţarea acestei minunate Persoane la cer: “Dumnezeu a fost arătat în trup – a fost înălţat în slavă”. Binecuvântată este sarcina de a cerceta aceste legături tainice, aşa cum încercăm să facem. Ele sunt formate pentru a nu fi niciodată rupte, măcar că ele leagă împreună ceea ce se află la distanţe pe care o minte creată nu le poate cuprinde. Duhul Sfânt le ţine înaintea ochilor noştri, după cum tot El le-a format pentru plăcerea şi slava divină, potrivit cu planurile dumnezeieşti veşnice. “Cuvântul făcut trup” din Ioan 1 este acel “ceva bun” din Nazaret (vers.14, 46). Emanuel din Matei era Pruncul culcat în ieslea de la Betleem. În mijlocul scaunului de domnie a fost văzut un Miel, care părea înjunghiat (Apoc.5). În persoana Aceluia ale cărui buze vorbeau înţelepciunea adaptată celor mai obişnuite aspecte ale vieţii, Se găsea Cel care fusese desemnat, în sfatul tainic al Persoanelor divine, ca temelie a tuturor căilor dumnezeieşti (Prov.8). În rugul de la Horeb Se afla Dumnezeul lui Avraam; în norul din pustie, Slava; în omul înarmat de la Ierihon, Căpetenia oştirii Domnului; în străinul care l-a vizitat pe Ghedeon în aria acestuia, şi pe Manoah în ogorul lui, era Dumnezeul căruia singur I se cuvine închinarea întregii creaţii.

Acestea sunt unele dintre mărturiile prin care (într-un har negrăit şi pentru plăcerea şi slava divină) lucrurile cele mai de sus şi lucrurile cele mai de jos sunt legate împreună: “Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer” (Ioan 3:13).

În ce mod minunat răsare deasupra minţii înnoite, acel gând al apostolului, pe care îl găsim în epistola către Efeseni: “Şi acest ‘S-a suit’, ce înseamnă decât că Se coborâse în părţile mai de jos ale pământului?” (cap.4:8). Demnităţile, poziţiile şi slujbele pe care Cel înălţat le ocupă şi le împlineşte, sunt de un caracter atât de eminent încât implică faptul că El este şi Cel care S-a coborât şi Acela care fusese deja în ceruri “mai presus de toţi”; după cum este scris: “Cel care vine din cer este mai presus de toţi” (Ioan 3:31). Demnitatea persoanei Sale este implicată în această taină a urcării şi a coborârii. Provocarea din Efeseni 4:8,9 pare că sugerează asta; iar epistola către Evrei ne explică mai pe larg motivele ei. Fiindcă ea ne spune că până când să Se înalţe, El făcuse curăţirea păcatelor noastre; că până să Se ridice la ceruri, El îl nimicise

pe cel care avea puterea morţii şi îi eliberase pe captivii lui; că până să urce în înălţime, El fusese făcut desăvârşit ca Autor al mântuirii veşnice pentru cei dintre care facem parte şi noi (cap.1,2,5). În aceste caractere, şi în altele asemenea lor, a mers El la cer; şi când în cele din urmă S-a înălţat, El a umplut adevăratul sanctuar din ceruri, cortul pe care Domnul l-a ridicat, şi nu omul, pentru a ne asigura acolo o moştenire veşnică (cap.8,9).

Cine se putea înălţa într-o astfel de glorie şi de putere ca acestea – şi mult mai mari decât acestea – decât Cel care fusese deja în ceruri "mai presus de toţi"? „Iar acest „S-a suit" ce este decât că a şi coborât întâi?". Poziţiile pe care le ocupă ne spun cine este El. Suferinţele Lui, îndurate în slăbiciune şi în umilinţă, dezvăluie Persoana Lui în toată slava ei divină.

"Cel care S-a coborât este Acelaşi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate". Aceasta este urmarea şi ea ne vorbeşte despre nemărginirea suveranităţii Lui, aşa cum faptul că Cel ce S-a coborât era în ceruri mai presus de toţi, ne-a descoperit demnitatea persoanei Sale. În lucrările, călătoriile şi biruinţele Lui, a vizitat cele mai înalte şi cele mai smerite locuri. A fost pe pământ, în locurile cele mai de jos ale lui. S-a coborât în mormânt, domeniul puterii morţii. Acum El este în cerurile cele mai înalte, deasupra tuturor domniilor şi stăpânirilor. Astfel sunt arătate ochiului credinţei toate domeniile şi stăpânirile Lui. Nici o streaşină a templului, nici un munte foarte înalt, n-ar putea oferi o astfel de privelişte. Credinţa însă vede: "Cel care S-a coborât este Acelaşi cu Cel care S-a suit mai presus de toate cerurile, ca să umple toate".

Aceasta este taina. Este acelaşi Isus, Emanuel, Fiul, şi totuşi Sprijinitorul seminţei lui Avraam. Iar aici vreau să adaug – căci este nevoie de aşa ceva – că ştiu că nu trebuie să confundăm naturile în această Persoană slăvită şi binecuvântată. Îngenunchez deplin cu credinţă înaintea adevărului că Sfinţitorul S-a făcut părtaş cărnii şi sângelui. Afirm cu tot sufletul umanitatea adevărată din persoana Sa; însă ea nu a fost nicidecum o umanitate nedesăvârşită, în condiţiile sau sub rezultatul păcatului. Întreb dar: nu există oare o necredinţă nesesizată, însă reală, în minţile multora cu privire la taina acestei Persoane? Este indivizibilitatea persoanei Lui păstrată înaintea ochilor sufletului de-a lungul tuturor perioadelor şi tranziţiilor acestei istorii slăvite şi tainice?

Îmi doresc harul de a-mi găsi plăcerea în expresia folosită de Duhul Sfânt, şi să vorbesc despre "Omul Hristos Isus". "Omul" care este înviat este declarat a fi pârga învierii pentru noi (1Corinteni 15:20). "Omul" care este înălţat este marea asigurare pentru noi că interesele noastre sunt, în orice moment, înaintea lui Dumnezeu în ceruri (1 Timotei 2:5). "Omul" care Se va întoarce din ceruri în curând va fi siguranţa şi bucuria împărăţiei viitoare (Psalmul 8). Taina "Omului" – ascultător, mort, înviat, înălţat şi reîntors – susţine astfel, putem spune aşa, întregul plan al lui Dumnezeu. Însă, o spun din nou, trebuie ţinută înaintea ochilor sufletului Persoana în indivizibilitatea ei. "Lucrarea completă şi desăvârşită a lui Hristos în fiecare act al slujbei Sale, în tot ceea ce El a făcut, în tot ceea ce a suferit, în tot ceea ce continuă să facă, constituie actul şi lucrarea întregii Lui persoane". Da, într-adevăr, şi întreaga Lui persoană a fost pe cruce, ca şi în orice alt loc. Persoana a fost jertfa, şi în această Persoană era Fiul, 'peste toate, Dumnezeu binecuvântat în veci'. El este Cel care 'Şi-a dat duhul', deşi a murit sub judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului, şi deşi a fost răstignit şi omorât prin mâinile oamenilor nelegiuiţi. Iar asta este o îndurare infinită.

A fost El Însuşi, preaiubiţilor, de la început şi până la sfârşit. A străbătut El Însuşi calea tainică, şi a străbătut-o singur şi fără ajutor. Nimeni altul nu putea fi acolo decât El, "Dumnezeu arătat în trup". Fiul a devenit Mielul pentru altarul de pe acest pământ, iar apoi Mielul care a fost înjunghiat S-a înălţat la locul slavei, mai presus de toate cerurile. Persoana este cea care dă eficacitatea tuturor acestor lucruri. Slujbele n-ar fi nimic, durerile n-ar fi nimic; moartea, învierea şi înălţarea, toate n-ar reprezenta nimic (în caz că le-am putea concepe astfel), dacă Isus n-ar fi fost Cel care este. Persoana Lui este "Stânca"; de aceea "lucrarea Lui este desăvârşită" (Deuteronom 32:4). Aceasta este taina tainelor. Însă El nu este prezentat ca noi să discutăm despre El, ci să-L înţelegem, să credem în El, să ne încredem în El, să-L iubim şi să ne închinăm Lui.

Dumnezeu şi om, cer şi pământ, se află împreună înaintea gândurilor credinţei în această mare taină. Dumnezeu a fost aici pe pământ, şi chiar în trup; iar acum Omul slăvit este acolo în ceruri. La legăturile dintre aceste lucruri măreţe am căutat să privesc în mod special; iar acest exerciţiu este menit să facă lucrurile cerului şi veşniciei reale şi apropiate pentru sufletele noastre. Distanţele morale sunt infinite; însă distanţele în ele însele sunt nimic acum. Firea, asaltată de pofte şi de starea lumească, face să fie greu pentru suflet să pătrundă în aşa ceva; însă distanţa în sine nu este nimic. Isus, după ce S-a suit la cer, într-un moment, într-o clipeală din ochi, S-a arătat lui Ştefan; şi nu i-a trebuit mai mult ca să strălucească pe drumul lui Saul din Tars, pe când acesta călătorea dinspre Ierusalim către Damasc. Şi deşi noi nu avem vizite din slavă asemănătoare cu acestea, apropierea şi realitatea ei ne sunt din nou împrospătate şi făcute benefice pentru sufletele noastre prin vederea acestor taine mari.

Şi nu va constitui oare împărăţia reprezentarea rezultatelor acestor legături tainice? Căci cerul şi pământul, în felurile lor diferite, le vor fi martore şi le vor celebra. "Să se bucure cerurile şi să se înveselească pământul" (Psalmul 96:11). Biserica, una cu acest Om înălţat şi slăvit, se va situa în înălţime, mult deasupra tuturor stăpânirilor şi puterilor. Scara pe care Iacov a văzut-o va fi aşezată (potrivit acestei taine); Fiul Omului va fi centrul, ca şi sprijinul, acestui întreg sistem predestinat, de slavă şi de cârmuire. Popoarele nu vor mai învăţa războiul. Toiagul lui Iuda şi toiagul lui Efraim vor fi unul singur şi amândoi vor avea un singur Împărat. "În ziua aceea voi asculta, zice Domnul, voi asculta cerurile şi ele vor asculta pământul; şi pământul va asculta grâul, mustul şi untdelemnul şi acestea vor asculta pe Izreel" (Osea 2:21,22). Şi ce înseamnă toată asta decât rodul fericit, care urmează să fie adunat în zilele împărăţiei viitoare, al acestor legături care, aşa cum am văzut, au fost deja formate? Germenul şi principiile tuturor acestor manifestări în cer şi pe pământ, printre îngeri, şi oameni, şi printre toate creaturile, în creaţia însăşi, se găsesc, am putea spune, la Betleem, în grădina mormântului şi pe muntele Măslinilor.

Fie ca inima şi conştiinţa să înveţe această lecţie. Fie ca să ne aţintim privirile la aceste legături tainice despre care vorbim, tot mai mult în compania îngerilor pe câmpurile Betleemului şi la mormântul lui Isus; sau, pot adăuga aici, tot mai mult în acelaşi duh cu al ucenicilor pe muntele Măslinilor, pe când priveau la legătura glorioasă care se forma în acele momente între Isus şi ceruri. Priviţi-i în Luca 24:44-52. Ei erau acolo, precum Israel în Levitic 23:9-14, sărbătorind legănarea snopului celor dintâi roade. Isus, Adevăratul Rod Dintâi, tocmai fusese atunci adunat şi le explicase, ca Învăţător divin, însemnătatea învierii Sale. Apoi ei au urmărit acest moment tainic. Au privit la Domnul lor înălţat şi au ţinut sărbătoarea ca şi cu o jertfă de ardere de tot. "După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie". Cu siguranţă putem spune: "Mare este taina evlaviei!… Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptăţit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit în lume, a fost înălţat în slavă".

El a fost înălţat în mod glorios şi a fost înălţat în glorie. A intrat în lumina celor mai înălţate ceruri; însă a intrat acolo fiind El Însuşi slăvit, şi acolo este El acum, cu un trup de slavă, modelul a ceea ce vor fi şi trupurile noastre. Umanitatea Sa reală este acolo, în cerurile preaînalte; dar este glorificată. Şi deşi astfel glorificată, este aceeaşi natură umană reală. "Isus este în acelaşi trup în ceruri ca cel în care a trăit aici pe

pământ. Acesta este acel ‘Lucru sfânt’ care a fost format de către Duhul lui Dumnezeu în pântecele fecioarei. Acesta este ‘Sfântul’ care, atunci când S-a aflat în mormânt, n-a văzut putrezirea. Acesta este acel ‘trup’ care a fost dat pentru noi şi în care El a purtat păcatele noastre pe lemn. Acea natură individuală în care El a suferit tot felul de ocări, de batjocuri şi de insulte, este acum imuabil aşezată într-o slavă care nu poate fi cuprinsă cu mintea. Trupul care a fost străpuns este acela pe care orice ochi îl va vedea, şi nu altul. Acest cort nu va fi niciodată strâns. Persoana lui Hristos, şi în ea natura Lui umană, va fi obiectul veşnic al slavei divine, al laudei şi al închinării. Starea Lui prezentă este o stare a celei mai strălucite glorii ale înălţării, deasupra întregii creaţii a lui Dumnezeu şi deasupra oricărui nume care este sau poate fi numit”. Astfel a vorbit cineva pentru zidirea şi mângâierea noastră.

El a fost primit în slavă cu dragostea inexprimabilă şi cu acceptarea nemărginită, nemăsurată, a lui Dumnezeu Tatăl; aşa cum El realizase şi împlinise scopul harului Său de a-i răscumpăra pe cei păcătoşi. S-a înălţat în triumf, după ce a luat robia roabă şi a dezarmat domniile şi stăpânirile; şi acolo Şi-a ocupat locul la dreapta Măririi în ceruri, cu toată puterea dată Lui în cer şi pe pământ. S-a înălţat în calitate de Cap al trupului Său, Biserica, aşa încât din plinătatea dumnezeirii care locuieşte trupeşte în El, ea “creşte cu creşterea lui Dumnezeu”, prin Duhul Sfânt care ne este dat. S-a înălţat şi a intrat într-un templu, pentru ca să apară acolo în prezenţa lui Dumnezeu pentru noi, pentru a şedea acolo ca Slujitor al adevăratului cort, ca să mijlocească neîncetat pentru noi; şi pentru ca în privinţa aceasta, ca şi în alte privinţe asemănătoare ale harului, să slujească în trup înaintea tronului. S-a înălţat ca Înainte Mergător al nostru, în casa Tatălui, pentru a pregăti acolo un loc pentru copiii Lui, ca acolo unde este El să fie şi ei. Şi mai mult: şederea Lui în ceruri este cea a unuia care este în aşteptare; El aşteaptă să vină şi să-Şi întâlnească sfinţii în văzduh, ca ei să fie cu El pentru totdeauna; El aşteaptă să fie trimis pentru a aduce din nou vremurile de înviorare pe pământ prin prezenţa Lui; şi El aşteaptă până când vrăjmaşii Săi vor fi făcuţi aşternut al picioarelor Sale.

Reci sunt afecţiunile şi mică este energia; însă în principiu nu cunosc nimic vrednic de astfel de viziuni ale credinţei, decât acel duh de devotament care poate spune împreună cu Pavel: “Ştiu să fiu smerit şi ştiu să trăiesc în belşug”, şi acel duh de tânjire care Îl aşteaptă şi spune: “Vino, Doamne Isuse, vino grabnic!”

Preaiubiţilor, astfel S-a legat Dumnezeul nostru cu legături care niciodată nu pot fi rupte, şi care sunt asigurat pentru totdeauna prin plăcerea pe care Şi-o găseşte în ele, prin gloria Sa pe care o conţin, şi potrivit planului şi puterii Lui. La aceste legături am privit, tainice şi preţioase aşa cum sunt ele. El Însuşi le-a format, ba mai mult, El Însuşi este substanţa lor, şi credinţa le pricepe. Iar pe Stânca Veacurilor se odihneşte păcătosul care crede; se odihneşte în pace şi în siguranţă. O spun cu tot sufletul meu: Fie ca aceste meditaţii să ne facă mai apropiate şi mai reale aceste subiecte ale credinţei! Ele vor fi fără valoare dacă nu vor conduce la slăvirea Lui în gândurile noastre, la a-L oferi pe El din nou, cu un imbold proaspăt, inimilor noastre.

“Mai lângă Domnul meu, mai lângă El,Cât mai aproape de El”.

Aceasta să fie atmosfera pe care să o respire sufletele noastre, până Îl vom vedea. Amin.

Capitolul V

“Toate le-ai pus sub picioarele Lui” (Evrei 2:8)

Stăpânirea Sa asupra tuturor lucrurilor

La începutul evangheliei după Luca eşti surprins să vezi expresia vie şi adâncă descrisă aici, a intimităţii dintre cer şi pământ. Nevoia şi slăbiciunea omului sunt acelea care deschid poarta cerească; însă o dată urnită, ea se deschide larg. Zaharia şi Elisabeta erau amândoi drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără pată în toate rânduielile şi poruncile Domnului. Făceau parte din familia preoţească, din sămânţa lui Aaron. Însă nu dreptatea lor a fost cea care le-a deschis cerul, ci nevoia şi infirmităţile lor. Elisabeta era stearpă şi amândoi erau înaintaţi în vârstă; iar motivul binecuvântării lor adevărate stătea acolo, stătea în durerea şi în slăbiciunea lor. Pentru soţia stearpă şi pentru soţul lipsit de copii, Gabriel vine cu un cuvânt al făgăduinţei din ceruri. Dar, aşa cum am spus, uşa cerului, odată deschisă, este deschisă de tot. Îngerii acţionează şi sunt plini de bucurie; şi nu contează că e vorba de templul din cetatea împărătească şi sfântă, ori de un sat îndepărtat din dispreţuita Galilee, Gabriel le vizitează pe amândouă cu acelaşi entuziasm. Slava lui Dumnezeu, ca şi oştile de îngeri, umplu câmpurile Betleemului. Duhul Sfânt, prin puterea şi lumina Lui divine, umple vasele Sale alese, iar Fiul Însuşi îmbracă un trup. Cerul şi pământul sunt foarte aproape unul de celălalt. Lucrarea şi bucuria care au început în înaltul cerului sunt simţite de scena de aici de jos şi li se răspunde ca atare. Păstorii, femeile privilegiate, preotul bătrân şi copilul încă nenăscut, au parte de entuziasmul sfânt al momentului; iar sfinţii care aşteptau Mângâierea lui Israel ies din locul aşteptării lor.

Nu cunosc alt loc din Scriptură mai mişcător decât Luca 1 şi 2 în această privinţă. S-a întâmplat într-o clipă, într-o clipeală din ochi; însă a fost împlinită o schimbare binecuvântată. Cerul s-a aplecat spre oameni. Pământul afla, şi afla din gura acestor martori minunaţi, că uşa cerului era cu adevărat larg deschisă către el. Iar intimitatea era adâncă, aşa cum preţioase erau slujbele şi harul. Îngerul îi cheamă pe nume pe Zaharia şi pe Maria şi le vorbeşte despre Elisabeta chemând-o de asemenea pe nume – un limbaj care îndată face inima să-i priceapă înţelesul.

Putem să-L binecuvântam pe Domnul pentru asta; şi ar trebui să facem aşa, dacă am umbla cu un pic mai multă simplitate şi credinţă în simţământul apropierii şi realităţii cerului.

Iacov şi Ştefan, în zilele lor, şi în aceeaşi manieră, au avut cerul deschis înaintea ochilor şi li s-a dat să vadă ceea ce-i interesa în mod personal acolo. O scară a fost pusă sub privirile lui Iacov, a cărei capete unul atingea cerul, iar celălalt se afla chiar pe locul unde el stătea culcat. Era un loc neînsemnat şi lipsit de cinste, martor de asemenea al greşelii şi stării nenorocite a lui Iacov. Totuşi scara a fost aşezată pe el, iar glasul Domnului, care Se afla în slavă deasupra lui, a vorbit lui Iacov despre binecuvântare, despre siguranţă, călăuzire şi moştenire.

Ştefan, la rândul lui, a văzut şi el cerul deschis şi slava de acolo; însă Fiul Omului stătea în picioare la dreapta lui Dumnezeu. Iar acest lucru a descoperit martirului, aşa cum scara descoperise patriarhului, faptul că împrejurările sale constituiau chiar în acel moment gândul şi obiectul cerului.

Aşa au stat lucrurile, în două feluri asemănătoare, pe aceste căi depărtate una de alta a lui Iacov şi a lui Ştefan – depărtate între ele şi depărtate de noi. Timpul însă nu contează. Credinţa vede aceleaşi ceruri deschise acum; şi află, de asemenea, precum cei din vechime, că ele

sunt ale noastre. Află că există legături între ele şi împrejurările noastre. Pentru ochiul credinţei există o scară; cerul stă deschis înaintea ei, iar "Omul Hristos Isus" este văzut acolo – Mijlocitorul noului legământ, Marele Preot, Avocatul de la Tatăl, Cel care simpatizează cu noi; de asemenea, Înainte Mergătorul nostru în acele locuri ale slavei.

Isus S-a înălţat, iar lucrarea prezentă din ceruri, acolo unde El S-a dus, este cunoscută prin credinţă ca a fi în întregime "pentru noi". Nevoia noastră, ca şi durerea noastră, sunt amintite acolo. Suferinţele lui Iacov au fost cele ale unuia care se căieşte; ale lui Ştefan au fost cele ale unui martir; însă cerul a fost cerul lui Iacov, ca şi al lui Ştefan. Dar, măcar că lucrurile stau aşa într-adevăr, nu aceasta este totul. Credinţa cunoaşte un alt secret, sau taină, în cer. Ea ştie că dacă Domnul Şi-a luat locul acolo în aceste caractere ale harului pentru noi, El l-a luat de asemenea ca fiind Acela pe care omul L-a dispreţuit şi pe care lumea L-a lepădat. Acest lucru face şi el parte din ceea ce credinţa înţelege din sfera cerurilor unde este aşezat acum Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Domnul Isus a murit sub mâna lui Dumnezeu; sufletul Lui a fost făcut o jertfă pentru păcat. "Domnului I-a plăcut să-L zdrobească" (Isaia 53:10). Apoi El a înviat ca Cel care murise astfel, învierea Lui mărturisind despre primirea jertfei. S-a înălţat la cer în acelaşi caracter, pentru a continua acolo scopul de har al lui Dumnezeu manifestat printr-o astfel de moarte şi înviere.

Însă Domnul Isus a murit de asemenea sub mâna omului; adică, mâna nelegiuită a omului şi-a avut partea în această moarte, la fel de clar şi de sigur ca harul infinit al lui Dumnezeu. El a fost refuzat de către viticultori, urât de lume, aruncat afară, răstignit şi omorât. Acesta este un alt caracter al morţii Sale. Iar învierea şi înălţarea Lui au fost, de asemenea în acest caracter, părţi sau perioade ale istoriei Aceluia pe care lumea Îl lepădase; în consecinţă, învierea Lui este dovada judecăţii viitoare a lumii (Fapte 17:31), iar înălţarea Sa Îl pune în aşteptarea zilei când vrăjmaşii Lui Îi vor fi făcuţi aşternut al picioarelor (Evrei 10:13).

Aceste deosebiri ne fac să înţelegem diferitele imagini în care credinţa, în lumina Cuvântului, Îl vede pe Isus cel înălţat; atunci când Îl vede exercitând harul preoţesc în care mijloceşte pentru noi şi, în acelaşi timp, aşteptând judecata vrăjmaşilor Săi.

Evanghelia proclamă prima dintre aceste taine, adică moartea Domnului Isus sub mâna lui Dumnezeu pentru noi, precum şi învierea şi înălţarea Sa potrivite cu o astfel de moarte. Iar noi ne putem pe drept lăuda cu această evanghelie ca fiind întreaga noastră mântuire. Însă a doua dintre aceste taine, moartea Domnului sub mâna omului, se întâmplă să fie întrucâtva uitată, în timp ce prima dintre ele este pe drept înălţată aşa de mult. Dar aceasta este o greşeală gravă în sufletul unui sfânt, ori în aprecierile şi mărturia Bisericii. Căci dacă acest mare fapt, această a doua taină, aşa cum am numit-o, este uitată, cum se poate întâmpla pe acest pământ, totuşi cu siguranţă că ea nu va fi uitată în cer. Este adevărat că ea nu este prilejul acţiunii prezente de acolo; moartea Victimei şi mijlocirile Preotului în urma acestei morţi formează acţiunea care se desfăşoară acolo acum. Însă este la fel de sigur că moartea Martirului divin, moartea Fiului lui Dumnezeu sub mâna omului, este cea care va da caracterul acţiunii de acolo în viitor.

Aceste distincţii sunt foarte clar păstrate în Scriptură. Cerul, aşa cum este el deschis în Apocalipsa 4, este un cer foarte diferit de cel care ne este prezentat în epistola către Evrei; la fel de diferit, pot spune, cum este diferită moartea Domnului Isus privită ca survenită sub mâna omului (adică, săvârşită prin noi), de cea suferită sub mâna lui Dumnezeu (adică, împlinită pentru noi). Putem avea aceleaşi obiecte sau materiale în fiecare din ele, însă ele vor fi privite în conexiuni foarte diferite. Avem, de exemplu, un tron şi un templu în fiecare din aceste ceruri, cerul din Evrei şi cerul din Apocalipsa; însă contrastele dintre ele sunt foarte serios păstrate. În Evrei, tronul este un tron al harului, şi orice lucru pe care vremea noastră prezentă de nevoie şi de durere îl solicită, poate fi găsit şi obţinut aici. În Apocalipsa, tronul este unul al judecăţii, iar instrumentele şi agenţii mâniei şi ai răzbunării se pot observa înaintea şi în jurul lui. În Evrei, sanctuarul, sau templul, este ocupat de către Marele Preot al mărturisirii noastre, Mijlocitorul unui legământ mai bun, care slujeşte acolo în virtutea propriului Său sânge preţios. În Apocalipsa, templul oferă impresii de temut ale pregătirii pentru judecată. Fulgere, cutremure de pământ şi voci însoţesc deschiderea lui. Este la fel ca templul văzut de proroc, plin de fum şi cu stâlpii clătinaţi din temelii, în semn că Dumnezeul căruia Îi aparţinea judecata Se afla acolo în slava Sa (Isaia 6).

Imaginea cerului care ne este oferită în Apocalipsa este deci foarte solemnă. Este locul puterii care-şi furnizează singură instrumentele de judecată. Se rup peceţi, se sună din trâmbiţe, se golesc potire; toate acestea însă realizează fiecare în parte introducerea unei judecăţi cumplite a pământului. Altarul care este acolo nu este altarul epistolei către Evrei, unde preoţii cereşti mănâncă din pâinea vieţii, ci un altar care oferă focul de judecată pentru pământ. Este şi război acolo; iar în cele din urmă acest cer se deschide pentru Acela al cărui nume este "Cuvântul lui Dumnezeu", a Cărui haină este înmuiată în sânge şi din a Cărui gură iese o sabie ascuţită cu care loveşte neamurile.

Cu siguranţă că acesta este cerul într-un caracter nou. Iar contrastul este foarte solemn. Nu este cerul pe care credinţa îl percepe acum, un sanctuar al păcii umplut de resursele şi de mărturiile harului, ci un cer care ne spune că deşi judecata este lucrarea ciudată a lui Dumnezeu, totuşi ea este lucrarea Lui atunci când e timpul ei. Căci cerul în diversele lui aspecte este, am putea spune, locul mărturiei harului, al judecăţii şi al slavei. Acum el este cerul harului; va deveni cerul judecăţii în ziua din Apocalipsa 4 şi va continua aşa de-a lungul cărţii Apocalipsa; apoi, la încheierea acestei cărţi, aşa cum vedem în capitolele 21, 22, el devine cerul slavei.

Sufletul trebuie să fie familiarizat cu acest adevăr serios, anume că judecata precede slava. Vorbesc despre aceste lucruri în perspectiva desfăşurării istoriei pământului sau a lumii. Cel credincios a trecut din moarte la viaţă. Nu mai este nici o condamnare pentru el. El învie nu pentru judecată, ci pentru viaţă. Însă tot el trebuie să ştie că, în desfăşurarea istoriei pământului sau a lumii prin prisma divină, judecata precede slava. Împărăţia va fi văzută în sabie sau în "toiagul de fier", până să fie văzută în sceptru. Cel Bătrân de zile stă îmbrăcat în haine albe pe un tron de flăcări de foc cu cărţile deschise înaintea Lui, mai înainte să vină Fiul Omului la El cu norii cerului pentru a primi stăpânire (Psalmul 2; Daniel 7).

Aceste lecţii sunt foarte limpede prezentate şi însemnate în Scriptură. În ziua Apocalipsei 4 gândul şi obiectul ei este Hristos lepădat de om, şi nu Hristos acceptat de Dumnezeu pentru păcătoşi. Prin urmare sunt făcute pregătiri pentru a răzbuna nedreptăţile suferite de Domnul Isus în lume, şi pentru a-I revendica drepturile pe pământ; cu alte cuvinte, cerul este cel care începe acea acţiune de a-L stabili în împărăţia Lui după judecata vrăjmaşilor Săi.

Însă toate acestea ne arată din nou, potrivit cu gândul meu de căpătâi din aceste meditaţii asupra Fiului lui Dumnezeu, cum aceeaşi Persoană este păstrată înaintea ochilor noştri, ca s-o cunoaştem, în fiecare şi în toate perioadele aceleiaşi mari taine. Suntem, în orice punct am ajunge, în compania aceluiaşi Isus. Căci aceste distincţii, pe care le-am scos în relief, ne spun că El S-a înălţat la cer şi este acum aşezat acolo, în chiar caracterele în care fusese mai înainte cunoscut şi manifestat aici pe pământ. Căci El a fost aici ca Cel care a condus către perfecţiune harul lui

Dumnezeu manifestat faţă de noi, cei păcătoşi, şi ca Cel care a suferit vrăjmăşia lumii în toată măsura ei; şi în aceste două caractere, aşa cum am văzut acum, este aşezat El în ceruri.

El nu-Şi ia cu grăbire acest al doilea caracter, nici nu apare a fi activ în cer ca Cel care a fost dispreţuit şi lepădat pe pământ. El aşteaptă până când va veni timpul cerului din Apocalipsa. Şi în această trăsătură de caracter, pe când El stă în aşteptarea judecăţii şi zăboveşte în locul caracterizat de har, avem o foarte dulce expresie a acelui Isus pe care credinţa L-a cunoscut deja. Căci, atunci când El a fost aici, S-a apropiat cu paşi foarte înceţi de Ierusalim, în calitate de Dumnezeu al judecăţii. A zis către cetate: "De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum îşi strânge găina puii sub aripi, şi n-aţi vrut! Iată, vi se lasă casa pustie" (Matei 23:37,38). El a zăbovit în câmpiile de jos, vizitând toate cetăţile şi satele ţării, în slujba Sa răbdătoare de har, mai înainte de a-Şi lua locul pe munte pentru a vorbi despre judecata şi pustiirea Sionului (Matei 24:3). Şi despre El care, în această manieră, a călcat cu încetineală pe drumul care Îl ducea la muntele Măslinilor, locul judecăţii, este scris: "Domnul...are o îndelungă răbdare faţă de voi şi doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă" (2 Petru 3:9).

Cum să nu păstrăm înaintea ochilor aceeaşi Persoană, cu acelaşi caracter ataşat Lui, fie atunci când El a fost aici pe pământ, sau cum este acum în cer – aceeaşi Persoană, aceeaşi glorie morală, deşi pe scene şi în condiţii diferite! "Harul care a fost în Hristos în această lume este acelaşi care este acum în El în ceruri". Mângâietoare cuvinte! Cât de real ar trebui să ştim că spunem adevărul atunci când zicem: Îl cunoaştem! L-am privit de la început. S-a coborât din cer; S-a aflat în pântecele fecioarei şi în ieslea de la Betleem; a străbătut complet pământul într-o slavă deplină, nepătată, deşi acoperită; a murit şi a fost îngropat; a înviat, apoi S-a întors la cer; şi, aşa cum am meditat până acum, credinţa Îl vede acolo pe Acela pe care Îl cunoscuse a fi fost acolo, pe Slujitorul şi Martorul harului lui Dumnezeu faţă de om, pe Cel care a suferit întreaga vrăjmăşie a omului faţă de Dumnezeu, pe Cel care este totuşi, în acelaşi timp, Dumnezeul judecăţii care nu Se grăbeşte s-o exercite.

Însă mai trebuie să remarc ceva despre acest acelaşi Isus; un lucru care stă într-o legătură încă şi mai apropiată cu meditaţia mea prezentă.

Când Domnul Isus Hristos S-a aflat aici, El Şi-a revendicat împărăţia. S-a prezentat pe Sine ca Împărat fiicei Sionului, ca Fiul lui David. El a luat chipul Aceluia care din vechime fusese făgăduit prin profeţi şi a intrat în cetate "smerit, călare pe un măgar". Într-o zi precedentă, steaua Lui, steaua Împăratului betleemit, apăruse în ţările de la răsărit, chemând pe neamuri către Fiul lui David, născut în cetatea lui David. Însă ceea ce a căutat atunci, El n-a găsit: "Ai Săi nu L-au primit". Însă a dus cu El în cer acest gând, această dorinţă după împărăţia Lui! "Un om de neam mare s-a dus într-o ţară depărtată ca să-şi ia o împărăţie". El Se gândeşte la împărăţia Lui, deşi este acum aşezat pe scaunul de domnie al Tatălui, aşa cum Se gândise la ea şi o revendicase atunci când S-a aflat aici. Spun din nou: cât de strict, în această caracteristică minunată, suntem ţinuţi în comuniune cu acelaşi Isus! El a fost odată pe pământ, iar acum este în ceruri; însă noi Îl cunoaştem, după aceste trăsături, ca fiind acelaşi Domn – unul în persoană, în scopuri şi în dorinţe, măcar că locurile şi condiţiile se schimbă. El a fost Împăratul lui Israel când era aici şi Şi-a revendicat cu dorinţă împărăţia; şi fiindcă cetăţenii ţării I-au refuzat-o, El a primit-o în ceruri, iar la timpul potrivit Se va întoarce, în ziua bucuriei inimii Lui, ca s-o administreze aici, unde a căutat-o prima dată. "M-am uitat în timpul viziunilor nopţii şi iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de Zile şi a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă şi împărăţie, pentru ca toate popoarele, neamurile şi oamenii de toate limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veşnică şi nu va trece nicidecum şi împărăţia Lui nu va fi distrusă" (Daniel 7:13,14).

Privim, în felul acesta, la unica Persoană, la acelaşi Isus; iar inima preţuieşte acest lucru când meditǎm la el. Şi mai există încă o trăsătură a acestei identităţi, care depăşeşte cu mult tot ceea ce am remarcat deja.

Când S-a aflat aici, El a dorit să fie cunoscut de către ucenicii Săi, să fie descoperit lor, în câteva din gloriile Sale ascunse, aşa păcătoşi cum erau ei. De asemenea El S-a bucurat ori de câte ori a putut să-Şi comunice harul acolo unde a găsit credinţă. Credinţa care se baza pe El fără rezervă, credinţa care apela la El fără ceremonie, credinţa care putea da la o parte aparenta neglijare sau respingere, a fost preţuită de El. Păcătosul care se alipea de El în ciuda dispreţului lumii, sau care se încredea numai şi numai în El, fără aportul sau încurajarea altora, a fost în totul bine primit de El. Sufletul care cerea cu îndrăzneală prezenţa Lui, sau care căuta părtăşia cu El, care stătea la picioarele sau la pieptul Lui, putea obţine de la El ceea ce dorea, sau, precum Avraam mijlocitorul, Îl putea avea cu sine cât de mult timp vroia.

El a dorit uniunea cu aleşii Săi, o uniune permanentă, deplină şi personală, fiind gata să împartă cu ei numele Său de la Tatăl, poziţia de dragoste în care Se afla şi slava al cărei moştenitor era.

A căutat simpatie, a tânjit după tovărăşie în bucuriile şi în necazurile Sale. Iar noi nu putem nicidecum să cântărim dezamăgirile inimii Lui, când a căutat aceste lucruri şi nu le-a găsit; a fost mai greu, cu mult mai greu, decât atunci când El Şi-a revendicat împărăţia, aşa cum am văzut deja, şi nu a primit-o. "N-aţi putut veghea împreună cu Mine nici măcar un ceas?", a fost glasul unei inimi însingurate.

Mai mult decât atât, El a plănuit, atunci când S-a aflat aici, să împartă tronul cu poporul Său. Nu vroia să fie singur. Dorea să împartă onorurile şi stăpânirile cu aleşii Săi, tot aşa cum vroia ca ei, în simpatie, să înţeleagă şi să împartă împreună cu El bucuriile şi durerile Lui.

Iar acum (lucru la fel de minunat şi de sublim ca şi taina care ni-l destăinuie), toate acestea îşi găsesc, sau îşi vor găsi, împlinirea pentru El în, şi prin, Biserică. Biserica este chemată să răspundă dorinţelor Domnului Isus în toate aceste lucruri, să fie toate acestea pentru El, fie prin Duhul Sfânt acum, fie în împărăţia viitoare; să pătrundă acum, în duh, în gândurile şi în afecţiunile Lui, în bucuriile şi în durerile Lui, iar apoi să strălucească în slava Lui şi să stea pe scaunul Lui de domnie.

Ce taină! Biserica, acum înzestrată cu Duhul care locuieşte în ea, şi destinată să stea, acoperită de slavă, în moştenirea stăpânirii Lui, constituie răspunsul la aceste cele mai adânci dorinţe ale Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în zilele vieţii Sale pământeşti. Şi din nou spun: Ce taină! Putem admira din plin acele armonii care ne vorbesc despre acelaşi Isus, despre Persoana unică în aceste felurite părţi ale căilor Lui minunate. El a căutat şi a revendicat o împărăţie atunci când S-a aflat aici, şi tot atunci a dorit simpatia sfinţilor Săi. Însă poporul Lui nu a fost pregătit să-l recunoască dreptul de împărat, iar sfinţii Săi n-au fost în stare să-I ofere părtăşia dorită. Totuşi, El Îşi primeşte acum o împărăţie în ceruri şi Se va întoarce şi o va administra aici. Părtăşia după care a tânjit începe să o găsească acum prin Duhul care locuieşte în aleşii Săi; şi ea va fi satisfăcătoare pentru El în deplina ei măsură în ziua când ei vor fi făcuţi desăvârşiţi. Împărăţia va fi slava şi bucuria Lui. Ea este numită "bucuria Domnului", căci se va spune celor care o vor împărţi cu El, "Intră în bucuria Stăpânului tău". Însă părtăşia pe care o va avea cu Biserica va însemna cu mult mai mult pentru El. Ea a reprezentat cea mai adâncă dorinţă a Lui aici, şi va reprezenta cea mai deplină bucurie a Sa în viitor. Eva a însemnat pentru Adam mai mult decât toate lucrurile peste care era stăpân.

Avem oare, preaiubiţilor, cât de cât putere în sufletele noastre ca să ne bucurăm la gândul că inima Domnului Isus este astfel satisfăcută? Putem urmări cu privirea aceste bucurii care Îl aşteaptă în ceasul nunţii Mielului, în ziua veseliei inimii Lui, însă oare avem capacitatea, în duh, de a face mai mult? Putem mărturisi, cu toată sinceritatea, că asemenea întrebări nu fac decât să ne smerească.

Însă acestea vor fi ale Lui: împărăţia şi Biserica. Împărăţia va fi a Lui în virtutea multor titluri. El o va lua sub legământ, sau, potrivit cu planurile care au fost întocmite în Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. O va lua de asemenea în virtutea unui drept personal, căci El, Fiul Omului, niciodată nu Şi-a pierdut chipul de Dumnezeu. Şi nici nu putea să-l piardă, fiindcă, deşi Fiu al Omului, El era Fiul Tatălui. Prin urmare nu l-a pierdut şi, având acest chip, stăpânirea Îi aparţine prin titlul personal, potrivit cu cele dintâi mari reguli stabilite ale puterii şi cârmuirii: "Şi Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; ei să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ'" (Geneza 1). El va lua împărăţia şi în virtutea titlului ascultării, aşa cum citim: "La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi" (Filipeni 2). El o va lua de asemenea în virtutea titlului MORŢII; căci citim din nou: "Toată plinătatea şi-a găsit plăcerea să locuiască în El şi prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât şi lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui" (Coloseni 1). Iar crucea, pe care El a împlinit această moarte, a avut scrise pe ea, fără putinţă de ştergere sau modificare, prin intervenţia braţului puternic al lui Dumnezeu Însuşi, cuvintele: "Acesta este Isus, Împăratul Iudeilor" (Matei 27:37).

Astfel, stăpânirea este a Fiului Omului prin legământ, prin titlu personal, prin titlul slujirii sau al ascultării şi prin titlul morţii; şi, aş adăuga de asemenea, prin cel al cuceririi, căci judecăţile care urmează să-I netezească drumul către tron şi să elimine din împărăţie tot ceea ce este pricină de poticnire, sunt, aşa cum ştim, executate prin mâna Sa. "Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre Împăratul slavei! Cine este acest Împărat al slavei? Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel viteaz în luptă" (Psalm 24).

Ce temelii sunt astfel aşezate pentru stăpânirea Fiului Omului! Cum se angajează orice titlu în a-I cinsti şi glorifica numele! Aşa cum vedem în Apocalipsa 5, nimeni în cer şi pe pământ nu putea lua Cartea afară de Mielul care fusese înjunghiat şi care era Leul din Iuda; Carte pe care o primeşte îndată din mâna Celui care şedea pe tron, iar apoi Biserica în slavă, îngerii şi toate creaturile din toate părţile marilor stăpâniri, triumfă în proclamarea drepturilor şi titlurilor Mielului. Şi dacă titlul este astfel făcut sigur, pecetluit de mii de martori, şi este de asemenea un titlu minunat, aşa vor fi şi puterea şi împărăţia pe care el o susţine. În Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, "Domnul din ceruri", ca şi "Fiu al Omului", întregul mare plan al lui Dumnezeu cu privire la stăpânirea tuturor lucrurilor este reînsufleţit şi consolidat. Putem spune: aşa cum " toate făgăduinţele lui Dumnezeu în El sunt 'da' şi în El sunt 'Amin'", tot aşa toate destinele omului vizavi de Dumnezeu sunt în El "da" şi sunt în El "Amin".

Stăpânirea a fost dată lui Adam, guvernarea – lui Noe, titlul de patriarh – lui Avraam, judecata – lui David şi regalitatea – lui Solomon. Toate aceste glorii se vor găsi şi vor străluci împreună în Hristos. În El, şi sub picioarele Lui, se va face "restabilirea tuturor lucrurilor". El va avea multe cununi şi va purta multe nume. Numele Lui de "Domnul" din psalmul 8 nu este numele de "Împărat" din psalmul 72, deşi îl poartă şi pe acesta. Forma slavei din fiecare este particulară. Cununile sunt diferite, însă amândouă sunt ale Lui. Şi El este de asemenea "Părintele veşniciei"; un Împărat şi totuşi un Părinte – Solomonul şi Avraamul lui Dumnezeu. În El toţi vor fi binecuvântaţi, şi totuşi înaintea Lui se va pleca orice genunchi. Sabia, de asemenea, este a Lui; "toiagul de fier" ca şi "sceptrul dreptăţii". El va judeca cu David şi va cârmui cu Solomon. Ca Fiu al lui David, El Îşi însuşeşte puterea pentru a o exercita într-o sferă anumită de slavă. Ca Fiu al Omului, El Îşi însuşeşte puterea şi o exercită într-o sferă de slavă mai largă. El vine deopotrivă în slava Lui, în slava Tatălui şi în slava sfinţilor îngeri. Îşi însuşeşte puterea şi ca Om înviat. Acest lucru ne este înfăţişat în 1Corinteni 15:23-27. Şi în acest caracter El Îşi are de asemenea sfera Lui particulară. El a pus moartea, ultimul vrăjmaş, sub picioarele Sale. Şi acest lucru se potriveşte aşa de mult, ca toate celelalte, şi este perfect la locul şi în timpul lui, căci ca Om înviat trebuia să supună moartea.

Va fi înconjurat de scene cu glorii variate şi va purta trăsături ale unor felurite glorii. Trăsătura specifică a împărăţiei va fi aceasta: ea va fi plină de gloriile lui Hristos; felurite, totuşi armonioase şi împletite. Crucea a prezentat deja o mostră a acestei opere perfecte. "Îndurarea şi adevărul" s-au întâlnit acolo. Acolo Dumnezeu a fost "drept" şi totuşi "a îndreptăţit". Şi după aceeaşi manieră se vor desfăşura lucrurile în zilele viitoare ale puterii, aşa cum au decurs în zilele trecute ale slăbiciunii. Aşa cum îndurarea şi adevărul, dreptatea şi pacea, s-au întâlnit odinioară şi s-au îmbrăţişat, la fel autoritatea şi slujirea, binecuvântarea şi totuşi cârmuirea, un nume al întregii maiestăţi şi al puterii, şi totuşi un aşa nume care va coborî ca ploaia peste iarba cosită, toate vor fi cunoscute şi savurate împreună. Va exista atunci stăpânirea universală a omului peste toată gama lucrărilor lui Dumnezeu; vor fi văzute slăvile împărăţiei care ţine toate popoarele sub cârmuire, împreună cu prezenţa "Părintelui veşniciei" care le păstrează pe toate în binecuvântare. "Îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veşniciei, Prinţ al păcii" (Isaia 9).

Totul se îndreaptă către această domnie şi conducere binecuvântată şi slăvită a Fiului lui Dumnezeu, deşi pentru unii drumul va fi prin "marea necazurilor" şi prin judecata deplină a "veacului acesta rău". Dumnezeu croieşte acest drum şi omul nu se poate opune, deşi el caută să fixeze pământul pe temeliile lui prezente, refuzând să înţeleagă că acestea sunt îmbătrânite şi şubrezite, ca şi cei care-l locuiesc, şi că doar Hristos susţine stâlpii acestui pământ. "Mănunchiul celor vii" (aşa cum a vorbit Abigail, cea care a mărturisit spre slava lui David în zilele umilinţei lui) este un mănunchi tare, bine închegat şi sigur, fiindcă Domnul Însuşi este în el, aşa cum a fost în vechime în rugul care ardea. Însă dincolo de acest mănunchi (slab şi disprețuit în ochii oamenilor, ca un rug de mărăcini), totul se clatină; şi fără îndoială că mai este puţin timp până când cei care nu au vrut, nici nu au căutat, n-au vegheat şi nu s-au rugat să înveţe această lecţie în duh, o vor învăţa direct în istorie.

Sabia şi sceptrul zilei viitoare a puterii sunt singulare în gloriile lor. Nu există altă sabie, nici un alt sceptru, care să fie sau să poată fi ca ele. Sabia urmează să fie "îmbătată în ceruri" Isaia 34:5. Ce expresie! Soarele se va schimba în întunecime şi luna în sânge, puterile cerului vor fi clătinate, întuneric va fi sub picioarele Lui şi nori groşi Îl vor însoţi în ziua când acea sabie va fi scoasă pentru măcel. Iar puterea ei este călcarea teascului aprinderii mâniei Atotputernicului Dumnezeu. Tot ce este înălţat şi ridicat, căpeteniile şi puterile care guvernează întunecimea acestei lumi, fiara şi prorocul ei, împăraţii, căpitanii şi oamenii viteji, ca şi balaurul, acel şarpe vechi, care este diavolul şi Satan, fac parte dintre vrăjmaşii care îi vor simţi tăişul; "oştirea celor mari din ceruri şi împăraţii de pe pământ". Izvoarele răului şi instrumentele lui sunt deopotrivă cercetate şi judecate de către lumina şi puterea ei.

Nu este o astfel de sabie singulară în slava ei? Putea cea a lui Iosua, sau cea a lui David, să facă cuceriri ca acestea? S-ar fi supus puterile întunericului acestor săbii? S-ar fi supus lor moartea şi iadul?

Întreb deci, în mâna cui trebuie să fie această sabie care poate birui astfel de oşti? Chiar slujba din acea zi a puterii, ca de altfel orice altă slujbă a Lui, fie în slăbiciune fie în putere, ne spune cine este Acela. Această lumină şi această putere, amândouă de la sine grăitoare, frumoase şi divine, în lucrarea lor de a-L înfăţişa în toate ipostazele, chiar în suferinţa Lui cea mai adâncă, le-am urmărit noi în această meditaţie, cu slăbiciune şi cu admiraţie. Ele merită în continuare recunoaşterea şi închinarea noastră. Biruinţele acestui Dumnezeu al bătăliilor, în zilele de odinioară, au fost de acelaşi caracter înalt. Căci din vechime luptele Lui au vorbit despre persoana şi despre slava Sa, aşa cum o vor face şi în viitor. Prin urmare este scris despre El: “Domnul este un războinic viteaz: Numele lui este Domnul” (Exod 15:3). Lupta Lui, în această rostire a Duhului, este arătată ca descoperind calitatea Lui de domn, slava Lui, numele Lui, persoana Lui. În Egipt dumnezeii I-au simţit mâna, aşa cum au făcut mai târziu printre filisteni şi apoi în Babilon. Dagon a căzut înaintea chivotului, Bel a îngenuncheat, Nebo s-a prăbuşit. Acestea au fost zile ale aceleiaşi mâini.

Şi după cum este sabia, aşa este şi sceptrul. Cel al lui Solomon a fost doar o umbră palidă a lui, iar cârmuirea lui Noe şi stăpânirea lui Adam vor fi uitate în comparaţie cu el.

Toată lumea va fi supusă atunci; creaţia la fel ca şi naţiunile. “Cântaţi Domnului o cântare nouă! Cântaţi Domnului, tot pământul! Cântaţi Domnului, binecuvântaţi Numele Lui, vestiţi din zi în zi mântuirea Lui! Istorisiţi printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele lucrările Lui minunate” (Psalm 96: 1-3). În umbra acestui sceptru şi în lumina acestui tron de glorie vor locui de la un capăt al pământului până la celălalt naţiunile “binevoitoare” şi “drepte”. Va fi un legământ între oameni şi fiarele câmpului. Pustia se va bucura şi ea. Şchiopul va sări ca o căprioară şi limba celui mut va cânta. Soarele acestei împărăţii nu va apune, nici luna nu va dispare de pe cer, căci Domnul va fi lumina ei veşnică. Nici un lucru rău nu se va petrece pe tot muntele sfânt al lui Dumnezeu; căci pământul va fi plin de cunoştinţa slavei lui Dumnezeu ca fundul mării de apele care-l acoperă.

Israel va reînvia, oasele uscate vor trăi din nou. Toiagul lui Iuda şi toiagul lui Efraim vor fi din nou unul singur. Cetatea va fi numită “Domnul este acolo”. Despre ţară se va spune: “Această ţară care a fost pustiită a devenit ca grădina Edenului”. Şi din nou, ea va fi salutată cu cuvinte care dezvăluie demnitatea ei sfântă: “Domnul să te binecuvânteze, locaş al dreptăţii, munte sfânt!” (Ieremia 31:23).

Neamurile vor fi aduse să judece din nou bine şi mintea le va reveni. Lumea, în nebunia ei, deşi “făcută prin El”, “nu L-a cunoscut”. Împăraţii pământului şi domnitorii s-au împotrivit Unsului. Au lovit cu piciorul împotriva ţepuşelor, trădându-şi astfel nebunia şi nechibzuinţa. Însă mintea sănătoasă le va reveni. Întâmplarea cu Nebucadneţar se va dovedi a fi o taină şi totodată o istorie. Mintea acelui cap de aur, acelui mare cap al puterii neamurilor, s-a întors la el după perioada lui de nebunie; şi atunci el a cunoscut şi a recunoscut că cerurile împărăţesc. Aşa că lumea în cele din urmă nu va mai fi ignorantă cu privire la Făcătorul ei, ci Îl va recunoaşte într-un mod la fel de profund aşa cum odinioară L-a refuzat cu nebunie. Căci “împăraţii îşi vor închide gura înaintea Lui”, ca semn de recunoaştere adâncă şi plină de închinare. Inima de fiară va fi luată de la ei şi li se va da în loc o inimă de om. Nu vor mai fi mustraţi cu imaginea boului care-şi cunoaşte stăpânul şi cea a cocorului şi rândunicii, care-şi cunosc timpul pe cer, ci vor zbura ca porumbeii spre porumbarul lor. “Iată-i că vin de departe, unii de la miazănoapte şi de la apus, iar alţii din ţara Sinim” (Isaia 49:12).

Lucrările mâinilor lui Dumnezeu, şi deopotrivă Israel şi neamurile, se vor bucura sub acelaşi sceptru. “Atunci lupul va locui împreună cu mielul şi leopardul se va culca împreună cu iedul” (Isaia 11:6). Chiar pământul se va bucura din nou de ploaia târzie şi de arat, ca de nişte lucruri care vin direct de la Plugarul divin. “Tu cercetezi pământul, îl adapi şi-l umpli de bogăţii: râul lui Dumnezeu este plin cu apă. Tu le pregăteşti grâul, după ce ai pregătit pământul” (Ps. 65:9). Ce sceptru! Nu este un astfel de sceptru, ca şi sabia, unic în gloria lui? A mai fost vreun sceptru ca el? Poate fi o putere asemănătoare în vreo altă mână? Ceea ce Adam a pierdut în ce priveşte pământul; ceea ce a pierdut Israel în ţara făgăduinţei; ceea ce Avraam a pierdut printr-o sămânţă degradată, nerecunoscută şi proscrisă; ceea ce casa lui David a pierdut în ce priveşte tronul; ceea ce creaţia lui Dumnezeu a pierdut din pricina celui care a supus-o la robie şi stricăciune – toate vor fi strânse şi arătate în prezenţa şi puterea zilelor Fiului Omului.

Doar “Fiul” putea lua în stăpânire o astfel de împărăţie. Valoarea jertfei deja săvârşite, aşa cum am văzut în meditaţiile precedente, stă în persoana Victimei, iar starea binecuvântată a sanctuarului, de acum umplut şi folosit în slujire, se bazează, în aceeaşi manieră, pe persoana Marelui Preot şi a Mijlocitorului care Se află acolo; gloriile şi virtuţile împărăţiei viitoare pot fi desfăşurate şi exercitate doar în, şi de către, aceeaşi Persoană. Fiul lui Dumnezeu slujeşte în locurile cele mai de jos şi în cele mai înalte, în sărăcie şi în bogăţie, în cinste şi în dezonoare; ca Nazarinean şi ca Betleemit; pe pământ şi în cer; şi într-o lume a gloriilor mileniale, deopotrivă pământeşti şi cereşti. În toată slujba Lui, de la început până la sfârşit, în toate stadiile şi schimbările suferite în marea taină, ni se spune cine este El. El n-ar fi putut fi ceea ce a fost pe cruce, dacă n-ar fi fost acolo ceea ce El este dintotdeauna; tot aşa, El n-ar putea şedea acum pe tronul Tatălui, dacă n-ar fi acelaşi cu Cel răstignit pe cruce. Nu contează pentru credinţă unde-L vede, nici unde-L urmează; ea are înaintea ei Obiectul strălucitor şi binecuvântat, şi respinge orice cuvânt care ar avea ca efect necinstirea Lui, chiar când acest lucru este făcut din neştiinţă.

Trebuie însă să privim şi alte glorii ale împărăţiei Sale viitoare. “Omul al doilea este Domnul din cer”, şi este necesar ca o slavă specială să însoţească ridicarea unuia ca El, slavă pe care tronul lui Solomon n-o putea niciodată măsura. Da, în prezenţa acestui “Domn din cer”, vor fi desfăşurate glorii mult mai strălucitoare decât cea a lui Solomon. Atunci “luna va fi uimită şi soarele se va ruşina; căci Domnul oştirilor va împărăţi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, strălucind de slavă în faţa bătrânilor Lui” (Isaia 24:23). Vor fi lucruri cereşti în împărăţia Sa, precum şi lucruri pământeşti restabilite. Adam a avut grădina, împreună cu toată frumuseţea şi belşugul ei. Însă, mai presus de aceasta, Domnul Dumnezeu umbla acolo împreună cu el. Noe, Avraam şi alţii, în zilele patriarhale, au avut în stăpânire turme şi cirezi, iar în Noe vedem puterea şi domnia peste pământ. Însă, dincolo decât toate acestea, ei au beneficiat de vizitele îngerilor, ba chiar de vizite, viziuni şi comunicări faţă în faţă din partea Domnului îngerilor. Ţara Canaan era o ţară bună, o ţară a laptelui, a untdelemnului şi a mierii; însă mai mult decât atât, slava se afla acolo, iar mărturia prezenţei divine locuia între heruvimi.

Aşa va fi în zilele viitoare ale puterii Fiului lui Dumnezeu. Cerul, în har, va dărui lucrurilor o slavă nouă şi particulară, la fel de sigur cum Domnul Dumnezeu umbla prin grădina Eden, sau la fel de sigur cum îngerii se suiau şi se coborau înaintea ochilor patriarhului; ori la fel de sigur cum prezenţa divină era cunoscută în sanctuarul din Ierusalim în ţara făgăduinţei. Şi nu numai că pământul va fi astfel vizitat din nou şi slava din cer se va arăta iarăşi, ci toate acestea vor avea un caracter nou şi minunat. Pământul va avea mărturia acestei taine neobişnuite şi copleşitoare, anume că, din ţărâna şi legăturile lui, a fost întocmită o familie pentru ceruri, ceruri care, în slăvile lor, îl vor vizita din nou, fiind mai binevenite decât îngerii, şi care, în autoritatea şi puterea încredinţată lor, vor cârmui peste el în binecuvântare. “În adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare despre care vorbim. Iar cineva a mărturisit undeva, zicând: “Ce este omul, ca să-Ţi aduci aminte de el?” (Evrei 2:5,6).

Ce legături între cele preaînalte şi cele mai de jos! “Omul al doilea este Domnul din cer”. Cetatea sfântă se va coborî din cer, având slava lui Dumnezeu; şi în prezenţa ei vor fi exercitate cârmuirea şi puterea împărăţiei pe pământ. Aşa ceva va depăşi cu mult suveranitatea lui Adam şi strălucirea lui Solomon.

În scena de pe muntele sfânt în Matei 17 şi în cea a vizitei împărăteşti în cetatea sfântă în Matei 21, suntem introduşi (în chip tainic) în acea zi a puterii Fiului lui Dumnezeu, în acel “veac viitor”, în aspectul lui ceresc şi pământesc. Slava cerească străluceşte pe muntele sfânt. Isus este schimbat la faţă. Faţa Îi străluceşte ca soarele şi hainele Îi sunt albe ca lumina; iar Moise şi Ilie apar în slavă alături de El. La fel, cu ocazia intrării împărăteşti în cetatea sfântă, acelaşi smerit Isus Îşi asumă un caracter al slavei. El devine Domnul pământului şi a tot ce cuprinde acesta, şi Fiul lui David, cel acceptat şi triumfător. Aici, pe drumul dintre Ierihon şi Ierusalim, El este văzut, preţ de o mistică clipă, în drepturile şi demnităţile Lui care aparţin de pământ; aşa cum, într-un alt moment asemănător, El apăruse pe un “munte înalt, de o parte”, în slava Sa personală şi cerească. Aceste solemne ocazii au reprezentat, fiecare din ele în felul ei, o transfigurare; chiar dacă slava celei cereşti era una, iar a celei pământeşti alta. Însă deopotrivă în fiecare ocazie Isus a fost glorificat; a fost scos pentru o clipă de pe obişnuitul Lui drum smerit şi de trudă, acel drum al Fiului lui Dumnezeu, lepădat şi umil. Cele două mari ţinuturi ale lumii mileniale se desfăşoară înaintea ochilor noştri, în viziune sau în taină. Astfel de imagini au fost trecătoare şi s-au pierdut repede; însă ceea ce ele au vestit şi au prezentat va rămâne în strălucire şi putere în ziua viitoare a slavei. Căci acea zi strălucitoare, acel veac binecuvântat, va fi plin de gloriile Fiului lui Dumnezeu. Acea plinătate va fi cea care îi va oferi greutatea şi importanţa, aşa cum am spus mai înainte. Cap al familiei înviate, sau Fiu al gloriei cereşti, El va fi atunci Domnul pământului şi a tot ce cuprinde acesta; şi va mai fi şi Împăratul lui Israel şi al neamurilor. În chip neobişnuit, tainic, toate vor fi legate împreună în acel sistem al gloriilor – “locurile cele mai de jos ale pământului” şi cele “mai presus de toate cerurile”. “Dumnezeu arătat în carne – înălţat în slavă”. “Cel de-al doilea Om” nu este mai puţin decât “Domnul din cer”.

Ce taine! Ce planuri ale lui Dumnezeu care se extind din veacurile ascunse de dinainte de începuturile creaţiei, până la sfârşitul ei!

Fie ca afecţiunea şi închinarea inimii să urmeze meditaţiilor sufletului! Fiul, care este în sânul Tatălui din toată veşnicia, Îşi ia locul în pântecele Fecioarei, asumându-Şi carnea şi sângele împreună cu copiii; ca Fiu al Omului, Dumnezeu arătat în carne, El a pribegit de-a lungul căilor aspre ale vieţii omeneşti, care s-au sfârşit cu moartea pe cruce. El a părăsit mormântul pentru slavă, cele mai de jos locuri ale pământului pentru cele mai înalte locuri în cer; şi va veni din nou pe pământ în demnitate şi laudă, în cinste şi autoritate, într-o măreţie şi strălucire inefabile, pentru a înveseli “veacul viitor”.

Există însă o altă taină înainte ca această scenă de slavă, această lume viitoare, să poată, în felul lui Dumnezeu, să-şi facă apariţia. Biserica trebuie unită cu cerurile, aşa cum Domnul ei a fost unit deja.

Drumul Bisericii pe pământ este cel al unui străin nebăgat în seamă. “Lumea nu ne cunoaşte, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El” (1Ioan 3:1). Şi aşa cum drumul ei pe pământ nu este marcat în mod vizibil, la fel va fi şi drumul ei de pe el. Totul în ce o priveşte este rezumat în cuvintele “străin aici”. Şi aşa cum lumea dimprejur nu cunoaşte Biserica, nici nu va fi martoră la evenimentul răpirii ei, la fel ea însăşi nu cunoaşte timpul acestei răpiri. Însă ştim că această legătură dintre noi şi ceruri va fi formată înainte ca împărăţia, sau “veacul viitor”, să fie manifestată; deoarece sfinţii vor trebui să fie însoţitorii Împăratului acelei împărăţii în primele faze ale existenţei ei; mai precis, atunci când El poartă sabia judecăţii, care urmează să cureţe scena pentru sceptrul păcii şi al dreptăţii; aşa cum El a făgăduit: “Celui care va birui şi celui care va păzi până la sfârşit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri; şi le va păstori cu un toiag de fier” (Apocalipsa 2:26, 27).

“Şi-i voi da luceafărul de dimineaţă” (vers.28). Nu avem oare aici sugerată o legătură, o acţiune intermediară? Soarele reprezintă acea lumină în ceruri care este legată de pământ, de interesele şi de activitatea fiilor oamenilor. Soarele stăpâneşte ziua, iar luna şi stelele noaptea. Însă “luceafărul de dimineaţă” nu-şi are locul într-un astfel de sistem. “El a făcut luna ca să arate anotimpurile; soarele ştie când trebuie să apună. Tu aduci întunericul şi se face noapte; atunci toate fiarele pământului se pun în mişcare. Puii de lei răcnesc după pradă şi îşi cer hrana de la Dumnezeu. Răsare soarele, ele fug înapoi şi se culcă în vizuinile lor. Omul iese la lucrul său şi la munca sa până seara” (Ps.104:19-23). Luceafărul de dimineaţă nu are nici un loc în toată această desfăşurarea de lucruri. Fiii oamenilor s-au culcat, iar somnul, prin îndurarea divină, le este încă dulce atunci când luceafărul de dimineaţă străluceşte pe cer.

Timpul în care soarele străluceşte este al nostru. Vreau să spun prin asta că soarele este însoţitorul omului. Însă luceafărul de dimineaţă nu-l recheamă pe om la lucrul său. El apare la o oră care este cu totul proprie lui, atunci când nu este nici zi nici noapte. Cel ce se scoală foarte devreme dimineaţa, care se trezeşte înaintea soarelui, sau străjerul care a vegheat noaptea, îl văd, însă nimeni altcineva.

Soarele, în limbajul sau gândul Scripturii, are aplicaţie la împărăţie. Aşa cum citim: “Cel care stăpâneşte peste oameni cu dreptate, cel care stăpâneşte în frică de Dumnezeu este ca lumina dimineţii, ca răsăritul soarelui” (2Samuel 23:3, 4). Vedeţi de asemenea Matei 13:43, 17:2-5.

Întreb, deci: Nu trebuie oare ca noi să aşteptăm o lumină înaintea luminii împărăţiei? Nu sunt aceste semne din ceruri aşezate acolo pentru timpuri şi perioade, şi nu ne vorbesc ele, fiecare din sfera lor? Nu este ascunsă o taină în luceafărul de dimineaţă, în ceasul strălucirii lui solitare, ca şi în soare atunci când acesta răsare în puterea lui deasupra pământului? Nu reprezintă luceafărul de dimineaţă semnul din ceruri al Aceluia a cărui apariţie nu este pentru lume, ci pentru un popor care aşteaptă devreme un Domn nepământesc? Nădejdea lui Israel, poporul pământesc, salută “răsăritul Soarelui” (Luca 1:78); Biserica însă iese în întâmpinarea “luceafărului de dimineaţă”. “Eu sunt Rădăcina şi Sămânţa lui David, Luceafărul strălucitor de dimineaţă. Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino!” (Apocalipsa 22:16,17). Totul este al nostru; şi din acest tot glorios fac parte “luceafărul de dimineaţă” pentru transformarea noastră ca să fim asemenea lui Isus, şi “Soarele care răsare”, pentru ziua noastră de putere împreună cu Isus.

Cum sunt formate aceste legături tainice, şi cum periplurile minunate sunt astfel trasate şi urmate, de la început până la sfârşit, din veşnicie în veşnicie! Niciodată nu le pierdem firul, nici interesul pentru ele, chiar în momentele cele mai sacre şi mai intime.

Am urmărit acum, de-a lungul meditaţiilor noastre asupra acestui drum glorios al Fiului lui Dumnezeu, o lumină în ceruri mai timpurie decât cea a răsăritului soarelui, o lumină pe care Isus, Fiul lui Dumnezeu, printre celelalte glorii ale Sale, Şi-o însuşeşte şi despre care mărturiseşte că o va împărtăşi cu sfinţii Săi: “Îi voi da luceafărul de dimineaţă”.

Şi după ce luceafărul de dimineaţă a strălucit pentru scurta sa perioadă, soarele va răsări la vremea rânduită lui: “Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor” (Matei 13:43). Şi va fi “o dimineaţă fără nori; aşa cum iarba fragedă răsare din pământ când soarele străluceşte după ploaie”. “Să se bucure cerurile şi să se înveselească pământul; să urle marea cu tot ce cuprinde ea! Să tresalte câmpia cu tot

ce e pe ea, toţi copacii pădurii să cânte de bucurie înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul” (Ps.96).

Cineva a spus: “Credinţa îşi are o lume a ei”. Cu siguranţă că şi noi putem spune, după ce am urmărit aceste ascensiuni şi coborâri ale Fiului lui Dumnezeu, unindu-le pe toate împreună, cele preaînalte şi cele de jos, şi introducându-le pe toate în strălucirea unei asemenea împărăţii, că chiar aşa stau lucrurile: credinţa îşi are cu adevărat o lume a ei proprie. Ah, de-am avea acea putere în suflet ca să umblăm în acea lume! Iar această putere stă în stăruinţa şi în fervoarea credinţei, care de fapt nu sunt altceva decât simplitatea şi realitatea credinţei.

David şi Abigail au umblat într-o lume care era a credinţei, atunci când s-au întâlnit în pustia Paran. Aparent, sau în ochii oamenilor, David era în acel timp doar o căpetenie al celor nelegiuiţi şi rătăcea prin peşterile şi gropile pământului; s-ar fi putut spune că era dependent de un vecin bogat pentru o bucată de pâine. Însă credinţa descoperea un alt David; iar în ochii Abigailei, totul stătea altfel. În acea clipă binecuvântată, deşi anonimă, când cei doi sfinţi ai lui Dumnezeu s-au întâlnit în pustie, s-a pătruns, în duh, în sfera împărăţiei. Deşertul Paran constituia împărăţia în părtăşia celor sfinţi. Fugarul persecutat, vânat şi în nevoie era, în proprii lui ochi şi în cei ai Abigailei, domnul împărăţiei viitoare şi “unsul Dumnezeului lui Iacov”. Abigail a îngenuncheat înaintea lui ca înaintea împăratului ei, iar el, cu bunătatea unui împărat, a primit-o. Proviziile pe care le-a adus în mâna ei, pâinea şi vinul, stafidele şi turtele de smochine, nu reprezentau generozitatea ei faţă de un David în nevoie, ci tributul unui supus de bunăvoie faţă de regele David. Ea se socotea prea fericită şi prea onorată dacă ar fi putut să slujească servitorilor lui. În felul acesta, prin credinţă, a intrat ea într-o altă lume cu această ocazie binecuvântată; dându-ne mărturie că credinţa are într-adevăr “o lume a ei”. Şi că acea lume era cu mult mai importantă pentru inima Abigailei decât toate avantajele casei bogatului ei soţ. Pustia însemna pentru ea mai mult decât păşunile şi turmele muntelui Carmel. Căci acolo duhul ei a sorbit din acele lucruri plăcute pe care credinţa ei le descoperise în sferele pure, deşi îndepărtate, ale slavei.

Preaiubiţii mei, când vom avea şi noi aceeaşi putere de a intra în lumea care ne aparţine de drept? Nu avea şi Noe o astfel de lume atunci când a construit o corabie aparent pentru uscat şi nu pentru apă? Nu a avut Avraam o lume asemănătoare atunci când şi-a părăsit ţara, rudenia şi casa tatălui? Şi Pavel, când a putut spune: “Cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului Său de slavă”? Nu avem şi noi lumea noastră în acest moment, când prin credinţă sufletele noastre au intrare în “harul acesta în care stăm”? Acest har este locuinţa prezentă, plină de pace şi de fericire a conştiinţei stropite şi curăţite, precum şi strălucitorul locaş al nădejdii, de unde aceasta priveşte către “slava lui Dumnezeu” (Romani 5:1, 2). Toate acestea sunt într-o slabă măsură cunoscute, dacă îmi este îngăduit să vorbesc în numele altora; însă sunt ale noastre. Şi în mijlocul acestei slăbiciuni de care suntem conştienţi, credinţa noastră nu are altceva de făcut decât să-L slăvească pe Fiul lui Dumnezeu; căci progresul în lucrurile divine înseamnă să te bucuri tot mai adânc de El.

În încheierea acestei meditaţii, în care am privit (potrivit cu măsura noastră) la “veacul viitor”, aş spune că puţine motive sunt mai mişcătoare pentru inimă în vremea prezentă, decât lepădarea lui Hristos. Este naturală o astfel de concluzie; căci dacă El va fi slăvit în felul în care am văzut, în “veacul viitor”, cu siguranţă că este lepădat în “veacul acesta rău”. Acest lucru însă se uită uşor; şi asta este şi dorinţa dumnezeului veacului acestuia. Peste tot sunt văzute o adaptare şi un rafinament în continuă dezvoltare; îmbunătăţiri sociale, intelectuale, morale şi religioase; şi toate îşi dau mâna pentru a face nevăzut un Hristos nelumesc. Credinţa însă vede un Isus lepădat şi o lume judecată. Ea ştie că deşi casa este măturată, goală şi împodobită, aceasta nu şi-a schimbat stăpânul sau proprietarul, ci este doar făcută cu atât mai potrivită pentru scopurile acestuia.

Serioasă greşeală, preaiubiţilor, să gândeşti că poţi rafina şi cultiva “veacul acesta de acum” pentru Fiul lui Dumnezeu! Dacă David, într-o anume ocazie, n-a ţinut seama de gândul lui Dumnezeu în ce priveşte purtarea chivotului, la fel, într-o altă împrejurare, a fost ignorant cu privire la voia Acestuia în vederea zidirii unei case din lemn de cedru pentru acelaşi chivot. El a căutat să ofere Domnului un locaş stabil într-o ţară necurăţită şi necircumcisă. Prin urmare a greşit mult, necunoscând puritatea slavei Domnului; la fel stau lucrurile şi cu cei care leagă numele Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, de pământ aşa cum este acesta acum, sau de împărăţiile “veacului de acum”. Oricât de sinceră ar fi dorinţa inimii lor, ca în cazul lui David, o spunem din nou (şi cât de siguri suntem de această convingere) că ei greşesc nespus de mult, necunoscând puritatea slavei Domnului. Aceasta este o lecţie pe care trebuie să o învăţăm tot mai mult. Fiul lui Dumnezeu este încă un Străin pe pământ; şi El nu caută acest pământ, ci un popor afară din el, popor care să fie străin acum împreună cu El, declarându-şi pe faţă poziţia în mijlocul tuturor deşertăciunilor şi ambiţiilor care constituie istoria de fiecare ceas a acestei lumi.

“Voi sunteţi aceia care aţi rămas necontenit cu Mine în încercările Mele. De aceea vă pregătesc o împărăţie, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie” (Luca 22:28, 29).

Capitolul VI

“Atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui care I-a supus toate” (1Cor. 15:28)

El cedează împărăţia

Este un lucru fericit şi deopotrivă întăritor pentru suflet să înţeleagă printr-o credinţă vie şi să-şi amintească mereu că Isus care a fost aici pe pământ este acelaşi cu Cel care este acum în ceruri şi cu Cel pe care-L vom cunoaşte de-a lungul întregii veşnicii. Când păstrăm acest lucru în minte, fiecare pasaj din viaţa Lui aici jos capătă o nouă prospeţime în ochii noştri şi simţim şi recunoaştem totodată că evangheliile sunt pagini cu mult mai minunate decât am fi crezut vreodată.

În zilele călătoriei Lui printre noi, totul a fost autentic pentru El; totul a fost viu şi personal. El nu s-a mulţumit doar cu lucrurile de suprafaţă. Atunci când a vindecat vreo rană sau a îndepărtat vreo suferinţă, a simţit-o şi El într-un anume fel. “El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre”. Duhul Lui a sorbit din izvoare, ca şi din albia râurilor; căci nu doar că bucuriile, suferinţele, temerile şi dezamăgirile I-au fost reale, însă El a pătruns fiecare împrejurare în toate aspectele ei. El a cunoscut limbajul nerostit al acelui suflet în nevoie care s-a atins de El în mulţime, şi a simţit tot ceea ce a însemnat acea atingere. A fost foarte satisfăcut la vederea credinţei acelui om dintre neamuri care a străpuns norul gros al umilinţei Lui şi a zărit slava divină care strălucea în persoana Lui dincolo de el. Şi de asemenea s-a bucurat de credinţa îndrăzneaţă a acelei femei păcătoase din cetate, credinţă care a străpuns norul întunecat al propriei ei ruşini şi păcat, ajungând la harul divin ce putea vindeca totul (Luca 7). A înţeles pe deplin gestul grăbit al lui Zacheu de a se urca în copac, precum şi meditaţiile lui Natanael sub smochin. A auzit cearta ucenicilor pe când se suiau la Ierusalim; a auzit-o în tumultul poftelor lor dinăuntru, înainte ca ea să izbucnească în afară în lupte şi încleştări. Şi a cunoscut dragostea, şi totodată încrederea în sine, ale lui Petru, care l-au făcut pe acesta să părăsească

corabia şi să meargă pe ape. Cu siguranţă deci că este partea noastră să tânjim după El, urmărindu-I acţiunile şi calea pe care a parcurs-o pe acest pământ. Orice faptă şi cuvânt vor fi simţite cu trăiri noi; şi aşa stând lucrurile, ce înaintare binecuvântată am avea! N-ar fi oare cu totul ziditor dacă ne-am familiariza mai real cu astfel de lucruri; cu un Isus viu, personal? În vremurile pe care le trăim, preaiubiţilor, poate exista tendinţa de a uita persoana Lui sau pe El Însuşi în conjunctura în care se mărturiseşte atât de mult despre lucrarea Lui. Sfera doctrinei poate fi survolată ca şi cu o riglă sau o nivelă, în loc de a fi privită cu o inimă plină de închinare şi de admiraţie, ca reprezentând locul gloriilor Fiului lui Dumnezeu. Şi totuşi acest din urmă lucru îl preţuieşte El în noi. El ne-a făcut în mod personal obiectele afecţiunii Lui; şi caută în acelaşi timp ca şi noi să facem din El obiectul afecţiunilor noastre.

Şi mă întreb: Nu este aceasta adevărata piatră din capul unghiului? Nu reprezintă oare această dorinţă personală a lui Hristos după noi punctul important din căile harului Său? Alegerea, predestinarea, iertarea, înfierea, slava şi împărăţia – nu sunt ele încununate de această dorinţă a lui Hristos după noi, de faptul că El a făcut din noi obiectul afecţiunilor Sale? Cu siguranţă că ea încununează totul; în mod sigur ea este piatra cea mai importantă în acest edificiu, care stă deasupra şi mai presus de toate celelalte; mai deplină şi mai bogată decât oricare. Înfierea şi slava, intrarea în familie şi participarea la împărăţie, ar fi incomplete dacă n-ar exista şi această taină – faptul că Fiul lui Dumnezeu a găsit în noi un obiect al dorinţei Sale. Ea presupune toate celelalte lucrări şi planuri în istoria harului şi se plasează astfel deasupra tuturor acestora.

Duhul Îşi găseşte plăcerea să vorbească despre lucrarea lui Hristos şi să o prezinte inimii şi conştiinţei în valoarea şi plinătatea ei. N-am fi nimic dacă lucrarea n-ar fi fost ceea ce este, plănuită şi hotărâtă de Dumnezeu. Însă se poate întâmpla ca lucrarea Domnului Isus Hristos să fie subiectul important acolo unde El Însuşi nu este decât un obiect palid; iar sufletul suferă astfel o mare pierdere.

Însă aceste meditaţii asupra Fiului lui Dumnezeu, de sfârşitul cărora ne apropiem, îmi sugerează chiar în aceste momente un alt gând.

Când privim la părţile mai depărtate şi mai adânci ale căilor lui Dumnezeu, simţim câteodată că ele ar fi prea mult pentru noi; şi căutăm să scăpăm de greutatea lor prin a ne întoarce la adevăruri mai de început şi mai simple. Nu ar trebui să se întâmple aşa ceva. Dacă ne-am adâncit în aceste taine, trebuie să ştim că nu este nevoie să ne retragem de la ele pentru a deveni uşuraţi; asta fiindcă ele reprezintă în realitate doar diferite şi mai adânci expresii ale aceluiaşi har şi ale aceleiaşi iubiri pe care le-am aflat de la bun început. Ele nu sunt decât o revărsare mai abundentă, o albie mai largă, a aceluiaşi râu, prin chiar faptul că se află la mai mare distanţă de izvor.

Până când această siguranţă nu este bine întemeiată în suflet, nu suntem bine pregătiţi să ne gândim la ele. Dacă avem teama că, atunci când privim gloriile, părăsim locul afecţiunilor, prejudiciem deopotrivă adevărul şi sufletele noastre. Lucrurile nu stau deloc aşa. Cu cât gloriile se desfăşoară mai mult, cu atât bogăţiile harului sunt mai descoperite. Izvorul unui râu, acel loc unde putem vedea întregul nostru obiect dintr-o dată, fără efort sau uimire, îşi are, aşa cum ştim, farmecul lui propriu; însă atunci când el devine, sub ochii noştri, un torent puternic, cu feluritele lui vârtejuri şi curenţi, ajungem să vedem de ce a început de fapt să curgă. Este aceeaşi apă; iar noi ne putem plimba privirea în sus şi în jos, de la izvorul ei, de-a lungul canalelor, cu o feluritâ, însă constantă, plăcere. Nu avem nevoie să căutăm uşurare întorcându-ne la izvorul ei, pe măsură ce-i explorăm cursul de-a lungul veacurilor şi dispensaţiilor. Când, în duh (aşa cum se întâmplă acum în timpul acestor meditaţii), atingem “cerurile noi” şi “pământul nou”, suntem în compania aceleiaşi Persoane glorioase şi în părtăşie cu acelaşi har neţărmurit, pe care le cunoaştem şi pe care le-am aflat de la început. Unul şi acelaşi făcut real pentru suflet şi adus aproape de el, este ceea ce doresc, prin harul lui Dumnezeu, să fie rodul acestor meditaţii: “Isus Hristos, acelaşi ieri, azi şi în veci”. El este aşa deopotrivă în slava Sa şi pentru noi.

În zilele de odinioară au avut loc manifestări ale Lui, ale Fiului lui Dumnezeu, câteodată într-o slavă acoperită, alteori descoperită. Lui Avraam la intrarea în cortul său, lui Iacov la Peniel, lui Iosua lângă zidurile Ierihonului, către Ghedeon şi lui Manoah, manifestările au fost acoperite, iar credinţa, cu mai multă sau mai puţină vigoare, prin Duhul, a dat la o parte vălul şi a pătruns până la slava aflată dedesubt. Lui Isaia, lui Ezechiel, lui Daniel, Fiul lui Dumnezeu le-a apărut într-o slavă neacoperită; şi a trebuit, printr-un anume proces al harului Său, să facă în aşa fel ca strălucirea slavei să poată fi îndurată de ei. (Isaia 6, Ezechiel 1, Daniel 10).

Persoana, oricum, a fost una şi aceeaşi, fie acoperită sau nu. La fel, în zilele când El Şi-a asumat cu adevărat (nu ca în acele vremuri de odinioară) carnea şi sângele, slava a fost acoperită, iar credinţa a trebuit să o descopere, ca în timpul lui Avraam sau al lui Iosua; şi după ce S-a înălţat, i-a apărut lui Ioan într-o aşa strălucire a slavei neacoperite, încât a trebuit ca El să întreprindă ceva în har, precum în cazul lui Isaia sau Daniel, pentru ca prezenţa Sa să poată fi îndurată. (Apocalipsa 1).

Timpurile şi vremurile nu fac nici o diferenţă în privinţa aceasta. Bineînţeles, până când n-a sosit plinătatea timpului, Fiul n-a fost “născut din femeie”. Atunci “Cel ce sfinţeşte”, aşa cum citim, a luat parte la aceeaşi carne şi sânge ca şi copiii (Evrei 2:11,14). Căci într-adevăr atunci S-a făcut părtaş sângelui şi cărnii, şi nu mai devreme; atunci a devenit Ajutorul seminţei lui Avraam. “A trebuit să Se asemene fraţilor Săi în toate” (vers.17). Toate acestea au trebuit să aştepte vremea lor, “plinătatea timpului”, zilele fecioarei din Nazaret. Însă acele manifestări ale Fiului lui Dumnezeu în vremurile timpurii au reprezentat arvune ale acestei mari taine, ale faptului că la timpul potrivit Dumnezeu avea să trimită pe Fiul Său, “născut din femeie”. Ele au fost, dacă mă pot exprima aşa, umbrele esenţei ce avea să vină. Şi tot ceea ce am urmărit până acum conţine acest lucru – care este de mare folos pentru sufletele noastre – anume că acele umbre au fost minunat de exacte. Ele au preînchipuit, în forme ale slavei şi ale harului totodată, căile Aceluia care mai târziu a călătorit şi a pribegit aici pe pământ într-o dragoste smerită, plină de slujire şi de simpatie, şi este acum aşezat ca slăvit în ceruri, Fiul Omului, Sămânţa fecioarei, pentru totdeauna.

Este o mare plăcere pentru suflet să urmărească aceste umbre şi preînchipuiri exacte. Dacă avem o slavă acoperită la ogorul din Ofra, la fel avem şi la fântâna Sihar. Dacă avem strălucirea gloriei neacoperite pe malul Hidechelului, la fel avem şi pe insula Patmos. Fiul lui Dumnezeu S-a înfăţişat ca un călător înaintea lui Avraam în zăduful zilei, şi la fel a făcut faţă de cei doi ucenici pe drumul Emausului pe când ziua era pe sfârşite. A mâncat din viţelul lui Avraam, “fraged şi bun”, aşa cum a mâncat din peştele fript şi din fagurele de miere, în mijlocul ucenicilor la Ierusalim. În zilele de după înviere, El a îmbrăcate diferite forme, pentru a Se adapta, în harul Său divin, nevoilor sau cerinţelor momentului; tot aşa cum a făcut în zilele din vechime, fie ca străin sau oaspete, fie simplu ca “un om al lui Dumnezeu” arătat lui Manoah şi soţiei sale la câmp, sau ca soldat înarmat lui Iosua la Ierihon.

Şi acesta este lucrul, cred că pot spune din nou, pe care-l preţuiesc în mod deosebit în aceste meditaţii asupra Lui – a-L vedea pe Isus ca fiind acelaşi peste tot; şi, de asemenea, aproape şi real pentru noi. Avem nevoie (dacă mi se permite să vorbesc în numele altora) de ochiul curat care este deprins, şi îşi găseşte plăcerea, în a privi un aşa cer cum trebuie să fie cerul lui Isus. Va fi oare puţin lucru, ne putem cu toţii întreba inimile, va fi oare puţin lucru să petrecem veşnicia cu Acela care Şi-a ridicat ochii, a privit la Zacheu în sicomor, apoi, spre imensa bucurie a sufletului acestuia, a făcut să i se audă numele de pe buzele-I binecuvântate? Cu Acela care, fără nici un cuvânt tăios, a umplut inima

osândită şi adusă la viaţă a unei sărmane femei din Samaria cu bucurie şi cu un duh de libertate care era mai mult decât îmbelşugat? Cu siguranţă că nu ne lipseşte altceva decât gândirea simplă şi încrezătoare, ca a unui copil. Căci noi nu suntem strâmtoraţi în El, şi nimic nu valorează pentru El mai mult ca această gândire încrezătoare. Ea Îl slăveşte mai mult chiar decât toată slujirea ce-I va fi adusă în întreaga veşnicie.

Firea omenească, lucru foarte adevărat, nu se poate ridica la o asemenea înălţime. Totul trebuie să vină de la lucrarea interioară şi de la mărturia Duhului Sfânt. Natura omenească se dovedeşte complet depăşită. Întotdeauna ea se trădează a fi aceea care, aşa cum spune apostolul, este "lipsită de slava lui Dumnezeu". Când Isaia, în împrejurarea la care deja am făcut referire, a fost chemat în prezenţa acelei slave, n-a putut-o îndura. Şi-a adus aminte de necurăţia lui şi a strigat cu glas tare că era pierdut. Tot ceea ce vedea era slava; şi tot ceea ce simţea şi cunoştea în el însuşi era totala lui inaptitudine de a sta în prezenţa ei. Aceasta era firea. Aceasta era acţiunea conştiinţei care, ca în cazul lui Adam în grădină, caută să scape de prezenţa lui Dumnezeu. Firea în profet n-a descoperit altarul care, în egală măsură cu slava, stătea înaintea lui. El nu a perceput acel lucru care era cu totul în măsură să-i ofere o uşurare şi o siguranţă perfecte, să-l pună în legătură (deşi rămânea încă păcătos în el însuşi) cu prezenţa slavei în toată strălucirea ei. Firea nu putea face această descoperire. Însă trimisul Domnului Oştirilor nu numai că face descoperit altarul, dar îl şi aplică; iar profetul este liniştit în posesia unei curăţii sau sfinţenii care corespunde Locului Preasfânt însuşi şi strălucirii tronului Domnului Oştirilor.

Duhul lucrează deasupra firii, ba chiar în contradicţie cu ea. Firea din Isaia – din noi toţi – stă deoparte, copleşită, incapabilă să-şi ridice ochii; Duhul ne îndreaptă privirea în sus, cu slobozenie. Când Simeon este condus de Duhul Sfânt în prezenţa slavei, el merge de îndată cu toată încrederea şi bucuria. Îl primeşte pe Copilaşul Isus în braţele sale. Nu face nici o rugăminte mamei pentru a-i îngădui asta; nu se simte dator cuiva pentru privilegiul de a ţine în braţe "Mântuirea lui Dumnezeu", pe care ochii lui atunci o vedeau. El prin Duhul descoperise altarul; iar slava, prin urmare, n-a întârziat să i se descopere (Isaia 6; Luca 2).

Tot atât de adevărate, la fel de adevărate ca întotdeauna şi ca în zilele lui Isaia şi ale lui Simeon, sunt aceste lucruri şi acum. Duhul conduce pe un drum pe care firea nu calcă niciodată. Firea stă deoparte şi îi este teamă; ba chiar va mustra credinţa plină de libertate. Am face bine să ne amintim de aceste căi diferite ale firii şi ale credinţei pentru mângâierea şi întărirea noastră, în vreme ce încă privim la Fiul lui Dumnezeu şi medităm la tainele şi planurile lui Dumnezeu în legătură cu El.

Meditaţiile noastre L-au însoţit pe Domnul din eternitatea sânului Tatălui până la zilele viitoare ale împărăţiei milenare. Am privit la înălţările şi coborârile Lui în dispensaţiile intermediare şi am punctat legăturile dintre părţile succesive ale acestei mari taine, sau momentele de tranziţie din stadiile acestor călătorii minunate. Scriptura, singura hartă şi busolă a noastră, ne oferă doar puţină libertate de a-L urmări mai departe de acest punct. Psalmii şi profeţii deschid uşa către împărăţia viitoare, şi o deschid larg, însă nu ne duc mai departe de atât. Tot ceea ce ei pot face, în cel mai bun caz, este să ne arate că mai există regiuni depărtate, dar nu mai mult decât atât. Nu ne oferă nimic cu care să cercetăm aceste regiuni. Această împărăţie viitoare este constant descrisă în psalmi şi în profeţi ca fiind veşnică. Şi pe drept este aşa; pe drept însă în sensul următor: fiindcă ea nu va face loc vreunei alte împărăţii. Aşa cum Daniel vorbeşte despre ea: "Împărăţia nu va trece sub stăpânirea unui alt popor" (Daniel 2:44). Ea va fi la fel de netransferabilă ca preoţia aceluiaşi Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Va dura la fel de mult cât puterea "rânduită de Dumnezeu"; căci ea nu va înceta atâta vreme cât Cel căruia Îi aparţine "toată puterea" Se va folosi de această putere. Totuşi, la vremea rânduită, ea îşi va preda funcţia şi slujba, iar apoi va înceta.

Despre această taină, această încetare sau predare a împărăţiei, avem o aluzie verbală sau literală în psalmul 8. Acest psalm celebrează domnia Fiului Omului, în zilele puterii Sale, peste lucrările mâinilor lui Dumnezeu. Însă el conţine o aluzie (aşa cum vedem dintr-un comentariu inspirat asupra ei în 1Corinteni 15:27,28) că acea zi a puterii va ceda în favoarea unei alte ordini de lucruri.

Avem de asemenea aluzii morale la aceeaşi taină. De exemplu, veacul sau dispensaţia la care privim acum, este arătat a fi o împărăţie, timpul sceptrului; şi, ca atare, ea trebuie să aibă un sfârşit. Poate sceptrul să fie un simbol al eternităţii divine, eternitatea prezenţei lui Dumnezeu? Un sceptru îşi poate exercita prerogativul puterii pentru timpul său; însă Scriptura ne conduce să afirmăm că el nu poate fi un simbol al veşniciei noastre în prezenţa binecuvântată a lui Dumnezeu. Chiar despre Adam nu se poate spune că ar fi avut un sceptru. El a avut stăpânire; dar oare a fost ea exact ca aceea a unui împărat? A lui a fost mai degrabă domnie şi stăpânire, nu în mod exact o împărăţie. Ea n-a reprezentat cârmuirea regală, deşi a existat o supunere completă faţă de el, precum şi cea mai perfectă ordine. Iar toate acestea sugerează faptul că atunci când vine timpul unei împărăţii, sau al cârmuirii unui sceptru, ori al exercitării puterii regale, o astfel de stare de lucruri nu va fi finală sau eternă. Ea nu poate, după părerea mea, da odihnă gândurilor care sunt în mod spiritual sau scriptural exersate în direcţia lui Dumnezeu şi a căilor Lui. Un sceptru al dreptăţii nu reprezintă un gând atât de înalt sau de etern ca o locuinţă a dreptăţii; şi acesta este gândul confirmat de Scriptură (2Petru 3:13).

Şi, mai mult, ca o altă aluzie de ordin moral la acest acelaşi adevăr, împărăţia viitoare va fi doar o stare imperfectă de lucruri. Nu avem nevoie să stabilim cât de necesară este ea, sau care este nevoia exercitării împărăţiei; totuşi, puterea va fi prezentă pentru a o impune. Profeţii, aşa cum am spus, au survolat cu largheţe această împărăţie, în puterea, întinderea, durata, slava, pacea şi binecuvântarea ei; însă peste tot este contemplată prezenţa răului şi a durerii, deşi în prezenţa autorităţii de a le controla şi a resurselor de vindecare.

Prin urmare întreb: Nu reprezintă încă o aluzie de ordin moral faptul că o astfel de stare de lucruri va ceda în favoarea alteia mai bune? Cu siguranţă că da. Avem însă chiar mai mult decât asta: împărăţia este un lucru încredinţat, o administraţie; şi fiind aşa, putem spune, urmând un raţionament scriptural, că ea trebuie să dea socoteală de sine însăşi şi apoi să fie predată. Aici însă se prezintă înaintea sufletului alte meditaţii asupra lui Isus Însuşi, Fiul lui Dumnezeu,. În acest caracter al ei, la care tocmai m-am referit, împărăţia Sa este ca şi timpul trecut al umilinţei Lui pe pământ şi cel prezent al preoţiei Sale în ceruri. Totul, într-un sens foarte general, a fost, este sau va fi o administraţie. El a venit aici pe acest pământ al nostru ca să facă voia lui Dumnezeu, şi atunci când a împlinit-o a făcut-o în sensul sacrificiului; locul Lui prezent în ceruri constituie o administrare. Ca Mare Preot acolo, El este credincios, "credincios Celui care L-a rânduit, cum a fost şi Moise în toată casa lui Dumnezeu" (Evrei 3:2; Numeri 12:7). Şi conform acestor modele vor fi împărăţia şi puterea Lui viitoare. Ea va fi, ca şi restul, o administrare, deşi o administrare a ceva nou, a ceva care nu I-a fost încredinţat sau pus în mâini mai înainte; ceva, de asemenea, foarte slăvit şi cu totul excelent; totuşi, va fi o administrare. Şi, fiind aşa, va trebui, la timpul potrivit, să se dea socoteală de ea şi să fie predată. O astfel de taină este plină de binecuvântare, numai noi să avem credinţă şi inimi cu care să ne bucurăm de ea. Căci, potrivit unei astfel de maniere glorioase, supunerea şi ascultarea faţă de Dumnezeu – pe care omul, făptura făcută din ţărână, le-a lepădat şi le-a refuzat – primesc o valoare (din slava negrăită a persoanei Celui care le-a manifestat) pe care slujirea continuă şi deplină a tuturor creaturilor la un loc, de la cele mai înălţate până la cele mai de jos, nu ar fi putut să le-o acorde.

Iar acesta este un adevăr preţios, pe care sufletul îl pierde exact în măsura în care vrăjmaşul îl jefuieşte de simţământul şi înţelegerea persoanei Fiului.

Fiul Însuşi Îşi găseşte plăcerea în a avea un astfel de rol – de Administrator sau Slujitor al voii lui Dumnezeu, fie în har sau în slavă, în umilinţă sau în putere. Şi atunci când, în duh de închinare, privim sau ne amintim cine este Cel care străbate toate aceste schimbări şi stări, putem să spunem, şi sigur vom spune, că schimbările şi stările, fie cele mai înalte sau cele mai joase, nu sunt de fapt nimic. Ce ar putea, vorbind într-un anumit sens, să-L înalţe pe unul ca El? Poate împărăţia şi slava care ţine de ea să-L înalţe? Credinţa poate într-adevăr cu uşurinţă să-L vadă ca fiind un Administrator al puterii, stăpânirii şi onorurilor regale, atunci când El Se aşează pe scaunul de domnie, întocmai cum a fost un Administrator atunci când a traversat în slăbiciune şi umilinţă drumul vieţii. Dar astfel de distanţe, într-un anume sens, nu reprezintă nimic pentru Acela care este "Fiul". Într-un alt sens însă, aşa cum ştim, distanţa este imensă; căci El a intrat în durere la vremea ei şi va intra în bucurie tot la vremea ei. Totul a fost, este şi va fi real pentru El, aşa cum am spus mai devreme; prin urmare, în acest al doilea sens, distanţa este imensă. "Omul durerii" va lua "cupa mântuirii". Va fi nimic oare acest lucru? Înaintea Celui care a fost dispreţuit şi lepădat, insultat şi batjocorit, orice genunchi se va pleca şi fiecare limbă va mărturisi. Însă Persoana este aceeaşi peste tot, Dumnezeu şi om într-un singur Hristos; iar credinţa, în consecinţă, primeşte acest lucru, anume că după ce a fost Administratorul voii şi harului Tatălui în zilele umilinţei, El va fi de asemenea Administrator al împărăţiei Acestuia în zilele înălţării şi puterii.

Şi aşa va fi, după cum Scriptura ne confirmă peste tot. "Când va veni vremea hotărâtă, zice Domnul, voi judeca fără părtinire" (Psalm 75:2); El recunoscând astfel că este sub o însărcinare, sau în administraţie, la vremea împărăţiei. La fel, cu acelaşi rezultat, El recunoaşte că timpul primirii de către El a împărăţiei, precum şi împărţirea răsplăţilor şi a onorurilor ei, nu stau în mâinile Lui, ci în ale Tatălui (Marcu 13:32; Matei 20:23). Orice limbă în ziua aceea, lucru cu totul sigur, va mărturisi că Isus Hristos este Domn; însă aceasta va fi "spre slava lui Dumnezeu Tatăl". Domnul Însuşi o numeşte constant ca fiind împărăţia Tatălui. Şi, mai mult, El va fi uns pentru slujba care ţine de ea, la fel cum a fost uns pentru slujirea din zilele vieţii Sale pământeşti (Isaia 11:1-3; 61:1,2). Mai mult, dacă mai este nevoie s-o spun, El va fi Unul care depinde de Dumnezeu în vremea zilei Lui de putere, aşa cum a fost deja, odinioară, în ziua Lui de durere şi de slăbiciune. Prin urmare citim: "Se vor ruga neîncetat pentru El"; aşa cum Solomon, împăratul simbol, printr-un act public de mijlocire, a pus în grija Dumnezeului lui Israel împărăţia pe care o primise (Psalmul 72; 2Cronici 6).

Toate acestea constituie o aluzie de ordin moral la faptul că trebuie să existe o predare a împărăţiei; căci toate ne arată că împărăţia este un lucru încredinţat, o administraţie; şi, aşa cum am spus, această aluzie cu caracter moral este pe deplin afirmată de către raţionamentul divin din 1Corinteni 15 şi din psalmul 8. Totul arată supunerea; zilele împărăteşti ale puterii, cele ale golirii de sine şi ale durerii şi cele cereşti ale slujbei preoţeşti, toate reprezintă deopotrivă supunerea şi slujirea. Aşa cum Hristos nu Şi-a luat singur cinstea de a fi Mare Preot, ci a primit-o de la Cel care I-a spus: "Tu eşti Fiul Meu; astăzi Te-am născut"; tot aşa, putem spune, nu Şi-a luat nici cinstea de a fi Împărat, ci ea I-a venit de la Cel care I-a spus: "Şezi la dreapta Mea, până când voi face pe vrăjmaşii Tăi aşternut al picioarelor Tale". "M-am uitat în timpul viziunilor nopţii şi iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiu al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de Zile şi a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă şi împărăţie" (Psalm 2:7; 110:1; Daniel 7:13,14).

Aceasta este instituirea împărăţiei viitoare a lui Hristos. Şi astfel ea este un lucru încredinţat, primit din mâna Altuia, care la timpul lui trebuie înapoiat. Fiul, cu siguranţă, va fi credincios, acolo unde toţi ceilalţi au eşuat. Despre ei este scris: "Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor", însă despre Fiul se spune: "Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veşnic; sceptrul împărăţiei Tale este un sceptru de dreptate. Tu ai iubit dreptatea şi ai urât răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe însoţitorii Tăi" (Psalmul 82; 45; Evrei 1).

Toate acestea continuă însă să ne spună că El deţine împărăţia ca pe o administraţie. Fie că este vorba de sabie sau de sceptru, fie că acţionează ca un David sau ca un Solomon, El va fi credincios în aceeaşi măsură. Când va porni la judecată, sau să poarte luptele Domnului, aşa vor sta lucrurile; după cum este scris: "Domnul este la dreapta Ta şi zdrobeşte pe împăraţi în ziua mâniei Sale" (Psalm 110:5). Şi din nou: "Veniţi şi priviţi lucrările Domnului, pustiirile pe care le-a făcut El pe pământ!" (Psalm 46:8). Când El va şedea pe tron, sau va cârmui împărăţia în pace, aşa vor sta lucrurile. "Voi umbla în curăţia inimii Mele", spune Hristos Împăratul, "înăuntrul casei Mele" (Psalm 101:2). Şi se spune despre El Domnului: "El va judeca pe poporul Tău cu dreptate şi pe săracii Tăi cu nepărtinire" (Psalm 72:2). Spun însă, din nou, toate acestea sugerează o putere încredinţată, deşi încredinţată într-o mână cu totul deosebită. Împărăţia Sa va desăvârşi lucrurile care o privesc, aşa cum a făcut moartea Lui o dată şi pentru totdeauna, şi aşa cum preoţia Sa cerească face acum zi după zi. Apoi sceptrul Său va fi pus deoparte, iar împărăţia va înceta. După cum este scris: "El va da împărăţia în mâinile lui Dumnezeu şi Tatăl". Şi din nou: "Atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui care I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi".

"Pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi". Da, Dumnezeu, prin Fiul, a făcut lumile şi veacurile. Iar când lumile şi veacurile îşi vor fi sfârşit cursul, când dispensaţiile vor fi manifestat planurile şi lucrările atribuite lor, Fiul, ca Unul în care au fost aşezate şi prin care au fost rânduite toate acestea, se va supune Celui care I-a pus totul sub picioare, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi.

Este vorba de supunerea ce ţine de slujbă, supunerea Celui care a avut toate lucrurile puse sub picioare, faţă de Cel care I-a pus aceste lucruri sub stăpânire. Iată caracterul acestei supuneri. În ce priveşte Persoana, spre deosebire de slujbă, ea este eternă. Fiul este din slava Dumnezeirii, aşa cum sunt Tatăl şi Duhul Sfânt.

La taina tainelor, la această Persoană, privim noi aici. Atunci când avem gânduri corecte despre El, chiar strălucirea împărăţiei viitoare va fi văzută doar ca un văl. Poate oare splendoarea scaunului de domnie să-L înfăţişeze pe deplin? Nu vor fi onorurile lui Solomon, ale împărăţiilor pământului, un văl peste slava Fiului, la fel de real precum batjocura din sala de judecată a lui Pilat, sau ca spinii Calvarului? Reprezintă Betleemitul măsura vredniciei Sale personale mai mult decât Nazarineanul? Prin urmare, pentru credinţă este uşor să-L vadă tot pe Slujitor, în zilele de înălţare ca şi în cele ale durerii. El a slujit ca Slujitor, slujeşte ca Preot şi va sluji ca Împărat.

Această taină la care privim acum reprezintă legătura legăturilor; şi prin credinţa în ea, toate distanţele şi intervalele dispar. Cerul şi pământul, Dumnezeu şi omul, Sfinţitorul şi cei sfinţiţi, locurile cele mai de sus şi cele mai de jos, sunt prezentate unele către altele pe căi de slavă negrăită pentru Dumnezeu şi de binecuvântare pentru noi.

Ce legături, într-adevăr, ce taine, ce armonii, ce planuri despre sfârşiturile creaţiei, în veacurile ascunse ale înţelepciunii divine şi eterne, înainte de creaţie! "Drumul pe care Scriptura l-a trasat, deşi vast, este totuşi un cerc; şi, potrivit acestei forme geometrice cu totul perfecte, se întoarce la punctul de unde a plecat. Cerul care dispăruse de la al treilea capitol al Genezei, reapare în ultimele capitole ale Apocalipsei.

Pomul vieţii stă din nou lângă râul cu apă vie şi din nou nu mai există blestem”.

“Chiar diferenţele de formă sub care împărăţia cerească reapare sunt cu totul caracteristice, arătând nu numai că totul este recâştigat, însă câştigat într-o formă cu mult mai glorioasă decât cea în care a fost pierdut, fiindcă a fost câştigat prin Fiul. Nu mai este un Paradis, ci Noul Ierusalim; nu o grădină, ci cetatea lui Dumnezeu; nu mai este acea grădină, liberă, spontană şi nelucrată, ca binecuvântare pentru omul în starea lui de inocenţă, ci este cetatea mai somptuoasă, mai măreaţă, mai slăvită, însă în acelaşi timp rezultatul trudei şi al suferinţelor, clădită pentru a fi o locuinţă mai splendidă şi mai durabilă, dar alcătuită din pietre care (după modelul ‘pietrei alese din capul unghiului’) au fost, toate la timpul lor, cu grijă şi efort lucrate, fiecare pentru locul ei”.

Ne putem alătura acestor gânduri, însă ajungând la momentul când împărăţia este predată, suntem la graniţele “cerului nou” şi “pământului nou”. Cerurile şi pământul care sunt acum vor fi fost scena puterilor exercitate de Fiul şi martore ale perfecţiunilor Lui în har şi în slavă, în umilinţă şi în putere, în slujba Slujitorului, a Preotului şi a Împăratului, în viaţa de credinţă şi în domnia peste toate lucrurile. Şi când Fiul a fost astfel înfăţişat, în slăbiciune şi în tărie, pe pământ şi în cer, de la iesle la scaunul de domnie, ca Nazarinean şi ca Betleemit, Mielul lui Dumnezeu şi Domnul uns al tuturor, potrivit cu hotărârea de dinainte a planurilor veşnice, aceste ceruri şi acest pământ care sunt acum îşi vor fi îndeplinit toată menirea; când vor ajunge să-L prezinte astfel pe Fiul, vor fi durat îndeajuns. Ele se vor da la o parte; iar sufletul care le-a privit împlinind o astfel de menire va fi gata să asculte cuvintele profetului lui Dumnezeu: “Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou, pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi trecuseră” (Apocalipsa 21).

Dar, aşa cum am spus mai înainte, Scriptura (singura noastră hartă şi busolă) nu ne oferă prea mult pentru a-L urmări pe Domnul mai departe de împărăţie. Există însă caracteristici ale “cerului nou” şi “pământului nou”, care ne sunt oferite ocazional de Duhul Sfânt.

Isaia vorbeşte de primul cer şi pământ ca nemaifiind amintite atunci când intervine creaţia nouă; şi face aluzie prin urmare la excelenţa celei din urmă. Şi, din nou, el spune: “Cerurile cele noi şi pământul cel nou, pe care le voi face, vor rămâne înaintea Mea”, sugerând prin asta că este vorba de starea veşnică (Isaia 65 şi 66).

Pavel spune că, după predarea împărăţiei, Dumnezeu va fi “totul în toţi”; sugerând prin asta, cred, că toată puterea încredinţată, toată administraţia, despre care am vorbit, chiar aflându-se în mâinile Fiului, se sfârşesc, de vreme ce îşi vor fi împlinit în întregime scopul.

Petru vorbeşte despre “cerurile noi” şi despre “pământul nou” ca fiind locuinţa dreptăţii, conducând minţile noastre printr-un astfel de gând dincolo de timpul sceptrului dreptăţii.

Însă Ioan, în Apocalipsa, vorbeşte mai pe larg: “Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou, pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi trecuseră; şi marea nu mai este”. Apoi, din nou, Ioan spune despre acelaşi cer şi pământ nou: “Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21).

Iată binecuvântarea: “Lucrurile dintâi au trecut”. Lacrimile au trecut; moartea a trecut; durerea şi plânsul au trecut şi ele. Nici o urmă nu mai rămâne din cele dintâi lucruri ale păcatului şi morţii. Pământul din mileniu nu va experimenta o stare aşa înaltă ca aceasta.

“Lucrurile dintâi au trecut”. Nu că pierdem ceva din ceea ce a fost oferit sau comunicat în planurile Sale de har şi slavă, în slujirea Fiului şi în lucrările Duhului. Nimic nu se va pierde pentru noi din lucrurile pe care le-am strâns în timpul dispensaţiilor divine. Nu poate fi aşa ceva. Chiar momentele de înviorare oferite prin Duhul, de care prea adesea suntem lipsiţi datorită stricăciunii lăuntrice, nu sunt pierdute pentru noi. Ele sunt martori ai eternului în chiar esenţa lui. Şi, în aceeaşi manieră, toată înţelepciunea manifestată a lui Dumnezeu poate fi admirată pentru totdeauna în rezultatul ei strălucitor. Ea este eternă în esenţa ei şi nu poate fi pierdută pentru noi. Aceste manifestări ale lui Dumnezeu în înţelepciunea şi puterea Lui, precum şi harul şi slava, au apărut şi s-au înfăţişat de-a lungul veacurilor şi au găsit o luptă în mijlocul unei scene ruinate şi degradate, aşa cum este această lume a noastră; însă în “cerurile noi” şi “pământul nou” toată această încleştare, în orice formă a ei, este încheiată, iar manifestările de care am vorbit vor fi cunoscute în rezultatul lor deplin, triumfător şi glorios.

Înaintea Celui care stă pe calul alb, puterile apostate ale acestui veac rău vor cădea, în ceasul celei mai depline mândrii şi îndrăzneli a lor; iar Domnul şi sfinţii Lui vor prelua cârmuirea dreaptă a pământului pentru perioada mileniului. Înaintea Celui care stă pe tronul alb, cerul şi pământul de acum trec şi nu se mai găseşte loc pentru ele; iar Cel care stă pe tron spune: “Iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Cu siguranţă, acestea sunt deosebiri; însă deosebiri pline de înţelesuri şi semnificative cu privire la desfăşurarea şi progresul din planurile şi căile divine, la fel ca în oricare alt moment mai timpuriu.

Nu va fi sceptrul dreptăţii, ci locuinţa ei; şi, prin urmare, nu va fi scaunul de domnie al Fiului, ci cortul lui Dumnezeu. Nu este autoritatea divină peste toată scena, ci locuinţa lui Dumnezeu apărută în scenă.

Nu va mai fi pământul, odinioară pătat de sângele lui Hristos, şi mormântul a mii de generaţii, ci un pământ nou; nu vor mai fi cerurile care au fost îmbrăcate în sac şi unde furtunile, vântul şi potopul au înfăptuit lucrarea de judecată, şi au dat mărturie despre dreapta mânie, ci vor fi ceruri noi.

Cel care este însetat va bea din fântâna apei vieţii; cel care biruie va moşteni toate lucrurile (Apocalipsa 21:6,7). Binecuvântate caracteristici ale credinciosului! Cât de puţin realizate de sufletele unora dintre noi! Binecuvântate totuşi, atunci când doar putem citi despre ele, sau ne putem gândi la ele; să tânjeşti după Dumnezeu cel viu şi să biruieşti cursul acestei lumi rele.

Voi mai spune totuşi încă ceva. Nu trebuie să speculăm acolo unde nu putem da învăţătură; nu trebuie să ascultăm acolo unde nu putem învăţa de la El. Cuvântul Lui scris este standardul pentru gândurile tuturor sfinţilor Săi, deşi unii posedă mai mult decât alţii acest Cuvânt în sufletele lor, prin Duhul Sfânt. Trebuie să cunoaştem standardul comun, precum şi măsura noastră personală în Duhul. Prin urmare mă voi opri aici; nu înainte de a adăuga încă un singur gând care pe mine m-a făcut fericit, şi anume că chiar dacă nu vedem aceste regiuni îndepărtate, ne putem încrede în ele – în El, mai degrabă, care este Domnul lor. Ne putem asigura inimile în prezenţa Lui, că aceste timpuri vor fi exact ceea ce dorim să fie, exact ceea ce se va potrivi noii noastre stări.

Întotdeauna cerul a reprezentat ceea ce pământul a avut nevoie. La început, soarele s-a aflat acolo pentru a stăpâni ziua, iar luna şi stelele noaptea. Aceste rânduieli au fost aşezate în cer atunci, fiindcă au răspuns nevoii pământului la acea vreme. Însă n-a fost curcubeu pe cer,

fiindcă pământul n-avea nevoie de un semn că Dumnezeu nu-l va mai lovi cu judecata de dinainte. Judecata nu era cunoscută. Însă când conştiinţa fusese trezită şi judecata a fost înţeleasă şi de temut, când Dumnezeu a fost cunoscut (prin lucrările pe care le împlinise) ca fiind drept, şi pământul avea nevoie de o garanţie că El Îşi va aduce aminte de îndurare atunci când va judeca, cerul a purtat semnul acestei îndurări şi l-a arătat pe chiar fruntea lui.

În aceeaşi manieră, cerul s-a schimbat deja, sau s-a înnoit cu schimbarea necesară pământului; iar trecutul este o garanţie a viitorului, deşi "un cer nou şi un pământ nou" urmează a fi revelate. Ba mai mult, aş adăuga eu, pământul din mileniu, în perioada lui, va cunoaşte aceeaşi credincioşie a cerului faţă de el. Căci locuinţa slavei va fi văzută ca fiind acolo (aşa cum sanctuarul păcii este cunoscut prin credinţă a fi acolo), iar cetatea cerească a acelui veac se va coborî în chiar caracterul de care popoarele pământului, împăraţii, slava şi onoarea lor, deopotrivă vor avea nevoie şi în care îşi vor găsi plăcerea. Dumnezeul cerului şi al pământului, în bunătatea Lui fără margini şi neobosită, va constitui binecuvântarea creaturilor Sale, potrivit acestei maniere vechi, constante şi neabătute, în mod veşnic şi deopotrivă adevărat. "Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17). Iar "cerul nou" şi "pământul nou" vor vesti aceeaşi bunătate felurită, însă inepuizabilă.

Tot ce avem nevoie este credinţa fericită care realizează toate aceste lucruri pentru suflet. Fie ca aceste meditaţii să ne ajute să cunoaştem apropierea şi realitatea lucrurilor binecuvântate ale credinţei. Amin.

clickbible.org